

B E D Ť I C H E N G E L S

PŮVOD RODINY,
SOUKROMÉHO VLASTNICTVÍ
A STÁTU

NAKLADATELSTVÍ SVOBODA PRAHA 1943

OBSAH

Předmluva k II. českému vydání	5
Předmluvy I. k prvnímu vydání roku 1884	13
II. ke čtvrtému vydání roku 1891	15
I. Předdějinné kulturní stupně	27
II. Rodina	33
III. Irokeský rod	84
IV. Řecký rod	98
V. Vznik athénského státu	106
VI. Rod a stát v Římě	117
VII. Rod u Keltů a Němců	127
VIII. Vytvoření státu u Němců	140
IX. Barbarství a civilisace	151
D o d a t e k	
E. Engels: Nově objevený případ skupinového manželství	171
Jmenný rejstřík	175
Věcný rejstřík	179

V E L K Á K N I H O V N A
M A R X I S M U - L E N I N I S M U

11

ŘÍDÍ LEKTORSKÁ RADA PŘI KULTURNÍM
A PROPAGAČNÍM ODDĚLENÍ ÚV KSČ

svoboda

PŘEDMLUVA K II ČESKÉMU VYDÁNÍ

Engelsova kniha „O původu rodiny, soukromého vlastnictví a státu“ byla napsána r. 1884 a vyšla roku následujícího, tedy po Marxově smrti. V přemluvě k prvnímu vydání Engels vysvětluje, jak touto knihou splnil jakoby z odkazu Marxova úkol, který již nebylo dopřáno splnit Marxovi samotnému.

Více než šedesát let je v období bouřlivého rozvoje vědy, jakým byla druhá polovina devatenáctého století, značně stáří pro vědeckou knihu: tím spíše v oboru, který se teprve počínal stavět na vědecký základ v době, kdy tato kniha vznikla. A přec je Engelsova kniha dnes právě tak živá, jako byla před šedesáti lety. Nejen proto, že je a zůstává klasickým příkladem skvěle úspěšného použití metody historického materialismu na konkrétní úsek vývoje lidstva, a to úsek, který byl až dotud jen předmětem nejlibovolejších dohadů, ale vzdoroval systematickému a konsistentnímu začlenění do celkového proudu dějin člověka. Kniha neztratila na své hodnotě nic, ani pokud jde o jednotlivé konkrétní vývody Engelsovy o prehistorickém období lidstva, a zůstává až dosud jednou z nejcennějších prací o primitivní lidské společnosti a jejích dějinách, o primitivním komunismu, jeho rozkladu a přechodu v třídní společnost s patriarchální rodinou, soukromým vlastnictvím a státní organizací jako hlavními znaky.

Kniha „O původu rodiny, soukromého vlastnictví a státu“ je poslední větší samostatná práce Engelsova: poslední desetiletí jeho života (zemřel r. 1895) bylo věnováno především redakci a publikaci díla Marxova. Je proto dovršením celého díla obou zakladatelů marxismu v oboru prehistorie lidstva. Opírá se zevně o práci Morganovu, ale není naprosto pouhým výkladem Morganovy „Primitivní společnosti“, nýbrž samostatně rozvíjí a zakončuje marxistický názor na vznik, organizaci a vývoj této nejstarší formy společenské organizace člověka, který se již definitivně a jasně diferencoval od ostatní přírody.

Materialistickému zpracování a vysvětlení tohoto období lidských dějin, v němž leží i první počátky hlavních institucí současné společnosti, věnovali Marx i Engels

mimořádnou pozornost po celou dobu své vědecké činnosti. Již „Německá ideologie“, vzniklá v letech 1845—1846, obsahuje v hlavních rysech celé materialistické pojetí prehistorie. Již v této společné práci Marxe a Engelse vystupují dějiny člověka jako součást dějin přírody, při čemž lidská práce, výroba je tím znakem, který tvoří hraniční čáru mezi oběma oblastmi. Lze proto říci, že „Německá ideologie“ obsahuje hrubý plán pozdější Engelsovy práce asi tak, jako „Komunistický manifest“ podává schematickou analýsu kapitalistické společnosti, jejímž rozvedením a zkonkretněním byl Marxův „Kapitál“.

Byla však jedna otázka, v níž se Marx i Engels nechtěli spokojit původním schematickým a neúplným řešením, v níž zvláště cítili potřebu doplnit své původní názory: otázka primitivní rodiny a jejího vývoje. Tato otázka byla v letech, kdy Marx a Engels pracovali na „Německé ideologii“, zcela nedotčena současnou vědou. Zakladatelé marxismu nepřijímali ovšem ani tehdy vládnoucí představu o monogamní patriarchální rodině jako věčné prabuňce, z níž se vyvinuly ostatní formy společenské organizace, — jak na tom stojí značná část buržoasní vědy až dosud. Jako důkaz postačí to, co napsal Marx již r. 1859, tedy několik let před vydáním prvního revolučního díla v tomto oboru, Bachofenova „Mateřského práva“: „primitivní formou rodiny je sama rodina-rod, z níž se rodina individuální vyvinula pouze cestou historického rozkladu.“¹⁾

Zvláštní pozornost věnoval Marx²⁾ i Engels³⁾ otázce soudobého přežitku kolektivního vlastnictví půdy v Rusku, — *obščině* —, o níž byla vedena diskuse zásadního významu v rámci ruského revolučního hnutí v letech sedmdesátých. Engels sám se zabývá otázkami primitivní společnosti ve zvláštních statích (jako důležitá, ale nezakončená studie „Podíl práce na polidštění opice“), i ve velkých pracích, věnovaných převážně předmětu jinému (jako „Dialektika přírody“, v níž Engels pojednává širě o po-

¹⁾ K. Marx. Ke kritice politické ekonomie, cit. podle ruského vydání z r. 1930, str. 116, pozn.

²⁾ Viz na př. koncepty dopisů k Zasuličové z r. 1881.

³⁾ Na př. stat „O sociálním vývoji Ruska“ v serii článků „O literatuře emigrace“ v čas. „Volkstaat“ 1874—1875.

měru společnosti a přírody, o původu a rozvoji myšlení, nebo „Anti-Dühring“). V předmluvě k druhému vydání „Anti-Dühringa“ považuje už Engels výklady primitivní společnosti v něm obsažené za neúplné a odkazuje na svou pozdější speciální práci „O původu rodiny, soukromého vlastnictví a státu“.

Tato kniha shrnuje tedy výsledky práce obou zakladatelů marxismu v oboru dějin primitivní lidské společnosti. Rodina a její formy, sociální třídy, otroctví a stát ukazují se v práci Engelsově jako instituce historicky podmíněné. První formou společenské organizace není individuální rodina, nýbrž *rod*. Vlastnictví existuje pouze jako *vlastnictví rodové*, základem vši společenské organizace je produkce a reprodukce bezprostředního života. *Pokrevní vztahy* jsou současně *nejdůležitějšími poměry výrobními*. Prvotní forma manželství je *manželství skupinové*, a to se nezbytně a samozřejmě rozvíjí v *matriarchát*. *Primitivní komunismus* je nezbytně spjat s matriarchátem. Engels podává zde podrobný rozbor výrobních sil a odpovídajících jim výrobních poměrů primitivní komunistické společnosti. Základní rozpor této sociálně-ekonomické formace — *rozpor mezi zvyšující se úrovní výrobních sil a primitivně - komunistickou formou výroby a distribuce* vede k rozkladu rodového zřízení a k postupnému *rozvoji první antagonisticke třídní formace* — společnosti založené na otrocké práci. Vyvíjí se *individuální výroba* a s ní i *individuální distribuce*, objevuje se soukromé vlastnictví. Jako zvláštní organizace, jejímž úkolem je držet na uzdě tyto rozpoutané nové odstředivé síly, které hrozí rozložit celou společnost, vzniká *stát* — produkt to nesmiřitelnosti třídních rozporů, které se vyvinuly uvnitř společnosti. Na místo *pokrevních svazků* jako základu společenské organizace nastupují individualisované hospodářské vztahy na podkladě teritoriálním, které zahrnují jednotlivce bez ohledu na jeho rodovou příslušnost. Na místo dřívějšího společenství rovných — *lidu ve zbrani* vzniká zvláštní, specialisovaný *státní aparát*, jehož úkolem je mocenská ochrana zájmů hospodářsky vládnoucí sociální třídy. Se státem se nutně objevují jeho charakteristické osobní a věcné přídatky: soudy, vězení, armády, policie, daně, byrokracie. Státní moc, která vzešla z třídních rozporů

společnosti a je pouze zvláštním (*politickým*) výrazem faktické, t. j. sociálně-ekonomické moci vládnoucí třídy, diferencuje se od masy obyvatelstva a staví se jakoby nad ni, jako objektivní, třídně neutrální, nadtřídní. Stát, podobně jako současně s ním vznikající *právo*, stává se od počátku i *mocnou ideologickou silou*, která si všestranně podrobuje člověka. Jako výraz vlastních, nezbytných vnitřních rozporů uvnitř třídní společnosti, *stát není ani výsledkem vnějšího násilí* (jak to tehdy hlásaly různé theorie „invasí“), *ani věcnou institucí* každé lidské společnosti. S vymizením třídního rozdělení *odumře i stát*.

„Umlčovací spiknutí“, kterým buržoasní věda přivítala a obklopila Morganovu „Primitivní společnost“, postihla v stejné, ba snad ještě větší míře i knihu Engelsovu, jako ostatně i všechny spisy Marxovy a Engelsovy. Engelsova kniha byla vydávána za opis Morgana, a „vyvracení“ Morgana, které bylo a dodnes je tradičním úkolem každého ctižádostivého buržoasního sociologa, se pokládá za kouzelnou hůl, jíž je možno nepřímou bit i Marxe a Engelse, celý historický materialismus vůbec. Nelze se tomu ani divit: buržoasní věda nechce a ani nemůže připustit, že nejhlubší základy měšťanské společnosti, které se tak dlouho dařilo vydávat za věčné, přirozené a nezměnitelné instituce každé lidské společnosti, nebo alespoň společnosti „civilisované“, — totiž patriarchální rodina, soukromé vlastnictví a stát — jsou pouze výtvořiny dějinného vývoje, které se objevily — *sice nezbytně, ale přechodně* — teprve na určitém stupni společenského vývoje, a to na takovém stupni, který je charakterisován hlubokými antagonismy uvnitř společnosti — třídním rozdělením a všim nesmírným zlem pro člověka, které z něho vyplývá.

Tento neutěšený stav buržoasní vědy trvá — s čestnými výjimkami — až dosud. Bylo by možno jmenovat množství autorů a knih, které se obírají našim předmětem a které z nesmírného množství nových faktů, nashromážděných od doby Morganovy a Engelsovy, nedovedou — protože nechtějí a nesmějí — vyvodit skutečně vědecké závěry. V nejlepších případech řadí autoři takových knih objektivisticky stará i nová fakta bez jakéhokoliv pokusu o vědecké třídění a hodnocení, bez hledání vývojových souvislostí a obecné zákonitosti a — i když to sami výslovně ne-

tvrdí — dávají čtenáři vyrozumět, že buržoasní rodina, buržoasní vlastnictví a buržoasní stát jsou, ne-li už věčné a božské, pak alespoň nejrozšířenější, nejlepší, nejmravnější, nejcivilisovanější. Jako příklad může posloužiti zcela nové *anglické* vydání knihy *amerických* autorů¹⁾, užívané jako učebnice sociologie na západních i našich univerzitách. Otázky původu a vývoje rodiny, soukromého vlastnictví a státu obcházejí autoři zdánlivě objektivním řaděním nejrozmanitějších starých i nových faktů. Patriarchální rodina vychází tu opět jako nejvyš pravděpodobná odvěká forma rodiny vůbec²⁾ a důležitým dokladem pro „přirozenost“ patriarchální rodiny pro člověka je — rodinný život u pavánů.³⁾

Vědecké poznání kráčí na štěstí kupředu — třeba pomaleji — i za nepříznivých podmínek úpadkového období kapitalismu. Je tu především sovětská věda, a z ní zase na prvním místě sovětská věda o společnosti, která přejala prapor vědy tam, kde jej upustili pokrokoví představitelé mladé a optimistické buržoasní vědy v minulém století — mezi nimi L. H. Morgan. Ale i na západě se tu a tam objevují lidé, kteří se dovedou zbavit brýlí buržoasní ideologie, kteří mají odvahu vystoupit z role apologetů buržoasního společenského řádu a promluvit jako skuteční vědci. V oboru vědy o společnosti jsou to ti, kdo si dovedli osvojit *metodu historického materialismu*. S radostí můžeme zaznamenat takové dílo v našem oboru: je to kniha profesora birminghamské university *George Thomsona*,⁴⁾ která na okraji historie vzniku řeckého dramatu podává krásný obraz rozkladu primitivní řecké společnosti v třídní společnost antického městského státu. Kniha je příkladem toho, jak právě užitím historicko-materialistické metody lze vyvoditi mnoho nového a překvapujícího z materiálů třeba už známých, a obsahuje dobrou kritiku⁵⁾ odpůrců Morganových (a tudíž i Marxových a Engel-

¹⁾ Ogburn-Nimkoff, *A Handbook of Sociology*, London 1947.

²⁾ Cit. kn. str. 60: „Nejobvyklejší forma rodiny u primitivních národů (Preliterates) je velmi podobná naší — organizace vybudovaná kolem základního jádra muže, ženy a dětí“. — ³⁾ Tamtéž str. 460 nahoře. —

⁴⁾ *George Thomson*, *Aeschylus and Athens*, London 1941.

⁵⁾ Viz zejména kap. I-VI a přílohy (Appendix) I, a II.

sových), jimž Thomson právem vytýká hrubý empirismus a nedostatek základního filosofického hlediska.

Nakonec je třeba zmíniti se o jistém místě v Engelsově předmluvě k prvnímu vydání této knihy,¹⁾ které zavdalo podnět k mnoha diskusím, a bohužel, také mnoha zkreslováním a falšováním Engelsova základního stanoviska k úloze rodiny ve vývoji lidské společnosti. Engels na tomto místě praví:

„Činitelem, který v dějinách rozhoduje v poslední instanci, je podle materialistického názoru produkce a reprodukce bezprostředního života. Ta je však sama zase dvojitou druhu. Je to jednak produkce životních potřeb, předmětů potravy, oděvu, bydlení a nástrojů k této výrobě potřebných, jednak produkce lidí samotných, rozplemeňování druhu. Společenská zřízení, v nichž žijí lidé určitého dějinného období a určité země, jsou podmíněna oběma druhy produkce: jednak vývojovým stupněm práce, jednak vývojovým stupněm rodiny.“

Zde se do Engelsova textu zřejmě vloudila vážná chyba — snad z důvodu kvapné práce na vydání knihy. Z této nepřesné formulace by vyplývalo, že Engels — v rozporu s celým pojetím historického materialismu — uznává vývoj rodiny za samostatný a ničím jiným nepodmíněný, za rovnocenného určujícího činitele dějinného vývoje vedle vývoje výrobních sil samotných.

Poměr mezi oběma pohlavími a jeho vývoj „v procesu reprodukce života“ *není ovšem samostatným určujícím činitelem, nýbrž pouze vnější podmínkou trvání*, a tedy i vývoje lidské společnosti: poměr mezi pohlavími zajišťuje, že lidský rod potrvá, ale *nemůže určit, v jakých formách se lidská společnost bude vyvíjeti*. Ostatně z tohoto jediného místa v předmluvě nelze činiti závěr, že by Engels skutečně a vědomě opustil své jasné a mnohokrát předtím i potom pregnantně formulované stanovisko, že je to způsob, jakým si člověk dobývá prostředky k živobytí, t. j. způsob výroby materiálních statků, který jediný určuje organizační formy společnosti, mezi nimi také formu rodiny a manželství. Forma rodiny a manželství nemá tedy samostatného vývoje, nýbrž je naopak plně závislá

---

¹⁾ Str. 13. této knihy.

na vývoji materiálních výrobních sil. Celé Engelsovo životní dílo, a z něho zejména právě vlastní obsah knihy „O původu rodiny, soukromého vlastnictví a státu“ je cele a důsledně postaveno na této základní thésí historického materialismu.

Jaký je bezprostřední smysl Engelsovy knihy dnes, a to pro čtenáře, který není historikem, a zejména se málo zajímá o ono období dějin, kterému říkáme prehistorie?

Těžiště díla Marxova a Engelsova je nepochybně v jejich rozboru a kritice společnosti kapitalistické. Oba však stavěli všechny své práce na široké základně celého vývoje lidské společnosti a ukázali, že celý tento vývoj podléhá stejným zákonům, třebaže se tyto zákony v jednotlivých velkých historických epochách (na př. epocha kapitalismu) projevují ve zvláštních formách. Byl to zejména Engels, který v řadě prací sledoval právě tuto všeobecnou zákonitost celého vývoje o věnoval velkou pozornost také prehistorii, onomu nejstaršímu období dějin, které právě teprve historický materialismus byl s to vysvětlit a začlenit do celého proudu dějin. Engels při tom odhalil to, co bylo dosud tajemstvím: kdy, jak a proč se objevily instituce rodiny, soukromého vlastnictví a státu, opředené dosud tisíciletým nánosem pověr, předsudků, mytů a náboženských představ, ale vzdorující vskutku vědeckému poznání. Vysvětlil to prostě a jasně působením týchž zákonů vývoje, které působí i další vývoj, proměnu a případně i zánik těchto institucí.

O soukromém vlastnictví je to současněmu čtenáři zvláště jasno. Táž příčina, která vyvolala vlastnictví v život, — vzrůst výrobních sil a tím i všeobecný pokrok lidské společnosti — vymáhá si dnes jeho omezování: hluboké proměny této instituce odehrávají se neúprosně před našima očima.

Otázka je složitější, pokud jde o formu rodiny. Engels ukázal historickou podmíněnost každé formy rodiny v závislosti na stupni vývoje výrobních sil. Oba zakladatelé marxismu neúprosně kritisovali instituci měšťácké rodiny s jejím odporným pokrytectvím, které pod rouškou „posvátného svazku“ skrývá hrubé materiální zájmy, sexuální špínu a nejsurovější vykořisťování ženy. Materialistický názor na rodinu nesměruje proti monogamii, v níž plně

uznává vyšší formu mezipohlavních styků, ale obrací se ovšem proti měšťácké t. zv. „monogamii“, která dovoluje pokrytecky jakoukoli pohlavní zvlí na obou stranách, jsou-li jen zachovány konvenční formy a nedotknutelnost majetku. Materialistický názor na rodinu dokazuje naopak nezbytnost přechodu k novým, přirozeným, zdravým a mravným vztahům mezi mužem a ženou a jejich dětmi, vztahům, které jsou ovšem možné jen mezi skutečně svobodnými a rovnoprávními členy společnosti. Vývoj socialistické rodiny v Sovětském svazu ukazuje, v jakém směru se bude zdokonalovat instituce rodiny na základě dokonalejších vztahů společenských.

Také stát se jeví ve světle historického materialismu jako zjev historický, který se objevuje na určitém stupni vývoje, proměňuje se a případně zanikne, jakmile pominou příčiny, které jej vyvolaly v život. Měšťácká nauka, nemožnou přiznat třídní podstatu státu, hned jej zbožňuje (fašismus), hned zase popírá jeho význam (liberalismus), omezujíc jej na roli „ponocného“, který pouze hlídá majetek těch, kdo jej mají, ale jinak nemá do ničeho zasahovat. Materialismus hledí na stát objektivně a klidně: je si vědom jeho třídní podstaty a historické podmíněnosti, ale uznává plně jeho důležitost a nezbytnost až do té doby, kdy vývoj dovede společnost do vyšší socialistické fáze — komunismu. Do té doby — a jde tu o celou historickou epochu — bude tu stát, a jde pouze o to, *jaký* to bude stát: zda to bude mocenský aparát v rukou odumírající buržoasie, která ho bude používat k udržování poroby a zdržování neodvratného vývoje k dokonalejší společnosti, anebo zda to bude nástroj v rukou pracujících tříd, které budou jeho pomocí zrychlovat a usnadňovat tento vývoj. Z toho pak vyplývá stanovisko historického materialismu ke státu na jedné straně fašistickému a měšťáckému vůbec, a na druhé straně ke státu lidově-demokratickému a socialistickému.

Nakladatelství „Svoboda“, vydávajíc nový překlad¹⁾ Engelsovy knihy, dává do rukou čtenářů jedno ze stěžejních děl marxismu, stále pravdivé a aktuální.

Vladimír Outrata.

---

¹⁾ První české vydání vyšlo v překladu dr. Bohumíra Šmerala v Dělnickém knihkupectví a nakladatelství r. 1920.

PŘEDMLUVY

I. K PRVNÍMU VYDÁNÍ ROKU 1884

Tyto kapitoly jsou jaksi provedením odkazu. Nikdo menší nežli Karel Marx si vyhradil, že vylíčí výsledky Morganových výzkumů v souvislosti s výsledky svého — do jisté míry smím říci našeho — materialistického zkoumání dějin a tím že teprve osvětlí celý jejich význam. Vždyť Morgan vlastně svým způsobem objevil znovu materialistický názor na dějiny, objevený Marxem již před čtyřiceti lety, a když porovnával barbarství s civilisací, byl jím v hlavních věcech doveden k stejným výsledkům jako Marx. A tak jako v Německu cechovní národohospodáři po léta z „Kapitálu“ horlivě opisovali, ale i zarputile jej umlčovali, právě tak zacházeli mluvčí „prehistorické“ vědy v Anglii s Morganovou knihou „Ancient Society“¹⁾. Má práce může jen nepatrně nahradit to, co nebylo již popřáno vykonat mému zemřelému příteli. Avšak v jeho obširných výpiscích z Morgana nalézám mnoho kritických poznámek, které uvádím, pokud se to nějak hodí.

Činitelem, který v dějinách rozhoduje v poslední instanci, je podle materialistického názoru produkce a reprodukce bezprostředního života. Ta je však sama zase dvojího druhu. Je to jednak produkce životních potřeb, předmětů potrawy, oděvu, bydení a nástrojů k této výrobě potřebných, jednak produkce lidí samotných, rozplemeňování druhu. Společenská zřízení, v nichž žijí lidé určitého dějinného období a určité země, jsou podmíněna oběma druhy produkce: jednak vývojovým stupněm práce, jednak vývojovým stupněm rodiny. Čím méně se ještě vyvinula práce, čím omezenější je množství jejich výrobků a tudíž také bohatství společnosti, tím větší měrou ovládají společenský řád rodové svazky. Za tohoto rozčlenění společnosti,

---

¹⁾ Ancient Society, or Researches in the Lines of Human Progress from Savagery, through Barbarism, to Civilization. By Lewis H. Morgan, London, Macmillan & Co. 1877. (Pravěká společnost, výzkumy o pokroku lidstva od divoštví přes barbarství k civilisaci). Kniha byla vytištěna v Americe a v Londýně se dá kupodivu nesnadno opatřit. Její autor zemřel před několika lety. (Engelsova poznámka).

keré je založeno na rodových svazcích, vyvíjí se zatím produktivita práce čím dál tím více; a s ní soukromé vlastnictví a směna, rozdíl v bohatství, možnost zhodnotit cizí pracovní sílu a tím i základ pro třídní rozpor: noví to společenští činitelé, kteří se po generace vynasnažují, aby starou skladbu společnosti přizpůsobili novým poměrům, až konečně jejich neslučitelnost způsobí úplný převrat. Stará společnost, založená na rodových svazech, je rozbita při střetnutí společenských tříd, které se nově vyvinuly. Na její místo nastupuje společnost nová, shrnutá ve státě, jehož nižšími složkami nejsou již rodové svazy, nýbrž místní svazy, společnost, v níž je rodinný řád zcela ovládnán řádem majetkovým a v níž se pak volně vyvíjejí třídní rozpory a třídní boje, které jsou obsahem všech dosavadních *zaznamenaných* dějin.

Je velikou zásluhou Morganovu, že objevil a v hlavních rysech rekonstruoval tento pradějinný základ našich zapsaných dějin a že našel v rodových svazech severoamerických Indiánů klíč, který nám otvírá nejdůležitější, dosud neřešitelné záhady nejstarších řeckých, římských a německých dějin. Jeho spis není však dílem jednoho dne. Skoro čtyřicet let zápasil s látkou, až ji úplně zvládl. Proto však je také jeho kniha jedním z mála děl naší doby, která mají epochální význam.

V dalším líčení rozezná čtenář celkem snadno, co pochází od Morgana a co jsem k tomu přidal já. V oddílech o dějinách Řecka a Říma jsem se neomezil na Morganovy doklady, ale připojil jsem to, co bylo přístupno. Oddíly o Keltech a Němcích jsou podstatnou měrou ode mne. Morgan měl k dispozici takřka jen prameny z druhé ruky a pro německé poměry měl — kromě Tacita — jenom špatné liberální padělky pana Freemana. Ekonomické výklady, které Morganovi pro jeho účel postačovaly, pro můj účel však naprosto nestačí, jsem vesměs zpracoval znova. A pak jsem ovšem odpovědný za všechny závěry, pokud výslovně necituji Morgana.

II. KE ČTVRTÉMU VYDÁNÍ ROKU 1891

Dřívější početná vydání tohoto spisu jsou již skoro půl roku rozebrána a nakladatel mě již delší dobu žádá, abych uspořádal vydání nové. Až dosud mi v tom bránily naléhavější práce. Od prvního vydání uplynulo sedm let, a za tu dobu vědění o původních formách rodiny valně pokročilo. Bylo tedy třeba pilně přiložit ruku k dílu, leccos opravit a doplnit, a to tím spíše, že sazba má být tentokráte stereotypována, pročež po nějakou dobu nebude možno provádět v ní další změny.¹⁾

Přezkoumal jsem tedy pečlivě celý text a na několika místech jsem jej doplnil, při čemž jsem, doufám, přihlížel jak bylo třeba k dnešnímu stavu vědy. Dále podávám v této předmluvě stručný přehled vývoje dějin rodiny od Bachofena až po Morgana; a to zejména proto, že anglická prehistorická škola, která se vyznačuje nádechem šovinismu, se stále ještě snaží, seč je, aby ututlala převrat v názorech na pradějiny, k němuž došlo díky Morganovým objevům; při tom se však neostýchá přisvojovat si výsledky Morganova bádání. Také jinde se někdy až přespříliš řídí tímto anglickým příkladem.

Moje práce byla přeložena do různých cizích jazyků. Nejprve do italštiny: *L'origine della famiglia, della proprietá privata e dello stato, versione riveduta dall'autore, di Pasquale Martignetti*; Benevento 1885. Potom do rumunštiny: *Origina familiei, proprietatei private si a statului traducere de Joan Nadejde*, v jašském časopise *Contemporanul*, od září 1885 do května 1886. Pak do dánštiny: *Familjens, Privatejendommens og Statens Oprindelse*, Dansk, af Forfatteren gennemgaaet Udgave, besörget af Gerson Trier. Köbenhavn 1888. Francouzský překlad, který pořídil Henri Ravé podle tohoto německého vydání, se právě tiskne.

---

¹⁾ V předmluvě, která byla otištěna před vyjitím knihy v časopise „Die Neue Zeit“, ročník 1890/91, svazek 2, sešit 41, na straně 460, pod názvem „K dějinám prarodiny (Bachofen, MacLennan, Morgan)“ zní tato věta takto: ... a to tím spíše, že nové vydání má vyjít v počtu, který je v německé socialistické literatuře obvyklý, v ostatních německých zemích však je stále ještě vzácný. (P. red.).

Až do počátku šedesátých let nemůže být o dějinách rodiny ani řeči. Historická věda byla na tomto poli ještě úplně pod vlivem pěti knih Mojžíšových. Patriarchální forma rodiny, která je v nich líčena podrobněji než kdekoli v jinde, byla nejen bez okolků pokládána za nejstarší formu rodiny, nýbrž byla také — po vypuštění mnohoženství — ztotožňována s dnešní měšťáckou rodinou, jako by vlastně rodina vůbec neprošla žádným dějinným vývojem; nejvýš se připouštělo, že snad v pravěku bylo období neomezeného pohlavního styku. — Kromě monogamního manželství bylo ovšem známo také orientální mnohoženství a indickotibetské mnohomužství; avšak tyto tři formy se nedaly seřadit podle historické posloupnosti a stály tu tedy vedle sebe bez jakékoliv souvislosti. Skutečnost, že u některých starověkých národů i u některých dosud žijících divochů se nezjišťuje původ podle otce, nýbrž podle matky, že se tedy uznává za jedině platný původ po přeslici (v linii ženské); že u mnoha dnešních národů je zakázáno manželství uvnitř určitých větších skupin, tehdy ještě podrobněji neprozkoumaných, a že se s tímto obyčejem setkáváme ve všech dílech světa — tyto skutečnosti byly sice známy a hromadilo se o tom čím dál tím více dokladů. Nevědělo se však, co s nimi počít, a ještě E. B. Tylor je uvádí ve svých „Researches into the Early History of Mankind“ (Badání o pradějinách lidstva) jako pouhé „zvláštní zvyky“ vedle zákazu, platícího u některých divochů, dotýkat se železným nástrojem hořícího dřeva a vedle podobných náboženských kejků.

Dějiny rodiny se datují od roku 1861, kdy vyšlo Bachofenovo „Mateřské právo“. Spisovatel v něm tvrdí: 1. Že lidé žili na počátku v neomezeném pohlavním styku, který označuje nepřiléhavým názvem heterismus; 2. že takový styk vylučuje jakoukoliv jistotu otcovství a že proto mohl být původ zjišťován jen po přeslici — podle mateřského práva — a že tomu tak bylo původně u všech národů starověku; 3. že proto byla ženám jakožto matkám, tedy jediným bezpečně známým rodičům mladší generace, prokazována ve vysoké míře úcta a vážnost, což se podle Bachofenovy představy stupňovalo až k úplné vládě žen (gynaiokracii); 4. že přechod k monogamnímu manželství, za něhož žena náležela jenom jedinému muži, byl porušením

prastarého náboženského příkázání (to jest ve skutečnosti porušením starobylého práva ostatních mužů na tutéž ženu), porušením které musilo být odpykáno nebo jehož trpění musilo být vykoupeno tím, že se žena po určitou dobu oddávala ostatním mužům.

Důkazy pro tyto these nalézají Bachofen v nesčetných místech staroklasické literatury, nasbíraných s největší péčí. K vývoji od „heterismu“ k monogamii a od mateřského práva k právu otcovskému dochází podle něho, zejména u Řeků, vývojem náboženských představ, poněvadž do družiny starobylých bohů, zastupujících starý názor, přibyla nová božstva, která představují nové názírání, a tato nová božstva zatlačují staré bohy čím dál tím více do pozadí. Podle Bachofena nezpůsobil tedy dějinné změny ve vzájemném společenském postavení muže a ženy vývoj skutečných životních podmínek, nýbrž náboženský odraz těchto životních podmínek v jejich hlavách. Podle toho vykládá Bachofen Aischylovu Oresteiu¹⁾ jako dramatické líčení boje mezi zanikajícím právem mateřským a mezi právem otcovským, které se vzdávalo a vítězilo v době heroů²⁾. Klytaimnestra zabila kvůli svému milenci Aigisthovi svého manžela Agamemnona, který se vrátil z trojské války; avšak její a Agamemnonův syn Orestes pomstil vraždu otce tím, že zabil matku. Za to ho pronásledují Erinye, démonové ochraňující mateřské právo, podle něhož je vražda matky nejtěžším, nejnesmiřitelnějším zločinem. Avšak Apollon, který svou věštbou přiměl Oresta k tomuto činu, a Athena, která je povolána, aby ho soudila, — oba bozi, kteří tu zastupují nový řád otcovského práva — ho chrání. Athena vyslechne obě strany. V debatě mezi Orestem a Erinyemi, která se pak rozvine, je příčina celého sporu stručně shrnuta. Orestes se odvolává na to, že se Klytaimnestra dopustila dvojího zločinu: že usmrtila svého manžela a tím také jeho otce. Proč tedy pronásledují Erinye jeho, a nikoliv matku, která je mnohem více vinna? Dostane se mu pádné odpovědi:

---

1) Oresteia — jedno z nejproslulejších dramát řeckého dramatického básníka Aischyla. (P. red.).

2) Doba heroů — období homérského eposu (asi 10. až 8. století před naším letop.). (P. red.).

»Nebyla s mužem, jež zabila, pokrevně spřízněna«.

Vražda muže, který není pokrevním příbuzným, i když je to sám manžel vražednice, může být odpuštěna, a Erinyím po ní nic není; jejich posláním je pouze stíhat vraždy mezi pokrevními příbuznými a podle mateřského práva je nejtěžším a nejnesmířitelnějším zločinem vražda matky. Pak vystoupí Apollon jako Orestův obhájce; Athena dá hlasovat areopagitům — athenským porotcům; pro zproštění i pro odsouzení je stejný počet hlasů; tu Athena, která předsedá, odevzdá hlas pro Oresta, a tím ho osvobodí. Otcovské právo zvítězilo nad právem mateřským, „bohové mladého pokolení“, jak je nazývají samy Erinye, vítězí nad Erinyemi, které se nakonec také dají přemluvit, aby se ujaly nového poslání ve službách nového řádu.

Toto nové, ale jistě správné vysvětlení Oresteie je z nejkrásnějších a nejlepších míst celé knihy, avšak dokazuje zároveň, že Bachofen věří v Erinye, Apollona a Athenu alespoň tolik, jako kdysi Aischylos; věří totiž, že v době řeckých heroů provedli zázrak a vyvrátili mateřské právo právem otcovským. Je na bílé dni, že takové nazírání, při němž se náboženství pokládá za rozhodující páku dějin, musí nakonec vyústit v čirý mysticismus. Je to tedy krušná práce, která se vždycky nevyplácí, prokousávat se tlustým Bachofenovým kvartovým svazkem. To všechno však nezmenšuje jeho zásluhu, že razil novou cestu; byl první, kdo frázovitě tvrzení o neznámém pradějinném stavu s neomezeným pohlavním stykem nahradil důkazem, že v staro-klasické literatuře můžeme najít hojně stop toho, že před monogamií existoval u Řeků a Asiatů opravdu stav, za něhož nejen muž obcoval pohlavně s větším počtem žen, nýbrž i žena obcovala s větším počtem mužů, aniž se tím prohřešili proti tehdejšímu mravu; že tento mrav nevy-mizel beze stop, které zanechal v tom, že se ženy oddávaly v omezené míře ostatním mužům, čímž si musily vykupovat právo na monogamii; že proto mohl být původně určován původ jen po přeslici, od matky k matce; že se tato výlučná platnost původu po přeslici udržela ještě dlouho do časů monogamie, kdy již bylo otcovství jisté, nebo bylo aspoň uznáváno; a že toto původní postavení matek jakožto jediných bezpečně uznaných rodičů svých dětí zajišťovalo jim, a tím i ženám vůbec, vyšší společenské postavení, než jaké

kdy od té doby zaujímaly. Tyto these Bachofen ovšem ne-
vyslovil tak jasně, — bránilo mu v tom jeho mystické na-
zírání. Dokázal je však, a to byla roku 1861 úplná revoluce.

Bachofen napsal svůj tlustý kvartový svazek německy, to jest v řeči národa, který se tehdy nejméně zajímal o pra-
dějiny dnešní rodiny. Proto zůstal neznámý. Jeho nejbližší
následovník na tomtéž poli vystoupil roku 1865, aniž kdy
o Bachofenovi slyšel. Tímto nástupcem byl J. F. MacLen-
nan¹⁾, pravý opak svého předchůdce. Místo geniálního mys-
tika máme tu suchopárného právníka; místo překypující
básnické fantasmie věrojatné kombinace advokáta, který
pronáší obhajobu. MacLennan nalézá u mnohých divokých,
barbarských, ba dokonce i u civilisovaných národů staré
i nové doby formu sňatku, při které ženich, sám nebo
s přáteli, musí nevěstu jejím příbuzným na oko násilím
uloupit. Tento obyčej je asi pozůstatek dřívějšího obyčeje,
podle něhož mužové některého kmene loupili pro sebe ženy
jinde, u jiných kmenů, používajíce skutečného násilí. Jak
vzniklo toto „únosové manželství?“ Dokud mohli muži
najít dosti žen ve svém vlastním kmeni, nebylo k tomu
vůbec příčiny. Nyní však zjišťujeme stejně často, že u ne-
vyvinutých národů existují určité skupiny (které byly ještě
v roce 1865 namnoze ztotožňovány s kmeny samotnými),
uvnitř kterých je zakázáno uzavíratí sňatků, pročez si
muži musí hledat ženy a ženy zase muže mimo tuto sku-
pinu, kdežto u jiných skupin je zase ten obyčej, že muži
určité skupiny si musí brát ženy ze středu své vlastní sku-
piny. MacLennan nazývá ty první exogamními, druhé en-
dogamními, a konstruuje pak bez okolků příkrý protiklad
mezi „kmeny“ exogamními a endogamními. A ačkoliv při
svém vlastním zkoumání exogamie naráží takřka nosem
na skutečnost, že tento protiklad v mnoha případech, ne-li
ve většině případů nebo dokonce ve všech, existuje jen
v jeho představě, přece z něho činí základ celé své theorie.
Podle toho si mohou exogamní kmeny brát ženy jen z jiných
kmenů; při trvalém válečném stavu mezi dvěma kmeny,
kterýžto stav vyplývá z divoštství, mohlo prý se tak dít
jedině lupem.

MacLennan se pak dále táže: Odkud se vzal tento mrav

¹⁾ MacLennanovo „Primitive Marriage“ vyšlo r. 1865 v prvním vydání.
(P. red.)

exogamie? Představy pokrevního příbuzenství a krvesmlstva nemohou prý s ním mít nic společného, to prý jsou věci, které se vyvinuly teprve mnohem později. Zajisté však má s tím něco společného obyčej hojně rozšířený u divochů, totiž zabíjet děti ženského pohlaví hned po narození. Tím vzniká v každém kmeni přebytek mužů, z čehož vzápětí vyplývá, že několik mužů má jednu ženu společně: tedy mnohomužství. A důsledkem mnohomužství zase bylo, že se vědělo, kdo je matkou dítěte, nikoliv však, kdo je otcem, tudíž příbuzenství bylo určováno jen po přeslici s vyloučením příbuzenství po meči — tedy mateřské právo. A druhým následkem nedostatku žen uvnitř kmene — kterýžto nedostatek mnohomužství sice zmírňuje, avšak neodstraňuje — byly právě soustavné násilné únosy žen cizích kmenů. „Protože exogamie a mnohomužství vyplývají z jedné a téže příčiny — z toho, že nebyl stejný počet obojího pohlaví — musíme mít za to, že všechny exogamní rasy se původně oddávaly mnohomužství... A proto musíme považovat za nepopiratelnou skutečnost, že u exogamních ras byla první příbuzenskou soustavou ta soustava, v níž se uznávají pokrevní svazky jen s matčiny strany“ (MacLennan, *Studies in Ancient History*, 1886. *Primitive Marriage* p. 124).

MacLennanovi patří zásluha, že poukázal na obecné rozšíření a veliký význam toho, co nazývá exogamií. Nelze mu však naprosto připisovat, že *objevil* skutečnost exogamního skupin, a o tom, že by jí porozuměl, nedá se již vůbec mluvit. Nepřihlížíme-li k dřívějším ojedinělým poznámkám mnohých pozorovatelů — z nichž právě čerpal Mac Lennan — popsal již Latham (*Descriptive Ethnology*, 1895) přesně a správně tuto instituci u indických Magarů a prohlásil, že je obecně rozšířena a že se vyskytuje ve všech dílech světa — toto místo cituje sám MacLennan. A náš Morgan ji rovněž dokázal a správně ji popsal již roku 1847 ve svých dopisech o Irokezech (v *American Review*) a roku 1851 v knize „*The League of the Iroquois*“ (Svaz Irokézů) u tohoto kmene, kdežto, jak uvidíme, MacLennanův advokátský rozum natropil v této věci mnohem větší zmatek nežli Bachofenova mystická fantasie na poli mateřského práva. MacLennanovou zásluhou je též poznání, že původně platil mateřsko-právní řád posloupnosti, ačkoliv, jak později sám uznává, Bachofen ho v tom přešel.

Avšak ani v této věci nemá MacLennan úplně jasno; mluví stále o „příbuzenství jediné po přeslici“ (kinship through females only)¹⁾, a tohoto výrazu, hodícího se na dřívější stupeň, používá neustále také pro pozdější vývojové stupně, na nichž se sice původ a dědictví určovaly výhradně podle žen, avšak uznáváno a vyjadřováno bylo také příbuzenství s mužské strany. Právník si ve své omezenosti vytvoří pevný právní výraz a používá ho pak beze změny dál i na poměry, které zatím již jeho používání vylučují.

I když byla MacLennanova teorie pravděpodobná, přece, zdá se, nepřipadalo vlastnímu jejímu původci, že teorie ta má dost pevné základy. On sám si aspoň povšiml, že je „pozoruhodné, že forma (zdánlivého) únosu ženy je nejvýraznější a nejvýmluvnější právě u národů, kde vládne mužské příbuzenství“ (správně původ po meči) (strana 140). A stejně dále: „Je podivné, že děti, pokud víme, nejsou soustavně pobíjeny nikde, kde existují vedle sebe exogamie a nejstarší forma příbuzenství“ (str. 146). Obě tyto skutečnosti jsou pro jeho výklad přímo ranou do tváře a čelit jim může toliko novými, ještě spletitějšími hypotézami.

Přesto došla jeho teorie v Anglii veliké pochvaly a ohlasu: MacLennan tam byl obecně uznáván za zakladatele dějin rodiny a za prvou autoritu v tomto oboru. Jeho protiklad mezi exogamními a endogamními „kmeny“, ačkoliv jednotlivě byly konstatovány výjimky a obměny, zůstal však přece uznaným základem panujícího nazírání a působil jako klapky na očích, které znemožňovaly volný rozhled po probádané oblasti, a tím i jakýkoliv rozhodující pokrok. Proti tomu, jak je MacLennan obyčejně přeceňován v Anglii a podle anglického vzoru také jinde, je naší povinností poukázat na skutečnost, že MacLennan svým klamným protikladem mezi exogamními a endogamními „kmeny“ natropil víc škody, nežli svými výzkumy přinesl užítku.

Zatím však již vycházelo najevo víc a více skutečností, které se nehodily do jeho ozdobného rámce. MacLennan znal jen trojí formu manželství: mnohoženství, mnohomužství a monogamii. Jakmile se však na tuto věc upoutala

¹⁾ Angl. doslova: příbuzenství výhradně skrze ženy. (P. red.).

pozornost, vyskytovalo se stále více důkazů, že u nevyvinutých národů existovaly formy manželství, při kterých určitý počet mužů měl společně určitý počet žen; a Lubbock (*The Origin of Civilization* [Původ civilisace], 1870) uznal toto skupinové manželství (*Communal marriage*) za dějinnou skutečnost.

Hned potom, roku 1871, vystoupil *Morgan* s novým a v mnohém směru rozhodujícím materiálem. Přesvědčil se, že zvláštní příbuzenská soustava, uznávaná u Irokézů, je společná všem praobyvatelům Spojených států a že je tedy rozšířena po celé pevnině, přesto že je v přímém rozporu s příbuzenskými stupni, které ve skutečnosti vyplývají z manželské soustavy u nich platné. Přiměl tedy americkou spolkovou vládu, aby na základě dotazníků a tabulek, které sám sestavil, provedla šetření o příbuzenských soustavách u ostatních národů, a z odpovědí zjistil, 1. že příbuzenská soustava amerických Indiánů platí u četných kmenů také v Asii a v poněkud pozměněné formě i v Africe a v Australii, 2. že se dá dokonale vysvětlit z formy skupinového manželství, která právě odumírá na Havaji a na jiných australských ostrovech, 3. že však vedle této formy manželství platí na těchto ostrovech příbuzenská soustava, která se dá vysvětlit jen ještě původnější, nyní však již vymizelou formou manželství. Zprávy, které byly sebrány, uveřejnil pak Morgan se svými závěry v knize „*Systems of Consanguinity and Affinity*“ (Soustava pokrevnosti a příbuzenství) 1871, a zavedl tím debatu na pole nezměrně rozlehlější. Vycházeje od příbuzenských soustav, rekonstruoval formy rodin, které jim odpovídaly, a tím otevřel bádání novou cestu a pohled pronikající hlouběji zpět do pradějin lidstva. Jakmile tato metoda byla uznána, rozplynula se MacLennanova ladná konstrukce v dým.

MacLennan hájil svou theorii v novém vydání knihy *Primitive Marriage* (*Studies in Ancient History* [Studie o starých dějinách], 1876). Ačkoliv sám kombinuje dějiny rodiny nanejvýš uměle ze samých hypothes, žádá od Lubbocka a Morgana nejen důkaz pro každé z jejich tvrzení, ale i důkazy tak neotřesitelně průkazné, jaké jediné připoštlí skotský soudní dvůr. A to činí muž, který z blízkého vztahu, jaký je u Němců mezi mateřským bratrem a sesterským synem (*Tacitus, Germania c. 20*), z Caesarovy zprá-

vy, že u Britů má vždy deset nebo dvanáct mužů ženy společné, a ze všech ostatních zpráv starých spisovatelů o společenství žen u barbarů vyvozuje bez váhání závěr, že u všech těchto národů bylo mnohomužství! Jako bychom slyšeli státního návladního, který si může dovolit všechno, když si upravuje svůj případ, který však od obhájce požaduje pro každé slovo formálně dokonalý právnícky platný důkaz.

Skupinové manželství je prý, jak tvrdí, holý výmysl, čímž ustupuje zpátky daleko za Bachofena. Morganovy příbuzenské soustavy jsou prý pouhými předpisy společenské zdvořilosti, což dokazuje skutečnost, že Indiáni oslovují cizince bělocha jako bratra nebo otce. Vypadá to, jako by někdo tvrdil, že označení otec, matka, bratr a sestra jsou pouhými způsoby oslovení bez jakéhokoliv smyslu, protože si katoličtí duchovní a abatyšé také říkají „otče“ a „matko“, ba dokonce i svobodní zednáři a členové anglických odborných spolků se při slavnostních zasedáních oslovují „bratři a sestry“. Zkrátka MacLennanova obhajoba byla až běda slabá.

Zůstalo však jedno místo, na kterém nebyl zasažen. Protiklad exogamních a endogamních „kmenů“, na němž stála celá jeho soustava, nejen nebyl otřesen, nýbrž byl dokonce obecně uznáván za stěžejní bod veškerých dějin rodiny. Připouštělo se, že MacLennanův pokus vysvětliti tento protiklad je nedostatečný a že odporuje skutečností, které on sám uvádí. Avšak sám protiklad, fakt, že existovaly dva navzájem se vylučující druhy samostatných a nezávislých kmenů, z nichž u kmenů prvního druhu si brali muži ženy z řad vlastního kmene, kdežto u kmenů druhého druhu to bylo naprosto zakázáno — to bylo považováno za nevyvratné evangelium. Srovnejme s tím na příklad *Origine de la famille* (Původ rodiny, 1874) od Giraud-Teulona, a dokonce ještě *Origin of Civilization* (Původ civilizace — 4. vydání 1882) od Lubbocka.

Odtud začíná Morganovo hlavní dílo „Ancient Society“ (1877), dílo, o které se opírá tato práce. O čem měl Morgan roku 1871 toliko nejasné tušení, je tu rozvinuto s plným vědomím. Endogamie a exogamie nejsou protiklady; existence exogamních „kmenů“ nebyla dosud nikde prokázána. Avšak v době, kdy ještě panovalo skupinové manžel-

ství — a podle vši pravděpodobnosti panovalo kdysi všude — děлил se kmen na určitý počet skupin pokrevně příbuzných a mateřské strany, gentes — rody¹⁾ a uvnitř těchto skupin platil přísný zákaz sňatku, takže mužové z takového rodu si sice směli brát za manželky ženy z řad kmene, a zpravidla tak také činili, avšak musili si je vybírat mimo svůj rod, pročez, byl-li rod přísně exogamní, kmen zahrnující veškeré rody byl právě tak přísně endogamní. Tím byl nadobro odklizen poslední zbytek MacLennanových výmyslů.

Tím se však Morgan nespokojil. Rod amerických Indiánů mu ještě také posloužil, aby učinil další rozhodný pokrok na poli, které zkoumal. V tomto rodu, organisovaném podle mateřského práva, objevil původní formu, ze které se vyvinul pozdější rod, organisovaný podle otcovského práva, rod, s jakým se setkáváme u antických kulturních národů. Řecký a římský rod, které byly všem dosavadním dějepiscům hádankou, byly vysvětleny z rodu indiánského a tím byla nalezena nová základna pro celé pradějiny.

Toto opětné objevení původního mateřsko-právního rodu jakožto stupně, předcházejícího před otcovsko-právním rodem kulturních národů, má pro pradějiny též význam jako Darwinova vývojová theorie pro biologii a Marxova theorie nadhodnoty pro politickou ekonomii. Dala Morganovi možnost, aby po prvé načrtl dějiny rodiny, v nichž jsou aspoň prozatím v hrubých rysech zjištěny klasické stupně jejího vývoje, pokud to dovoluje materiál, který je dnes znám. Každému je jasno, že tím počíná nové období v posuzování pradějin. Mateřsko-právní rod se stal stěžejní osou, kolem které se točí celá věda; od jeho objevení je známo, kterým směrem a po čem třeba pátrat a jak mají být výsledky bádání uspořádány. A vzhledem k tomu se nyní dosahuje na tomto poli mnohem rychlejších pokroků, než před Morganovou knihou.

Morganovy objevy jsou nyní obecně uznávány nebo spíše přejímány prehistoriky také v Anglii. Avšak takřka u žádného z nich nenajdeme upřímné přiznání, že právě Morganovi děkujeme za tuto revoluci v názorech. V Anglii

---

¹⁾ Engels důsledně používá slova gens, překládáme je „rod“. Viz pozn. na poč. III. kap. této knihy. (Pozn. red.).

je jeho kniha jak jen možno umlčována a jeho samotného odbývají blahosklonnou chválou za jeho *dřívější* úspěchy. V jednotlivostech jeho líčení se horlivě přebírají, o jeho opravdu velikých objevech zarputile mlčí. Původní vydání knihy „Ancient Society“ je rozebráno; v Americe se odbyt něčeho takového nevyplácí; v Anglii byla tato kniha, jak se zdá, soustavně potlačována a jediné vydání tohoto epochálního díla, které je ještě u knihkupců na prodej, je německý překlad.

Odkud tato zdrženlivost, ve které těžko nevidět spiknutí namířené k úplnému umlčení, zvláště postavíme-li proti tomu četné citáty, uváděné z pouhé zdvořilosti, i jiné důkazy „solidarity“, jimiž se spisy našich uznaných prehistoriků jen hemží? Je to snad proto, že Morgan je Američan a že je pro anglické prehistoriky tuze kruté být — přes všechnu nanejvýš uznání hodnou píli ve snášení materiálu — odkázán na dva geniální cizince, Bachofena a Morgana, pokud jde o obecná hlediska, platná při pořádání a seskupování tohoto materiálu, zkrátka pokud jde o ideje? Němce by si dali ještě líbit, ale Američana? Vůči Američanovi je každý Angličan vlastencem, ve Spojených státech jsem spatřil rozkošné ukázky tohoto vlastenectví. K tomu však přistupuje ještě, že MacLennan byl, tak říkajíc úředně jmenovaným zakladatelem a vůdcem anglické prehistorické školy. Že patřilo jaksí k prehistorickému dobrému tónu mluvit jen se svrchovanou úctou o jeho vyumělkované dějinné konstrukci, která vede od pobíjení dětí přes mnohomužství a únosové manželství k mateřsko-právní rodině; že sebenepatrnější pochybnost o existenci exogamních a endogamních „kmenů“, navzájem se naprosto vylučujících, pokládali za bezbožné kacířství; že se tedy Morgan tím, že všechna tato posvěcená dogmata proměnil v dým, dopustil jakési svatokrádeže. A co víc, proměnil je v dým takovým způsobem, že stačilo je vyslovit, a každému bylo rázem vše jasné, takže MacLennanovi ctitelé, potácející se doposud bezradně mezi exogamií a endogamií, musili se takřka tlouci pěstí do hlavy a volat: Jak jsme mohli být tak hloupí, že jsme na to nepřišli již dávno sami!

A jestliže tyto zločiny ještě nestačily, aby zakázaly oficiální škole chovat se k němu jinak než s chladnou odmítavostí, pak Morgan dovršil míru tím, že nejen civilisaci, spo-

lečnost vyrábějící zboží a základní formu naší dnešní společnosti kritizuje způsobem, připomínajícím Fouriera, nýbrž že dokonce hovoří o příští přeměně této společnosti slovy, která mohl pronést Karel Marx. Bylo tedy jenom zasloužené, jestliže mu MacLennan rozhořčeně vyčítá, že „historická metoda je mu veskrze nesympatická“, a jestliže mu to pan profesor Giraud-Teulon v Ženevě ještě roku 1884 potvrzuje. A přece týž pan Giraud-Teulon ještě téhož roku 1874 (v knize *Origines de la famille*) bloudil bez pomoci v bludišti MacLennanovy exogamie, z níž ho musil vysvobodit teprve Morgan!

Nemusím se tu šířit o ostatních pokrocích, za které pradějiny Morganovi děkují; v průběhu mé práce se uvidí, co je o tom třeba říci. Čtrnáct let, která uplynula od vyjití jeho stěžejního díla, velmi obohatila náš materiál z oboru dějin lidských prehistorických společností; k antropologům, cestovatelům a prehistorikům z povolání přistoupili srovnávací právníci a přinesli zčásti novou látku, zčásti nová hlediska. Leckteré Morganovy jednotlivé hypotезy byly tím otřeseny nebo dokonce pozbyly platnosti. Nikde však nově nasbíraný materiál nevedl k tomu, že by jeho velká hlavní hlediska byla zatlačena hledisky jinými. Pořádek, který vnesl do pradějin, trvá v hlavních rysech až do dneška. Ano, lze říci, že je stále víc a více uznáván právě tak, jako je zatajováno, že Morgan je původcem tohoto velkého pokroku.¹⁾

V Londýně dne 16. června 1891.   Bedřich Engels.

¹⁾ Na zpáteční cestě z New Yorku v září roku 1888 jsem se setkal s bývalým členem kongresu za volební okres rochesterský, který znal Lewise Morgana. Nemohl mi však toho mnoho o něm povědět. Morgan prý žil v Rochesteru jako soukromník a zabýval se svými studii. Jeho bratr byl prý plukovníkem a byl z měšťán v ministerstvu války ve Washingtonu; s pomocí tohoto bratra prý dosáhl, že se vláda zajímala o jeho výzkumy a že několik jeho děl vydala na svůj náklad; muž, který mi to vyprávěl, prý se o to sám v době, kdy byl členem kongresu, několikrát zasadil. (Engels o v a p o z n á m k a).

I.

PŘEDDĚJINNÉ KULTURNÍ STUPNĚ

Morgan je první, kdo se pokouší se znalostí věci vnést do lidských pradějin jakýsi řád; pokud si podstatné rozhojnění materiálu nevynutí změny, zůstane patrně jeho rozdělení dále v platnosti.

Ze tří hlavních období, jimiž jsou divoštství, barbarství a civilisace, zabývá se ovšem jen dvěma prvními obdobími a přechodem k období třetímu. Každé z obou prvních období dělí na nejnižší, střední a nejvyšší stupeň, vždy podle pokroku ve výrobě životních prostředků; neboť, jak praví: „Obratnost v této výrobě rozhoduje o stupni převahy člověka a o jeho ovládnání přírody; ze všech bytostí jedině člověk dokázal takřka neomezeně ovládnout výrobu potravy. Všechna velká období lidského pokroku více nebo méně přímo spadají v jedno s obdobími, v nichž se rozšířily zdroje výživy.“ — Vývoj rodiny probíhá vedle toho, neposkytuje však tak pronikavých znaků, podle nichž lze tato období dělit.

1. DIVOŠTÍ.

1. Nejnižší stupeň. Dětský věk lidstva, kdy lidé ještě pobývali ve svých prvotních sídlech, v tropických nebo subtropických lesích, žijíce aspoň zčásti na stromech, čímž jedině se dá vysvětlit, že se lidstvo udrželo proti velikým dravým šelmám. Potravou byly mu plody, ořechy a kořeny; hlavním výsledkem této doby je vytvoření artikulované řeči. Ze všech národů, které se staly známými v období dějinném, nebyl za tohoto prastavu ani jediný. Třebaže tento stav trval dlouhá tisíciletí, nemůžeme jej prokázat přímými důkazy; jestliže se však připustí, že člověk pochází z říše zvířat, neobejdeme se bez předpokladu, že takovýto přechod existoval.

2. Střední stupeň. Počíná používáním ryb (k nimž počítáme také raky, škeble a jiné vodní živočichy) za potravu a používáním ohně. Obojí spolu souvisí, protože ryb lze plně

využit jako potraviny teprve při použití ohně. Když lidé měli tuto novou potravu, přestali být závislí na podnebí a místě; postupovali podél velkých řek a mořského pobřeží a mohli se dokonce i ve stavu divokosti rozšířit po největší části země. Hrubě opracované, nebroušené kamenné nástroje raného kamenného věku, tak zvané nástroje paleolitické, které patří zcela nebo z větší části do tohoto období a nacházejí se po všech světadílech, jsou důkazem tohoto stěhování. Nově obsazená pásma, jakož i neochabující vynalézavost spolu s ohněm, který je roznécován třením, poskytl člověku nové zdroje potravin a to jednak škrobovité kořeny a hlízy, které se pekly v horkém popelu nebo v jamách na pečení (zemních pecích), jednak zvěř, která se stala občasným přídavkem ke stravě, jakmile byly vynalezeny prvé zbraně, kyj a kopí. Národů čistě loveckých, jak se vyskytují v knihách, to jest národů, které žijí *jen* z lovu, nikdy nebylo; na to je výtěžek lovu příliš nejistý. Následkem trvalé nejistoty zdrojů výživy vzniká, jak se zdá, na tomto stupni lidožroutství, které se od té doby dlouho udržuje. Australané a mnozí Polynésané jsou ještě podnes na tomto středním stupni divošství.

3. Nejvyšší stupeň. Počiná vynalezením luku a šípu, čímž se zvěřina stává pravidelnou potravou a lov jedním z normálních odvětví práce. Luk, tětiva a šíp tvoří již velmi složitý nástroj, jehož vynalezení předpokládá dlouhé, nahromaděné zkušenosti, zbystrěné síly ducha a zároveň také znalost mnoha jiných vynálezů. Porovnáváme-li národy, které sice znají luk a šíp, avšak neznají ještě hrnčířství (od něhož Morgan datuje přechod k barbarství), najdeme u nich vktuku již jakési počátky usazování ve vesnicích, jakousi znalost výroby životních potřeb, dřevěné nádoby a nářadí, ruční tkaní (bez tkalcovského stavu) lýkových vláken, koše z lýka nebo rákosu, broušené (neolitické) nástroje z kamene. Namnoze také oheň a kamenná sekyra daly již vznik člunu, vyrobenému z jediného kmene, a místy i trámům a prknům na stavbu domu. Všechen tento pokrok najdeme na příklad u severozápadních amerických Indiánů, kteří sice znají luk a šíp, nikoliv však hrnčířství. Období divoškému je luk a šíp tím, čím je železný meč době barbarství a ručnice civilisaci: rozhodující zbraní.

II. BARBARSTVÍ.

1. Nejnižší stupeň. Datuje se od zavedení hrncířství. Vzniklo prokazatelně v mnoha případech a pravděpodobně všude tím, že pletené nebo dřevěné nádoby byly pokrývány hlinou, aby odolaly ohni; při tom se brzy poznalo, že formovaná hlína prokazuje stejnou službu, i když uvnitř není nádoba.

Doposud jsme mohli vývoj sledovat zcela povšechně, jak se dál v určitém období u všech národů stejně, bez ohledu na místo. Počátkem barbarství jsme však dospěli ke stupni, na kterém se uplatňují rozličné přírodní podmínky obou velkých pevnin. Charakteristickým znakem barbarského období je ochočování a chov zvířat a pěstování rostlin. Východní pevnina, tak zvaný starý svět, měl skoro všechna zvířata hodící se k ochočení a všechny druhy obilí (kromě jediného) vhodné k pěstování; na západní pevnině, v Americe, a to ještě jen v jedné jižní části, byla ze ssavců, kteří mohli být ochočeni, jenom lama, a ze všech druhů obilí, hodících se k pěstování, jen jediný, ovšem nejlepší druh, kukuřice. Tyto různé přírodní podmínky způsobují, že od té doby se obyvatelstvo každé polokoule ubírá svou zvláštní cestou a že mezníky na rozhraní jednotlivých stupňů jsou v každém z obou případů různé.

2. Střední stupeň. Počíná na východě ochočováním domácích zvířat, na západě pěstováním výživných rostlin s pomocí zavodňování, používáním adob (cihel sušených na slunci) a kamenů na stavbu budov.

Počneme se západem, protože tam nebyl tento stupeň až do dobytí Ameriky Evropany nikde překročen.

U Indiánů na nejnižším stupni barbarství (kam patřili všichni Indiáni, kteří byli objeveni východně od Mississippi) existovalo v době jejich objevení již jakési zahradní pěstování kukuřice a snad také dýní, melounů a jiných zahradních plodin, které jim skýtaly podstatné součásti výživy; bydlili v dřevěných domech ve vesnicích ohrazených kůly. Severozápadní kmeny, zejména v oblasti řeky Kolumbie, byly ještě na nejvyšším stupni divošství a neznaly ani hrncířství, ani pěstování rostlin jakéhokoli druhu. Naproti tomu Indiáni z tak zvaných pueblů v Novém Mexiku, Mexičané, Středoameričané a Peruánci byli v době svého pod-

manění na středním stupni barbarství; bydlili v domech, postavených na způsob pevností z adob nebo z kamene, pěstovali v uměle zavlažovaných zahradách kukuřici a jiné výživné rostliny, různící se podle polohy a podnebí, kterožto rostliny jim byly hlavním zdrojem výživy, a ochočili si dokonce některá zvířata — Mexičané krocana a jiné ptáky, Peruánci lamu. Mimo to uměli zpracovávat kovy s výjimkou železa, a proto se stále ještě nemohli obejít bez kamenných zbraní a kamenných nástrojů. Španělská okupace zarazila pak všechn jejich další samostatný vývoj.

Na východě začal střední stupeň barbarství zkrocením zvířat poskytujících mléko a maso, kdežto pěstování rostlin zůstalo, jak se zdá, po větší část tohoto období neznámé. Ochočení a chov dobytka i tvoření větších stád zavdalo asi podnět k tomu, že se Arijci a Semité oddělili od ostatní masy barbarů. Evropští a asijsí Arijci mají jména dobytka společná, jména pěstěných rostlin však až na nepatrné výjimky společná nemají.

Vytvoření stád vedlo na příhodných místech k životu pastýřskému; u Semitů na travnatých rovinách při Eufratu: a Tigridu, u Arijců na rovinách Indie, při Oxu a Jaxartu¹⁾, Donu a Dněpru. Na pomezí takovýchto pastvinatých krajín došlo asi k ochočení dobytka nejdříve. Pozdějším pokolením připadá pak, že národy pastevců pocházejí z krajín, které nejenže nejsou kolébkou lidstva, nýbrž právě naopak byly takřka neobyvatelné i pro jejich divoké předky, a dokonce i pro lidi na nejnižším stupni barbarství. Obráceně zas, jakmile si tito barbaři středního stupně zvykli na život pastevců, nemohlo je nikdy ani napadnout, aby se dobrovolně vrátili z travnatých rovin při řekách do lesnatých oblastí, v nichž byli domovem jejich předkové. Ba dokonce, když byli Semité a Arijci zatlačováni dále na sever a západ, nemohli se stěhovat do západoasijských a evropských lesnatých krajín dříve, dokud jim pěstování obilí neumožnilo uživit na této méně příznivé půdě dobytek a zejména přezimovat. Je víc než pravděpodobné, že především potřeba píce pro dobytek byla příčinou, proč pěstov-

---

¹⁾ O x u s - A m u - D a r j a ; J a x a r t e s - S y r - D a r j a , řeky ve Střední Asii v dnešních sovětských republikách Kazakstanu, Tadžikistanu, Turkmenské republiky a Uzbekistanu. (P. red.)

vali obilí, a teprve později bylo obilí pěstováno jako potrava pro lidi.

Hojné masité a mléčné stravě Arijců a Semitů a zvláště jejímu příznivému účinku na vývoj dětí lze asi přičísti vyšší vývoj těchto ras. Vskutku také Indiáni z pueblů v Novém Mexiku, kteří jsou odkázáni takřka jen a jen na rostlinnou stravu, mají menší mozek než Indiáni na nižším stupni barbarství, kteří jedí více masa a ryb. Zcela jistě však na tomto stupni mizí postupně lidožroutství a udržuje se jen jako náboženský úkon nebo, což je skoro totéž, jako kouzelný prostředek.

3. Nejvyšší stupeň. Počíná tavením železné rudy a přechází v civilisaci vynalezením hláskového písma a jeho používáním k literárním záznamům. Tento stupeň, kterým, jak řečeno, prochází lidstvo samostatně jen na východní polokouli, je na pokroky ve výrobě bohatší než všechny předcházející stupně dohromady. Patří k němu Řekové doby heroů, italské kmeny z doby krátce před založením Říma, Němci za Tacita a Normani za doby Vikingů.¹⁾

Především se tu setkáváme po prvé s železným, dobyt-
kem taženým rádlem, které umožnilo orbu vysokého stupně, *zemědělství*, a tím i rozmnožení životních potřeb v míře na tehdejší poměry prakticky neomezené; tím umožnilo také mýcení lesa a jeho přeměnu v ornou půdu a v louky — a to by zase ve velkém měřítku nebylo možné bez železné sekery a bez železného rýče. Došlo tak také k rychlému rozmnožení obyvatelstva a k hustému osídlení na malém prostoru. Před zemědělstvím musely nastat zcela výjimečné podmínky, aby se půl milionu lidí dalo sjednotit pod jediným ústředním vedením; pravděpodobně se to nestalo nikdy.

S největším rozkvětem nejvyššího stupně barbarství se setkáváme v Homérových básních, zejména v Iliadě. Zdokonalené nástroje ze železa; měch; ruční mlýn; hrnčířský kruh; výroba oleje a vína; pokročilé zpracování kovů přecházející v umělecké řemeslo; vůz a válečný vůz; stavba

---

¹⁾ Vikingové — válečníci a mořeplavci; bydlili na pobřeží Skandinávie a Dánska. V osmém a devátém století podnikali loupežné a dobytelské výpravy do jiných zemí. Usídlili se ve francouzské Normandii a později dobyli Anglie a jižní Itálie. (P. red.)

lodí z trámů a prken; počátky architektury jako umění; města obehnaná zdmi s věžemi a cimbuřími; homérský epos a veškeré bájesloví — to jest hlavní dědictví, které převzali Řekové z barbarství do civilisace. Srovnáme-li s tím, jak César, a dokonce Tacitus popisuje Germány, kteří byli na počátku téhož kulturního stupně, z něhož se homérští Řekové chystali povznést na stupeň vyšší, tu vidíme, k jak bohatému rozvoji výroby došlo na nejvyšším stupni barbarství.

Obraz, který jsem tu podle Morgana načrtl o vývoji lidstva od divoštví a barbarství až k počátkům civilisace, má již hojně nových rysů, a co víc, rysů, které nelze popírat, protože pocházejí přímo z výroby. Přesto se bude zdát tento obraz nejasným a neúplným, srovnáme-li jej s obrazem, který se před námi rozvine na konci našeho putování; teprve potom bude možno postavit do plného světla přechod z barbarství do civilisace a jejich pronikavý rozdíl. Prozatím můžeme Morganovo rozdělení zevšeobecnit takto: Divoštví — období, za něhož si člověk převážně přivlastňoval hotové produkty přírody; umělé výrobky lidské jsou většinou pomocnými nástroji tohoto přivlastňování. Barbarství — období, za něhož si člověk osvojuje chov dobytka a orbu, naučí se metodám, jak lidskou činností zvyšovat výrobu přírodních produktů. Civilisace — období, za něhož se člověk naučí dalšímu zpracování přírodních produktů, období vlastního průmyslu a umění.

II.

RODINA

Morgan, který strávil většinu života mezi Irokézy, podnes usazenými ve státě newyorském, a kterého adoptoval jeden z jejich kmenů (Senekové), zjistil, že u nich dosud platí příbuzenská soustava, která je v rozporu s jejich skutečnými rodinnými poměry. Panovalo u nich monogamní manželství, které Morgan nazývá „párovou rodinou“. Potomstvo takové manželské dvojice bylo tedy všem lidem zjevné a všemi uznávané; nemohlo být pochyby o tom, koho třeba označovat jako otce, matku, syna, dceru, bratra nebo sestru. Avšak skutečné používání těchto výrazů se s tím neshodovalo. Irokéz nenazývá svými syny a dcerami jenom své vlastní děti, nýbrž i děti svých bratrů; a ty zas jej nazývají otcem. Naproti tomu děti svých sester nazývá synovci a neteřemi, a ony jej nazývají strýcem. Naopak, irokézká žena nazývá svými syny a dcerami nejen své vlastní děti, nýbrž i děti svých sester a ony ji nazývají matkou. Děti svých bratrů však nazývá svými synovci a neteřemi a sama se označuje jako jejich teta. Rovněž děti bratrů se mezi sebou nazývají bratry a sestrami, stejně tak děti sester. Děti ženy a jejího bratra se však navzájem nazývají bratranci a sestřenicemi. Nejsou to jen pouhé názvy, nýbrž je to výraz skutečně platných názorů o blízkosti a vzdálenosti i o rovnosti a nerovnosti pokrevního příbuzenství; a na těchto názorech je založena dokonale vypracovaná příbuzenská soustava, která je s to vyjádřit několik set příbuzenských vztahů jednotlivého člověka. Ba ještě více. Tato soustava nejen plně platí u všech amerických Indiánů (až doposud nebyla nalezena výjimka), nýbrž platí takřka beze změny také u praobyvatelů Indie, u dravidských kmenů v Dekanu a u gaurských kmenů v Hindustanu. U jihoindických Tamilů a u Irokézů z kmene Seneků ve státě newyorském se ještě dnes shodují pojmenování více než dvou set rozličných příbuzenských vztahů. A také u těchto indických kmenů, stejně jako u všech amerických Indiánů, jsou příbuzenské vztahy vyplývající z platné formy rodiny v rozporu s příbuzenskou soustavou.

Čím to vysvětlit? Při rozhodující úloze, kterou má příbuzenství ve společenském řádu všech divokých a barbarických národů, nelze se s významem této tak rozšířené soustavy vypořádat pouhými slovními obraty. Soustava, která je obecná v Americe a která rovněž existuje v Asii u národů zcela jiného plemene, soustava, s jejímiž více nebo méně pozmeněnými formami se ve velmi četných případech setkáváme v Africe a v Australii, takovou soustavu je potřeba historicky vysvětlit, a nikoli vyříditi slovy, jak se o to pokusil na příklad MacLennan. Pojmenování otec, dítě, bratr a sestra nejsou pouhými čestnými tituly, nýbrž jsou s nimi spojeny naprosto určité, velmi vážné vzájemné závazky, jejichž souhrn je podstatnou částí společenského řádu oněch národů. A vysvětlení se našlo. Na Sandwichských ostrovech (Havaj) existovala ještě v první polovině tohoto století forma rodiny, v níž se vyskytovali právě takoví otcové a matky, bratři a sestry, synové a dcery, strýcové a tety, synovci a neteře, jak vyžaduje americká a staroindická příbuzenská soustava. Avšak kupodivu! Příbuzenská soustava, která platí na Havaji, zase neodpovídá formě rodiny, která tam vskutku existuje. Tam jsou totiž děti všech sourozenců bez výjimky bratry a sestrami a pokládají se za společné děti, nejen za děti svých matek a jejich sester nebo svého otce a jeho bratrů, nýbrž i za děti všech sourozenců svých rodičů bez rozdílu. Je-li tedy předpokladem americké příbuzenské soustavy primitivnější forma rodiny, která již v Americe neexistuje, kterou však skutečně nalézáme ještě na Havaji, odkazuje nás zase havajská příbuzenská soustava na ještě starší formu rodiny, jejíž existenci sice již nikde nemůžeme prokázat, která však jistě existovala, ježto by jinak nebyla mohla vzniknout příbuzenská soustava, která jí odpovídá. „Rodina“, praví Morgan, „je živlem aktivním; nikdy neustrne, nýbrž pokračuje od nižší formy k formě vyšší tou měrou, jako se vyvíjí společnost od nižšího stupně ke stupni vyššímu. Naproti tomu příbuzenské soustavy jsou pasivní; jen v dlouhých obdobích se na nich projevují pokroky, které učinila rodina průběhem času, a k radikální změně dochází u nich jen tenkrát, když se radikálně změní rodina.“ — „A stejně tomu je,“ dodává Marx, „s politickými, právními, náboženskými a filosofickými soustavami vůbec.“ Zatím

o rodina žije dál, příbuzenská soustava zkostnatí, a zatím to tato soustava trvá ze zvyku, rodina z ní vyroste. S touž jistotou však, se kterou mohl Cuvier z marsupiálních kostí zvířecí kostry, nalezených u Paříže, usoudit, že náležely vačici a že tam kdysi žily dnes již vymřelé vačice, s touž jistotou můžeme z historicky dochované příbuzenské soustavy učinit závěr, že existovala dnes vymřelá forma rodiny, která jí odpovídala.

Příbuzenské soustavy a formy rodiny, o nichž jsme se právě zmínili, liší se od nynějších soustav a rodin tím, že každé dítě má v nich více otců a matek. V americké příbuzenské soustavě, která je v souladu s havajskou rodinou, nemohou být bratr a sestra otcem a matkou téhož dítěte; havajská příbuzenská soustava však předpokládá existenci rodiny, v níž byl pravidlem opak. Octli jsme se tu u několika forem rodiny, které jsou v přímém rozporu s formami, jež až dosud byly obyčejně pokládány za formy jediné platné. Tradiční představa zná jen monogamní manželství, kromě toho mužovo mnohoženství a nanejvýš ještě ženino mnohožství; zamlčuje přitom, jak se na umravnělého šosáka sluší, že praxe přechází mlčky, avšak bez ostychu přes tyto meze vytyčené oficiální společností. Naproti tomu studium pravěku nám ukazuje poměry, za nichž muži žijí v mnohoženství a jejich ženy zároveň v mnohožství, a společně děti se tudíž považují za děti společné jim všem dohromady; to jsou poměry, které samy zase až do svého konečného vyústění v monogamii procházejí četnými změnami. Tyto změny jsou toho druhu, že se kruh osob spojených společným svazkem manželským, kterýžto kruh byl původně velmi rozsáhlý, víc a víc zužuje, až nakonec zůstane jen jediná dvojice, která dnes převládá.

Morgan tím, že dějiny rodiny konstruuje takto zpětně, dospívá v souhlase s většinou svých kolegů až k prapůvodnímu stavu, kdy byl uvnitř kmene neomezený pohlavní styk a kdy každá žena patřila každému muži a právě tak každý muž patřil každé ženě. O takovém prapůvodním stavu se mluví již od minulého století, ale jen povšechnými slovy; teprve Bachofen — a v tom jest jedna z jeho největších zásluh — jej bral vážně a pátral po stopách tohoto stavu v historických a náboženských tradicích. Víme dnes, že stopy, které objevil, nesvědčí o společenském stupni ne-

omezeného pohlavního styku, nýbrž o formě mnohem pozdější, o skupinovém manželství. Existoval-li onen primitivní stupeň společnosti opravdu, pak náleží do období tak vzdáleného, že sotva můžeme očekávat, že v sociálních zkamenělinách, u dnešních divochů, nalezneme *přímé* důkazy jeho někdejší existence. Bachhofenova zásluha je právě v tom, že tuto otázku postavil do popředí bádání.¹⁾

V poslední době přišlo do módy popírat existenci tohoto počátečního stupně lidského pohlavního života. Lidstvo mělo být ušetřeno této „hanby“. A tu se poukazuje nejen na to, že není o něm přímého důkazu, ale zvláště na příklad ostatního zvířecího světa; z něho sebral Letourneau (*Evolution du mariage et de la famille* [Vývoj manželství a rodiny], 1888) četné skutečnosti, podle nichž se i tam na nízkém stupni vyskytá úplně neomezený pohlavní styk. Ze všech těchto skutečností mohu však dospět jen k tomu závěru, že pokud jde o člověka a jeho životní poměry v pravěku, nedokazují tyto skutečnosti pranic. Sdružování v páry na delší dobu se u obratlovců dostatečně vysvětluje fyziologickými příčinami, na příklad u ptáků tím, že samička potřebuje pomoci v době, kdy sedí na vejcích; příklady věrné monogamie, které se vyskytují u ptáků, nejsou důkazem pro člověka proto, že lidé nepocházejí z ptáků. A je-li přísná monogamie vrcholem vši ctnosti, pak ovšem náleží palma prvenství tasemnici, která má v každé ze svých 50—200 proglotyd neboli článků svého těla úplně ženské i mužské pohlavní ústrojí a tráví celý život tím, že se v každém z těchto článků sama se sebou páří. Pokud se však omezíme na ssavce, najdeme u nich všechny formy pohlavního života, neuspořádanost styků, náznaky skupinového manželství, mnohoženství i monogamii; chybí

¹⁾ Jak málo Bachofen pochopil, co objevil nebo spíše uhadl, dokazuje tím, že tento prapůvodní stav pojmenoval slovem *heterismus*. Když Řekové zavedli slovo *heterismus*, označovali jím styk mužů neženatých nebo mužů žijících v monogamii s neprovdanými ženami; jeho předpokladem je vždy určitá forma manželství, vně kterého k tomuto styku dochází, a zahrnuje v sobě aspoň již možnost prostituce. V jiném smyslu se tohoto slova také nikdy nepoužívalo a v tomto smyslu používám ho s Morganem i já. Bachofenovy nanejvýš významné objevy jsou všude v míře až neuvěřitelné obklopeny mystikou, protože si usmyslil, že historicky vzniklé vztahy muže a ženy pramení po každé z náboženských představ lidí, nikoli z jejich skutečných životních poměrů. (Engelsova poznámka.)

pouze mnohomužství, to dovedli uskutečnit jenom lidé. Dokonce i naši nejbližší příbuzní, čtyřruční projevují všechny možné rozdíly v seskupování samečků a samic; a stanovíme-li si ještě užší hranice a pozorujeme-li jenom čtyři opice podobné lidem, může nám o nich Letourneau povědět jen tolik, že tyto opice jsou brzy monogamní, brzy polygamní, kdežto Saussure u Giraud-Teulona tvrdí, že jsou monogamní. Také novější tvrzení Westermarckova (The History of Human Marriage [Dějiny lidského manželství], London 1891) o monogamii u lidoopů daleko ještě nejsou důkazy. Zkrátka, jsou to zprávy takového druhu, že poctivý Letourneau přiznává: „Ostatně u ssavců není vždy souvislost mezi stupněm intelektuálního vývoje a formou pohlavního styku“. A Espinas (Des Sociétés animales, [O společnostech u zvířat], 1877) praví přímo: „Smečka je nejvyšší společenskou skupinou, kterou můžeme u zvířat pozorovat. Skládá se, jak se zdá, z rodin, avšak již od prvorodátku jsou spolu rodina a smečka v rozporu a vyvíjejí se v obráceném poměru.“

Jak ukazuje již to, co bylo řečeno shora, nevíme o rodinných a jiných společenských skupinách lidoopů vlastně nic určitého; zprávy si navzájem přímo odporují. Není také divu. Jak jsou plny rozporů a v jak velké míře vyžadují kritického zkoumání a přezkoušení i zprávy, které máme o divokých kmenech lidských! Společnosti opic lze však pozorovat ještě mnohem nesnadněji než společnosti lidské. Musíme tudíž zatím odmítnout, aby se činily jakékoli závěry z takových zcela nespolehlivých zpráv.

Naproti tomu citovaná věta Espinasova nám poskytuje lepší vodítko. Smečka a rodina se u vyšších zvířat navzájem nedoplňují, nýbrž jsou si protichůdné. Espinas vykládá velmi pěkně, jak žárlivost samečků v době říjení uvolňuje soudržnost každé smečky nebo smečku časem rozvrací. „Tam, kde je rodina těsně semknuta, tvoří se smečky jen v řídkých výjimkách. Naproti tomu tam, kde se vyskytuje volný pohlavní styk nebo polygamie, vzniká smečka takřka sama sebou... Má-li se utvořit smečka, musí se rodinné svazky uvolnit a individuum se musí zase stát svobodným. Proto jsou organizované smečky tak vzácné u ptáků... Naproti tomu se u ssavců setkáváme se společnostmi do určité míry organizovanými právě proto, že tam individuum

není pohlceno rodinou . . . Cit pospolitosti ve smečce nemůže tedy mít při svém vzniku většího nepřitele, než je cit rodinné pospolitosti. Neváhejme to vyslovit: Vyvinula-li se vyšší společenská forma než rodina, mohlo se to stát jen proto, že pojala do sebe rodiny, které se pronikavě změnily. To však nevylučuje, aby tyto rodiny právě proto měly později „možnost ustavit se znovu za okolností neskonalé příznivějších.“ (Espinas, l. c., citováno u Giraud-Teulona, Origines du mariage et de la famille, 1884, strana 518 a 520).

Ukazuje se tu, že společnosti zvířat mají sice jakousi cenu, pokud se podle nich usuzuje na společnosti lidské — avšak cenu jen negativní. Vyšší obratlovci mají, pokud víme, jen dvě formy rodiny: mnohoženství nebo tvoření jednotlivých párů; v obou může být jen *jediný* dospělý samec, *jediný* manžel. Samčí žárlivost, která je zároveň poutem i hrází rodiny, vytváří rozpor mezi zvířecí rodinou a smečkou; smečka, která je vyšší formou sdružování, stává se někdy nemožnou, jindy se uvolňuje, anebo se v době říjení rozpadá, v nejpříznivějším případě jí samčí žárlivost brání v dalším vývoji. To samo stačí již na důkaz, že zvířecí rodina a lidská praspolečnost jsou věci, které se nedají srovnávat; že pralidé, kteří se pracovali nad zvířecí stav, buďto neznali rodinu vůbec nebo znali nanejvýš takovou rodinu, jaká se u zvířat nevyskytuje. Zvíře tak bezbranné jako vyvíjející se člověk mohlo se v nepatrném počtu protlouci i v odloučenosti, v níž nejvyšší formou sdružování je tvoření jednotlivých párů, jaké Westermarck připisuje podle zpráv lovců gorilám a šimpanzům. K tomu, aby se člověk pozdvihl nad zvířecí stav, aby se uskutečnil největší pokrok, jaký příroda zná, k tomu bylo zapotřebí dalšího činitele: obranná schopnost, které se nedostávalo jednotlivcům, musila být nahrazena spojením sil a spoluprací smečky. Z poměrů, za jakých dnes žijí lidoopové, nedal by se přechod k lidství vůbec vysvětlit; tyto opice působí spíše dojmem, jako by u nich šlo o zbloudilé pobočné linie, které pozvolna vymírají, dojista však jsou v úpadku. To samo postačuje, abychom odmítli vyvozování jakýchkoliv závěrů o obdobách mezi formami rodiny u nich a u pračlověka. Ta okolnost, že dospělí samci se spolu snášeli a že neznali žárlivosti, byla

prvou podmínkou tvoření takových větších a trvalých skupin, v nichž jedině moho dojít k přeměně zvířete v člověka. A opravdu, kterou nejstarší, nejpůvodnější formou rodiny můžeme v dějinách nezvratně dokázat a kterou můžeme ještě dnes tu a tam studovat? Skupinové manželství, formu, ve které si navzájem náležejí celé skupiny mužů a celé skupiny žen a ve které je jen málo místa pro žárlivost. A na pozdějším vývojovém stupni se pak setkáváme s výjimečnou formou mnohomužství, které je ještě víc na štíru se všemi pocity žárlivosti, a tudíž je u zvířat neznámé. Protože však nám známé formy skupinového manželství jsou provázány tak obzvlášť spleťtými podmínkami, že nezbytně nasvědčují existenci dřívějších jednodušších forem pohlavního styku, a tím konec konců existenci období neomezeného pohlavního styku, které bylo ve shodě s přechodem ze zvířecího stavu do lidství, pak nás poukazy na manželství zvířat zavádějí právě tam, odkud nás měly jednou provždy odvést.

Co to asi znamená: neomezený pohlavní styk? Že neplatily hranice zákazu, platné nyní nebo v dřívější době. Právě jsme viděli, jak padly hranice žárlivosti. Je-li co vůbec jisto, pak je to skutečnost, že žárlivost je pocit, který se vyvinul poměrně pozdě. A totéž platí o představě krvesmilstva. Nejen že bratr a sestra byli původně mužem a ženou, také pohlavní styk mezi rodiči a dětmi je ještě dnes u mnoha národů dovolen. Bancroft (*The Native Races of the Pacific Coast of North America* [Domorodá plemena na tichomořském pobřeží Severní Ameriky], 1875 Volume I) to dosvědčuje o Kaviatech při úžině Behringově, o kmeni Kadiaků u Aljašky, o kmeni Tinnehů v nitru britské Severní Ameriky; Letourneau podává zprávy o téže skutečnosti u Indiánů kmene Chippewayů, u Cucusů v Chile, u Karaibů a Karenů v Zadní Indii; při tom pomlčujeme o tom, co vyprávěli staří Řekové a Římané Parthech, Peršanech, Skythech, Hunech atd. Dokud nebylo vymyšleno krvesmilstvo (a krvesmilstvo je výmyslem, a to nanejvýš cenným), nebylo v pohlavním styku mezi rodiči a dětmi nic ohavnějšího než v pohlavním styku mezi jinými osobami patřícími k rozličným generacím, a k tomu přece dochází ještě dnes i v nejšosáctějších zemích, aniž to vzbuzuje přílišné pohoršení; dokonce i staré „pan-

ny“ přes šedesát, jsou-li dost bohaté, se někdy vdávají za mladé muže kolem třicítky. Odmyslíme-li si však od nejstarších forem rodiny, které známe, představy o krve-smilstvu, jež jsou s nimi spojeny, — představy, které se naprosto liší od představ našich a namnoze jim přímo odporují — dospějeme ke způsobu pohlavního styku, který se nedá označit jinak než jako neomezený. Neomezený potud, že tenkrát neexistovala ještě omezení vytvořená pozdějšími mravy. Z toho však ještě neplyne, že by v každodenní praxi nezbytně musilo být vše pomícháno páté přes deváté. Nejsou nemožná dočasná spojení jednotlivých dvojic, jaká se ve většině případů vyskytují dokonce i za skupinového manželství. A jestliže Westermarck, který nejnověji popírá existenci takového původního stavu, označuje za manželství každý stav, za něhož obě pohlaví zůstávají spolu až do narození dítěte, pak je třeba říci, že takový druh manželství se může velmi dobře vyskytovat za stavu neomezeného pohlavního styku a nemusí být v rozporu s jeho neomezeností, to jest s tím, že neexistují meze pohlavního styku, vytvořené mravem. Westermarck ovšem vychází z názoru, že „neomezenost zahrnuje v sobě potlačení individuálních náklonností“, pročež „nejpravější její formou jest prostituce“. Mně se však spíše zdá, že pravěkým poměrům nelze porozumět, pokud se na ně díváme bordelovými brýlemi. U skupinového manželství se k této věci ještě vrátíme.

Podle Morgana se vyvinuly z tohoto prapůvodního stavu neomezeného styku pravděpodobně velmi záhy:

1. Rodina pokrevního příbuzenstva, která je prvním stupněm rodiny. Zde jsou skupiny manželů od sebe odděleny podle generací: všichni dědové a báby uvnitř rodiny jsou navzájem vesměs muži a ženami, rovněž jejich děti, tedy otcové a matky, právě tak jako zase jejich děti vytvoří třetí kruh společných manželů, a jejich děti, pravnuci prvních, vytvoří kruh čtvrtý. V této formě rodiny jsou navzájem vyloučení z manželských práv a povinností (jak bychom řekli) toliko předkové a potomci, rodiče a děti. Bratři a sestry, bratřanci a sestřenice prvního, druhého nebo vzdálenějšího stupně jsou navzájem všichni bratry a sestrami, a *právě broto* jsou si všichni i muži a ženami.

Poměr bratra a sestry zahrnuje v sobě na tomto stupni vzájemný pohlavní styk.¹⁾

Taková rodina by se ve své typické podobě skládala z potomstva jedné dvojice, ve kterém by zase potomci každého jednotlivého stupně byli mezi sebou bratry a sestrami, a právě proto navzájem i muži a ženami.

Rodina pokrevních příbuzných vymřela. Ani u nejdivočejších národů, o kterých vyprávějí dějiny, se nevyskytuje dokazatelný příklad takové rodiny. Skutečnost, že *musila* existovat, nutí nás však uznat příbuzenská soustava havajská, platná dosud v celé Polynesii, kterážto soustava vyjadřuje ony stupně pokrevního příbuzenství, jaké mohou vzniknout jen za této formy rodiny; nutí nás, abychom uznali i celý další vývoj rodiny, který předpokládá onu formu jako nezbytný stupeň předcházející.

2. Rodina punaluanská. Byli první pokrok organizace v tom, že byl vyloučen vzájemný pohlavní styk rodičů s dětmi, pak druhý pokrok záležel v tom, že byl vyloučen styk mezi sestrou a bratrem. Poněvadž si zúčastněné oso-

---

¹⁾ V dopise z jara r. 1882 uvádí se Marx nejsilnějšími výrazy o tom, jak je v textu Wagnerových „Nibelungů“ úplně zfalšován pravěk. „Kdo to kdy slyšel, aby bratr objímal sestru jako nevěstu?“ Těmto Wagnerovým „bohům vilnosti“, kteří si své milostné plotky docela po moderním způsobu dělají pikantnější trochou krvesmilstva, odpovídá Marx: „V pravěku byla sestra manželkou, a bylo to mravné“. (Ke čtvrtému vydání.) Jedem francouzský přítel a citel Wagnerův není s touto poznámkou srozuměn a podotýká, že již ve starší Eddě, o kterou se Wagner opíral, v Ogisdrece, vyčítá Loki Freje: „Před bohy objímala jsi vlastního bratra“. Manželství mezi sourozenci bylo tedy již tenkrát zavrhováno, Ogisdrecka je výrazem doby, kdy víra v staré myty naprosto upadla; je to čistě lukianská posměšná píseň na bohy. Když v ní Loki jako Mefisto činí Freje takovou vyčítku, mluví to spíše proti Wagnerovi. Také o několik veršů dále praví Loki Niordhrovi: „Se svou sestrou zplodil jsi (takového) syna.“ (Vidh systur thinni gaztu slíkan mog.) Niordhr není sice Asem, ale Vanem, a praví v „Inglinga saga“, že v zemi Vanů jsou manželství sourozenců obvyklá, kdežto u Asů tomu tak není. To by nasvědčovalo; že Vanové byli staršími bohy než Asové. Jistě však žije Niordhr mezi Asy jako mezi sobě rovnými, a tak jest Ogisdrecka spíše důkazem, že v době vzniku norských bájí o bozích nevbuzovalo manželství mezi sourozenci, aspoň v bozích, ještě ošklivost. Chce-li kdo Wagnera omlouvat, učinil by snad lépe, kdyby si místo Eddy vzal na pomoc Goetha, který se v baladě o bohu a bajaděře dopouští podobné chyby, když píše o tom, jak se ženy z náboženských příčin vzdávaly mužům, a přibližuje je tak až příliš moderní prostituci. (Engelsova poznámka.)

by byly spíše věkem rovny, byl tento pokrok neskonale důležitější, ale také obtížnější nežli pokrok první. Uskutečňoval se ponenáhlu a začal pravděpodobně vyloučením pohlavního styku mezi vlastními sourozenci (to jest sourozenci s matčiny strany), zprvu v jednotlivých případech, z čehož se však postupně stávalo pravidlo (na Havaji se vyskytovaly ještě v tomto století výjimky), a skončil zákazem manželství dokonce i mezi sourozenci náležejícími k pobočné linii, to jest podle našeho označování mezi dětmi, vnuky a pravnučky sourozenců; tento vývoj je podle Morgana „skvělou ilustrací toho, jak působí princip přirozeného výběru“. Je jisto, že kmeny, u nichž tento pokrok omezil sňatky mezi příbuznými, se musily vyvíjet rychleji a plněji než kmeny, u nichž manželství mezi sourozenci zůstalo pravidlem a příkazem. A jak mocně byl pociťován účinek tohoto pokroku, nasvědčuje *gens (rod)*, instituce, která z něho přímo vzešla, sahá však mnohem dále a je základem společenského řádu většiny, ne-li všech barbarských národů světa, a ze které v Řecku a v Římě přecházíme rovnou do civilisace.

Každá prarodina se musila nejpozději po několika generacích rozštěpit. Podmínkou původního komunistického společného hospodaření, které panuje bez výjimky po větší část období středního barbarství, byla maximální velikost rodinného společenství, která se sice měnila podle poměrů, avšak byla na každém místě celkem určitá. Jakmile vznikla představa, že pohlavní styk mezi dětmi jedné matky je nepřístojný, musil se vliv této představy projevit při takovémto dělení starých domácích společenství a při zakládání nových (které prozatím nemusily být totožné s rodinnými skupinami). Jedna nebo několik řad sester se staly jádrem jednoho, jejich vlastní bratři jádrem druhého domácího společenství. Takto anebo podobně se z rodiny pokrevních příbuzných vyvinula forma, kterou nazývá Morgan punaluanskou rodinou. Podle havajského zvyku bylo několik sester, vlastních nebo vzdálenějších (to jest sestřenic prvního, druhého nebo dalšího stupně), společně ženami mužů jim společných, jimiž pak nesměli být jejich bratři; tito mužové se však již mezi sebou nenazývali bratry, jimiž už ani být nemusili, nýbrž punalua, což značí důvěrný druh, cosi jako asocié. Právě tak měla řa-

da vlastních nebo vzdálenějších bratří ve společném manželství určitý počet žen, *nebyly* to však jejich sestry, a tyto ženy si navzájem rovněž říkaly punalua. To je klasická forma rodinného útvaru, u něhož byly později možné různé obměny a jehož podstatným, příznačným rysem bylo vzájemné společenství mužů a žen uvnitř určitého rodinného kruhu, z něhož však byli vyloučeni bratři žen, a to nejprve vlastní, později také vzdálenější a obráceně také sestry těchto mužů.

Tato forma rodiny nám nyní ukazuje s nejdokonalejší přesností stupně příbuzenství, jak je vyjadřuje americká soustava. Děti sester mé matky jsou ještě jejími dětmi, právě tak děti bratrů mého otce jsou také jeho dětmi, a ti všichni jsou mými sourozenci; avšak děti bratrů mé matky jsou nyní jejími synovci a neteřemi, děti sester mého otce jsou jeho synovci a neteřemi, a ti všichni jsou mými bratřenci a sestřenicemi. Neboť zatím co mužové sester mé matky jsou stále ještě jejími muži a rovněž ženy bratrů mého otce jsou stále ještě též jeho ženami — právně, třebaže ne vždy ve skutečnosti — klatba, kterou společnost stíhala pohlavní styk mezi sourozenci, rozdělila děti sourozenců, s nimiž se až dosud nakládalo bez rozdílu jako se sourozenci, ve dvě třídy: jedni zůstávají jako dosud navzájem (vzdálenějšími) bratry a sestrami, druhé, tu děti bratra, tam děti sestry, *nemohou* nadále zůstat sourozenci, nemohou již mít společné rodiče, ani otce, ani matku, ani oba, a proto se tu po prvé stává nezbytnou třída synovců a neteří, bratřenců a sestřenic, která by byla za dřívějšího rodinného řádu neměla smyslu. Americkou příbuzenskou soustavu, která by se zdála zhola protismyslnou za jakékoliv formy rodiny opírající se o nějaký druh monogamie, tuto soustavu punaluanská rodina rozumně vysvětluje až do nejnepatrnějších podrobností a přirozeně ji odůvodňuje. Alespoň v téže míře, v jaké byla rozšířena tato příbuzenská soustava, musila také existovat punaluanská rodina nebo nějaká podobná forma.

Zprávy o této formě rodiny, jejíž existence byla prokázána na Havaji, by se nám pravděpodobně byly dochovaly z celé Polynésie, kdyby zbožní misionáři, jako kdysi španělští mniši v Americe, byli spatřovali v takových nekřesťanských poměrech něco více než prostou „ohav-

nost“.) Vypráví-li nám Caesar o Britech, kteří tehdy byli na středním stupni barbarství, že „vždy deset nebo dvanáct jich má ženy dohromady, a to většinou bratr s bratry a rodiče s dětmi“ — tedy se to dá nejlépe vysvětlit jako skupinové manželství. Matky doby barbarské nemají deset až dvanáct synů v takovém věku, aby si mohli vydržovat společné ženy, avšak v americké soustavě příbuzenské, která odpovídá punaluanské rodině, se vyskytuje mnoho bratří, protože všichni blízcí i vzdálení mužovi bratrance jsou jeho bratry. Výraz „rodiče s dětmi“ vyplynul asi z Caesarova nesprávného pojmání; v této soustavě není ovšem naprosto nemožné, že by otec a syn nebo matka a dcera mohli být v téže manželské skupině, zato však je zcela nemožné, aby v ní byl otec a dcera nebo matka a syn. Rovněž lze touto nebo podobnou formou skupinového manželství nejsnáze vysvětlit zprávy Herodota a jiných starých spisovatelů o společenství žen u divokých a barbarských národů. To platí také o tom, co vypravují Watson a Kaye (The people of India [Indický lid]) o Tikurech v Audhu (severně od Gangy): „žijí pohromadě (to jest pohlavně) takřka bez rozdílu ve velkých hospolístech, a jsou-li dva lidé považováni za osoby spojené svazkem manželským, pak je to svazek jen podle jména.“

Přímo z punaluanské rodiny vzešla, jak se zdá, ve velké většině případů instituce *genty* (rodu). Východiskem je ovšem také australská třídní soustava; Australané mají rody, nemají však ještě punaluanské rodiny, nýbrž primitivní formu skupinového manželství.

U všech forem skupinového manželství je nejisté, kdo je otcem dítěte, jisté však je, kdo je jeho matkou. I když žena nazývá *všechny* děti společné rodiny svými dětmi a má k nim mateřské povinnosti, přece rozeznává své vlastní děti od ostatních. Je tedy jasno, že pokud trvá skupi-

---

¹⁾ Stopy neuspořádaného pohlavního styku, tak zvané „plození v bahně“, o nichž Bachofen míní, že je objevil, souvisí, jak již nemůže být pochyby, se skupinovým manželstvím. „Považuje-li Bachofen tato manželství za manželství »bez zákona«, pak by muž z onoho období považoval většinu nynějších manželství mezi blízkými a vzdálenými bratrance a sestřenicemi s otcovy nebo matčiny strany za krvesmilstvo, totiž za manželství mezi pokrevními sourozenci.“ (Marx.) (Engelsova poznámka.)

nové manželství, lze původ prokázat jen s *matčiny* strany, tudíž uznává se jen *ženská linie*. Tak je tomu skutečně u všech divokých národů i u národů na nižším stupni barbarství. A druhou velkou zásluhou Bachofenovou je, že to po prvé objevil. Toto výhradné uznávání poslušnosti podle matky a dědické vztahy, které se z této poslušnosti časem vyvinuly, označuje Bachofen jako mateřské právo; ponechávám toto označení pro jeho stručnost. Je však nepřipadné, neboť o právu v právnickém smyslu nelze na tomto společenském stupni ještě mluvit.

Vezmeme-li nyní z punaluanské rodiny jednu z obou vzorných skupin, totiž skupinu vlastních a vzdálenějších sester (to jest těch, které pocházejí v prvním, druhém nebo vzdálenějším stupni od vlastních sester) spolu s jejich dětmi a s jejich vlastními nebo vzdálenějšími bratry s matčiny strany (kteří, jak předpokládáme, *nejdou* jejich muži), pak máme přesně kruh osob, které — později jako členové rodu — se vyskytují již v prapůvodní formě této instituce. Ti všichni pocházejí od společné pramáti, a pro tento původ od ní jsou ženšti potomci mezi sebou v každé generaci sestrami. Manželé těchto sester nemohou však již být jejich bratry, tedy pocházet od této pramáti, nepatří tudíž do skupiny pokrevních příbuzných, do pozdějšího rodu; jejich děti však do této skupiny patří, protože jedině původ s matčiny strany, po přeslici, je jistý, a tudíž jedině tento původ rozhoduje. Jakmile byl zavržen pohlavní styk mezi všemi sourozenci i mezi nejvzdálenějšími příbuznými, náležícími k pobočné větvi s mateřské strany, změnila se také shora uvedená skupina v rod, to znamená, ustavila se jako pevný kruh pokrevních příbuzných po přeslici, kteří nesmějí mezi sebou vstupovat v manželství, a tento kruh se od nynějška víc a více upevňuje i jinými společnými zařízeními rázu společenského a náboženského a odlišuje se od jiných rodů téhož kmene. O tom se zmíním obšírně až později. Zjišťujeme-li však, jak se rod vyvíjí nejenom nezbytně, nýbrž dokonce samozřejmě z punaluanské rodiny, je nasnadě, že můžeme takřka s jistotou předpokládat, že tato rodinná forma existovala kdysi u všech národů, u kterých lze dokázat rodová zřízení, to jest téměř u všech barbarů i kulturních národů.

Když psal Morgan svoji knihu, byly naše vědomosti

o skupinovém manželství ještě velmi kusé. Něco málo se vědělo o skupinových manželstvích u Australanů, kteří byli organisováni v třídy, a kromě toho uveřejnil Morgan již roku 1871 zprávy, které dostal o punaluanské rodině na Havaji. Punaluanská rodina poskytla jednak dokonalé vysvětlení příbuzenské soustavy u amerických Indiánů, která byla Morganovi východiskem všeho jeho bádání; byla hotovým východiskem, z něhož se dal vyvodit mateřsko-právní rod; a konečně byla také mnohem vyšším stupněm vývoje nežli australské třídy. Je tedy pochopitelné, pojal-li ji Morgan jako vývojový stupeň, který nezbytně předchází před párovým manželství, a měl-li za to, že byla dříve rozšířena obecně. Od té doby jsme se seznámili s mnoha jinými formami skupinového manželství a víme již, že Morgan tu zašel příliš daleko. Přesto měl štěstí, že ve své punaluanské rodině narazil na nejvyšší, klasickou formu skupinového manželství, na formu, ze které se dá nejjednodušeji vysvětlit přechod k formě vyšší.

Za nejpodstatnější obohacení našich vědomostí o skupinovém manželství děkujeme anglickému misionáři Lorimeru Fisonovi, který tuto formu rodiny studoval po léta na její klasické půdě, v Australii. Nejnižší stupeň vývoje nalezl u australských negrů, u Mount Gambieru v jižní Australii. U těch se celý kmen dělí ve dvě velké třídy, Kroki a Kumite. Uvnitř každé z těchto tříd je pohlavní styk přísně zapovězen; naproti tomu však je každý muž z jedné třídy rodem manželem každé ženy z druhé třídy a ona je rodem jeho manželkou. Nikoli jednotlivci, nýbrž celé skupiny jsou spolu spojeny sňatkem, třída s třídou. A co víc, nikde se nečiní výhrady pro rozdíl ve věku nebo pro určité pokrevní příbuzenství, leda pokud vyplývá z rozdělení ve dvě exogamní třídy. Krokimu je řádnou manželkou každá žena z třídy Kumite, protože však jeho vlastní dcera jakožto dcera ženy z třídy Kumite je podle mateřského práva rovněž ženou z třídy Kumite, je tedy manželkou každého muže z třídy Kroki, tudíž také svého otce. Právě vylíčená třídní organisace tomu aspoň nebrání. Buďto tedy vznikla tato organisace v době, kdy v pohlavním styku mezi rodiči a dětmi nebylo ještě spatřováno nic hrozného — i když již lidé byli podvědomě puzeni k tomu, aby omezili pohlavní styk uvnitř rodu — a pak by

trídní soustava byla vznikla přímo ze stavu neomezeného pohlavního styku. Anebo v době, kdy třídy vznikly, zakazoval již mrav styk mezi rodiči a dětmi a pak nynější stav svědčí zpětně o rodině pokrevních příbuzných a je prvním krokem z ní. Tato druhá domněnka je pravděpodobnější. Příklady manželského styku mezi rodiči a dětmi se z Austrálie, pokud vím, neuvádějí a také za pozdější formy exogamie, již je mateřsko-právní rod, předpokládá se zpravidla mlčky zákaz tohoto styku jako něco, co tu bylo již při jejím vzniku.

Soustava dvou tříd se vyskytuje kromě u Mount Gambieru v jižní Australii také dále na východ na řece Darlingu a na severovýchodě u Queenslandu a je tedy daleko rozšířena. Vylučuje toliko manželství mezi sourozenci, mezi dětmi bratrů a dětmi sester s matčiny strany, protože tyto osoby patří k téže třídě; děti sester a bratří mohou naproti tomu sňatky uzavírat. Další krok k tomu, aby se zabránilo pohlavnímu styku mezi příbuznými, nalézáme u Kamilaroiů na řece Darlingu v Novém Jižním Walesu kde obě původní třídy jsou rozděleny ve třídy čtyři a každá z těchto čtyř tříd je rovněž celá v manželském poměru k určité jiné třídě. Příslušníci prvních dvou tříd jsou navzájem rodem manžely; jejich děti patří do třídy třetí nebo čtvrté, podle toho, patřila-li matka k první nebo druhé třídě; děti z obou těchto tříd, které jsou mezi sebou rovněž spojeny manželským svazkem, náležejí zase do první nebo druhé třídy. Jedna generace náleží tedy vždy do první a druhé třídy, další generace pak do třídy třetí a čtvrté a ještě další generace zase do třídy první a druhé. Proto nemohou být děti sourozenců (s matčiny strany) mužem a ženou, mohou však jimi být vnuci sourozenců. Tento podivně složitý řád se stává ještě spletitějším tím, že na něj byly — později ovšem — naroubovány mateřsko-právní rody, avšak do toho se tu nemůžeme pouštět. Vidíme, že znovu a znovu se projevuje snaha zabránit pohlavnímu styku mezi blízkými příbuznými, avšak zcela spontánně a tápavě, bez jasného vědomí toho, za čím míří.

Skupinové manželství, které je v Australii ještě manželstvím tříd, hromadným manželským stavem celé třídy mužů, která je často rozptýlena po celé pevnině, s třídou žen,

kteřá je právě tak daleko rozšířena, toto skupinové manželství nevypadá zblízka tak hrůzně, jak si to představuje fantasie šosáků, zvyklá na to, jak to chodí v bordelech. Naopak, trvalo to dlouhá léta, než byla jeho existence i jen vytušena a také v nejnovejší době se jeho existence zase popírá. Povrchnímu pozorovateli se toto skupinové manželství jeví jako volné monogamní manželství a místy jako mnohoženství s občasnou nevěrou. Je potřebí vynaložit na to celá léta, jako učinili Fison a Howitt, aby byl v těchto manželských poměrech, které jsou v praxi obyčejnému Evropanu dosti povědomé, objeven zákon, kterým se řídí, zákon, podle něhož cizí australský negr, i když se vzdálí na tisíce kilometrů od domova a je mezi lidmi, jejichž řeči nerozumí, zhusta v každém táboře, u každého kmene nalézá ženy, které bez zdráhání a beze zloby jsou mu po vůli, zákon, podle něhož ten, kdo má několik žen, postupuje některou z nich na noc svému hostu. Tam, kde Evropan spatřuje nemravnost a nezákonnost, vládne ve skutečnosti přísný zákon. Ženy náležejí do cizincovy manželské třídy, a jsou proto rodem jeho manželkami; tentýž mravní zákon, který je oba na sebe odkazuje, zakazuje zároveň pod trestem klatby každý styk mimo manželské třídy, které k sobě patří. I tam, kde se ženy získávají loupeží, jak se často děje a jak je v mnohých krajích pravidlem, zachovává se bedlivě zákon tříd.

Při loupení žen se ostatně již ukazuje stopa přechodu k monogamnímu manželství, aspoň v podobě manželství párového: když mladý muž s pomocí svých přátel uloupí nebo unese dívku, tu s ní obcují pohlavně všichni jeden po druhém, je však potom považována za manželku mladého muže, který nastrojil únos. A naopak, uprchne-li uloupená žena muži a polapí-li ji jiný, stane se ženou tohoto muže a prvý muž pozbude na ni práva. Vedle skupinového manželství, které obecně trvá dále, i uvnitř něho se tedy tvoří výlučné vztahy, dvojice spojené spolu na delší nebo kratší dobu, a vedle toho mnohoženství, pročez i tady počíná skupinové manželství odumírat a zbývá jen otázka, co pod evropským vlivem zmizí s jevišťe dřív: zda skupinové manželství nebo australští negři, kteří v něm žijí.

Manželství celých tříd, jak existuje v Australii, je dojistá velmi nízkou a prapůvodní formou skupinového manželství,

kdežto punaluanská rodina je, pokud víme, nejvyšším stupněm jeho vývoje. Prvè jest, jak se zdá, formou, která je ve shodè se stavem spoleènosti potulujících se divochù, druhá předpokládá již pomèrnè pevné usídlení komunistických pospolitostí a vede přímo k nejbližšímu vyššímu stupni vývoje. Mezi obèma najdeme jistè ještè některé mezistupně; tady je pole pro bádání, k němuž byl toliko otevřen přístup, na které se teprve sotva vkročilo.

3. Párová rodina. K jakémusi sdružování ve dvojice na kratší nebo delší dobu docházelo již za skupinového manželství nebo ještè dříve; muž měl hlavní ženu (stèží se ještè dá říci oblíbenou ženu), mezi mnoha ženami a byl jí mezi jinými hlavním manželem. Tato okolnost nemálo přispèla ke zmatení misionářiù, kteří skupinové manželství pokládají tu za neomezené spoleèenství žen, tu za cizoložství čistè podle libovùle. Takové zvykem vytváèené sdružování ve dvojice se však musilo tím víc upevňovat, čím víc se tvořil rod a čím èetnější byly třídy „bratři“ a „sester“, mezi nimiž již sňatek nebyl možný. Popud, který dal rod k tomu, aby se zabránilo sňatkùm mezi pokrevními příbuznými, působil ještè dále. A tak shledáváme, že u Irokézù a u většiny ostatních Indiánù na nejnižším stupni barbarství je zakázáno manželství mezi *všemi* pokrevními příbuznými, které jejich soustava vypoèítává, a těch je několik set druhù. Tím se stupňovala složitost záповeďí uzavírat manželství a skupinová manželství se tak stávala stále nemožnějšími; byla nahrazena *párovou rodinou*. Na tomto stupni žijí spolu jeden muž s jednou ženou, při tom však zůstává mnohoženství a příležitostná nevěra právem mužù, i když se mnohoženství také z hospodářišských důvodù vyskytuje jen zřídka; avšak od žen se požaduje namnoze po dobu, co trvá spoleèné žití, nejpřísnější věrnost a jejich cizoložství se kruté trestá. Manželský svazek může však každý z nich snadno rozvázat a děti náležejí právè tak jako dříve jedinè matce.

Takè při tomto stále postupujícím vylučování sňatku mezi pokrevními příbuznými působí přirozený výběr. Morgan to vyjadřuje těmito slovy: „Z manželství mezi rody, které nejsou spolu pokrevně spřízněny, vzniká rasa silnější tělesně i duševně; smísily se dva kmeny, které jsou na vze-stupu, a nové lebky a mozky rostly, až obsáhly schopnosti

obou.“ Takto musily kmeny s rodovou soustavou nabyt vrchu nad kmeny zaostalými, anebo vléci je svým příkladem za sebou.

Vývoj rodiny v prehistorii záležel tudíž v tom, že kruh osob, v němž trvalo mezi oběma pohlavími manželské společenství a který původně zahrnoval v sobě celý kmen, se ustavičně ůžil. Neustálým vylučováním zprvu bližších, pak stále vzdálenějších příbuzných, nakonec již i osob jenom přiženěných, stává se konečně skupinové manželství jakéhokoliv druhu prakticky nemožným a zbude jen jediná, zatím ještě jen volně spojená dvojice, molekula, po jejímž rozkladu by manželství vůbec přestalo existovat. Již z toho je patrné, jak málo měla co činit se vznikem monogamního manželství individuální pohlavní láska v dnešním slova smyslu. Ještě více to dokazuje praxe všech národů, kteří jsou na tomto stupni. Zatím co za dřívějších forem rodiny muži neměli nikdy nouzi o ženy, naopak měli jich spíše víc než dosti, staly se nyní ženy vzácnými a hledanými. Proto také s párovým manželstvím počíná loupění a kupování žen, daleko rozšířené příznaky, avšak zatím nic víc než příznaky mnohem hlouběji tkvějící změny, která nastala; z těchto příznaků, pouhých to metod, jak si opatřit ženy, vybájl však pedantský Skot MacLennan „únosové manželství“ a „kupní manželství“ jakožto zvláštní třídy rodin. Ani jinak není u amerických Indiánů a jinde (na stejném stupni) uzavírání sňatku věcí zúčastněných osob, kterých se často nikdo neptá, nýbrž věcí jejich matek. Tak dochází často k zasnoubení osob, které se spolu vůbec neznají a dovědí se o uzavření smlouvy teprve, když nastane doba svatby. Před svatbou dává ženich nevěstiným rodovým příbuzným (tedy jejím příbuzným z matčiny strany, nikoli otcí a jeho příbuzenstvu) dary, které se považují za úplatu za postoupení dívky. Zachce-li se kterémukoliv z obou manželů, může být manželství rozloučeno; poněnáhu se však u mnoha kmenů, na příklad u Irokézů, vyvinul ve veřejném mínění odpor proti takovým rozlukám; dojde-li ke sporům, snaží se rodoví příbuzní obou stran prostředkovat, a teprve když to selže, dojde k rozluce, při které děti zůstanou ženě a po které každá strana má na vůli vstoupit do nového manželství.

Párová rodina, která je sama příliš slabá a nestálá,

aby činila vedení vlastní domácnosti věci potřebnou, nebo i jen žádoucí, naprosto neruší komunistické vedení domácnosti zděšené z doby dřívější. Komunistická domácnost znamená však vládu žen v domě i výhradní uznávání vlastní matky, poněvadž není možné bezpečně znát vlastního otce, a znamená rovněž, že ženy, to jest matky, jsou ve velké vážnosti. Představa, že žena byla na počátku společnosti otrokyní muže, je jednou z nejnesmyslnějších představ, které byly převzaty z osvícenství osmnáctého století. U všech divochů a u všech barbarů nejnižšího a středního stupně, zčásti ještě i nejvyššího stupně, má žena nejenom svobodné, nýbrž i nanejvýš vážené postavení. Čím je ještě v párovém manželství, o tom nechť podá svědectví Arthur Wright, který byl dlouhá léta misionářem u irokézského kmene Seneků: „Co se týče jejich rodin v době, kdy obývali ještě staré dlouhé domy (komunistické domácnosti několika rodin) . . . , tedy převládal tam vždy jeden klan (gens, rod), takže ženy si braly muže z jiných klanů (rodů) . . . Obyčejně poroučely v domě ženy; zásoby byly společné, běda však nešťastnému manželu nebo milenci, který byl příliš líný nebo nemotorný a nepřispíval svým podílem ke společným zásobám. Bez ohledu na to, kolik měl v domě dětí nebo vlastnil jmění, mohl každou chvíli očekávat rozkaz, aby si svázal ranec a klidil se odtamtud. A nesměl se ani pokusit stavět se na odpor; půda v domě se mu stala příliš horkou a nezbylo mu než vrátit se k vlastnímu klanu (rodu) nebo, což se stávalo nejčastěji, vstoupit v nové manželství v některém klanu jiném. Ženy měly velikou moc v klanu (rodu) a také všude jinde. Nic jim nevadilo, sesadily-li příležitostně náčelníka a degradovaly ho na prostého bojovníka.“ — Komunistická domácnost, v níž ženy většinou nebo vesměs náležejí k témuž rodu, kdežto muži patří k různým rodům, je věčným základem nadvlády žen, která byla v pravěku obecně rozšířena; také tuto nadvládu objevil Bachofen, což je jeho třetí zásluhou. Dodávám ještě, že tomu, co bylo řečeno, v ničem neodporují zprávy cestovatelů a misionářů o tom, jaká nesmírná práce se ukládá ženám u divochů a barbarů. Dělbá práce mezi oběma pohlavími vyplývá ze zcela jiných příčin než z postavení ženy ve společnosti. Národy, u kterých ženy musí pracovat mnohem víc, než jim podle

našich představ patří, mají k ženám často mnohem více opravdové úcty nežli naši Evropané. Civilisovaná dáma, na oko zahrnovaná dvořením a odcizená vši skutečné práci, má společenské postavení neskonale nižší než těžce pracující žena doby barbarské, která byla ve svém národě uznávána za skutečnou dámu (lady, frowa, Frau = vládkyně) a také jí svou povahou byla.

Zda párové manželství zatlačilo dnes v Americe skupinové manželství úplně, to musí rozhodnout bližší průzkum národů severozápadní, a zejména Jižní Ameriky, kteřížto národové jsou ještě na nejvyšším stupni divošství. O těchto národech se vypráví tolik všelijakých příkladů pohlavní nevázanosti, že se sotva dá předpokládat, že by u nich bylo staré skupinové manželství nadobro překonáno. Nepochybně tam ještě všechny jeho stopy nevymizely. Nejméně u čtyřiceti severoamerických kmenů má muž, který se ožení s nejstarší sestrou, právo pojmout za manželky také všechny její sestry, jakmile dosáhnou potřebného věku: je to pozůstatek zřízení, kdy celá řada sester měla společného muže. A o obyvatelích poloostrova kalifornského (nejvyšší stupeň divošství) vypráví Bancroft, že mají slavnosti, k nimž se schází několik kmenů, a kde je volnost pohlavního obcování. Jsou to zřejmě rody, které těmito slavnostmi uchovávají nejasnou upomínku na doby, kdy ženy jednoho rodu měly společně za manželky všechny muže jiného rodu a naopak. Stejný mrav panuje také v Australii. U některých národů se stává, že starší mužové, náčelníci a kouzelníci-kněží vykořisťují společenství žen ve svůj prospěch a že získávají monopolní právo na většinu žen; za to však musí při některých slavnostech a při velkých shromážděních lidu dopustit, aby staré společenství zase ožilo, a dovolit svým ženám, aby se poveselily s mladými muži. Četné příklady takových pravidelně se opakujících Saturnalií¹⁾, při nichž dochází nakrátko k starému neomezenému pohlavnímu styku, uvádí Westermarck na str. 28/29 u Hoů, Santalů, Pandžů a Kotarů v Indii, u některých afrických národů atd. Westermarck z toho ku podivu vyvozuje, že jsou to zbytky doby říjení,

¹⁾ Saturnalie — starořímské slavnosti k počtě boha času Saturna. (P. red.)

společného pračlověku i zvířatům, a nikoliv pozůstatky skupinového manželství, jehož existenci popírá.

Dospíváme tu ke čtvrtému velkému Bachofenovu objevu, k objevení velmi rozšířené přechodné formy mezi skupinovým manželstvím a sdružováním ve dvojice. To, co Bachofen vylichuje jako pokutu za porušení starých přikázání bohů, pokání, kterým si žena vykupuje právo na cudnost, je ve skutečnosti jen mystickým výrazem pro pokání, kterým se žena vykupuje ze starého mužského společenství a nabývá práva oddávat se jen *jedinému* muži. Toto pokání záleží v tom, že se žena musí v omezené míře oddávat všem; babylonské ženy se musily jednou do roka takto oddávat v chrámu Mylitty¹⁾; jiní národové v přední Asii posílali své dívky na léta do Anaitina chrámu²⁾, kde dříve, než se směly provdat, oddávaly se volné lásce s milenci, které si samy zvolily; podobné nábožensky zastřené zvyky jsou společné takřka všem asijským národům mezi Středozemním mořem a Gangem. Smírná oběť za vykoupení se postupem času stále usnadňuje, jak poznáváme již Bachofen: „Nabízení žen, opakující se každého roku, bylo nahrazeno jediným aktem, po heterismu matron následuje heterismus dívek, místo aby se žena obětovala v době manželství, obětuje se teď před sňatkem a není již ponechávána všem mužům bez výběru, nýbrž jen určitým osobám.“ (Mateřské právo, str. XIX). U jiných národů chybí tato náboženská rouška; u některých z nich — jako u Thráků, Keltů atd. ve starověku, u mnohých praobyvatelů Indie, u národů malajských, u obyvatelů jihomořských ostrovů a u četných amerických Indiánů podnes — mají ženy až do provdání největší pohlavní volnost. Tak je tomu zejména skoro všude v Jižní Americe, což může dosvědčit každý, kdo se dostal trochu do vnitrozemí. Agassiz vykládá v knize „A journey in Brazil“ (Cesta po Brazílii, Boston and New York 1868, str. 266) o bohaté rodině indiánského původu. Když se seznámil s dcerou, ptal se po jejím otci v domnění, že jím je matčin manžel, který bojoval jako důstojník ve válce proti Paragujai. Avšak matka mu od-

¹⁾ Mylitta — babylonská bohyně lásky. (P. red.).

²⁾ Anaitis — staroiránská bohyně lásky. (P. red.).

pověděla s úsměvem: — naô tem pai, he filha da fortuna — nemá otce, je děckem náhody. „Takto hovoří bez studu a příhany o svých nemanželských dětech indiánské a poloindiánské ženy po každé; a není to ani tak neobvyklé, spíš se zdá výjimkou opak. Děti . . . znají často jen svou matku, neboť té připadá všechna starost a odpovědnost; o otci nevědí nic; ženy také, jak se zdá, ani nenapadne, že by ony nebo jejich děti měly na něho nějaký nárok.“ To, co u nich civilisovanému člověku připadá podivné, je podle mateřského práva a ve skupinovém manželství prostě pravidlem.

U jiných národů si zase osobují ženichovi přátelé a příbuzní nebo sami svatební hosté při svatbě starobylé právo na nevěstu a ženich přijde na řadu až naposledy; tak tomu bylo na Baleárech a u afrických Augilerů ve starověku, tak je tomu u Bareů v Habeši podnes. U jiných, zase nějaká úřední osoba, náčelník kmene nebo rodu, kazik, šaman, kněz, kníže nebo jak ho nazývají, zastupuje společenství a vykonává na nevěstě právo prvé noci. Přes všechno novoromantické omývání existuje toto *ius primae noctis*¹⁾ jako zbytek skupinového manželství ještě dnes u většiny obyvatelů Aljašky (Bancroft: *Native Races I. [Domorodé rasy]* 81), u Tahuů v severním Mexiku (tamtéž str. 584) i u jiných národů; a existovalo po celý středověk aspoň v zemích původně keltských, kde se dochovalo přímo ze skupinového manželství, na příklad v Aragonii. V Kastilii nebyl sedlák nikdy nevolníkem, kdežto v Aragonii vládlo nejhanebnější nevolnictví až do dekretu Ferdinanda Katolického z roku 1486. V tomto aktu se praví: „Rozsuzujeme a prohlašujeme, že pánové vpředu uvedení (senyors, baroni) . . . nemají také, když se sedlák žení, první noc s jeho ženou spáti anebo na znamení svého panství ve svatební noci, když si žena lehla do postele, postel nebo zmíněnou ženu překračovati; také nemají zmínění pánové dcer nebo synů sedláků proti jejich vůli za úplatu nebo bez ní používat.“ (Citováno v katalánském originálu u Sugenhaima, *Leibeigenschaft [Nevolnictví]*, Petrohrad 1861, str. 35).

Bachofen má také naprosto pravdu, tvrdí-li šmahem.

¹⁾ *ius primae noctis* — právo prvé noci. (P. red.)

že přechod od toho, co nazývá „heterismem“ nebo „plozením v bahně“, k monogamii nastal v podstatě zásluhou žen. Čím více s rozvojem hospodářských podmínek života, tudíž s podkopáváním prvotního komunismu a se vzrůstající hustotou obyvatelstva pozbývaly od dřívějšíka zděděné poměry mezi oběma pohlavími svého přirozeného prapůvodního a naivního rázu, tím více připadaly asi ženám ponižující a tísnivé, tím naléhavěji toužily asi ženy jako po vysvobození, aby měly právo na cudnost a na dočasné nebo trvalé manželství s jedním mužem. Od mužů nemohl tento pokrok vzejít již proto, že je vůbec nikdy do dneška nenapadlo, aby se zřekli příjemnosti skutečného skupinového manželství. Teprve když ženy způsobily přechod k párovému manželství, mohli muži zavést přisnou monogamii, ovšem jen pro ženy.

Párová rodina vznikla na rozhraní mezi divoštvím a barbarstvím, většinou již na nejvyšším stupni divoštví, tu a tam teprve na nejnižším stupni barbarství. Je nejcharakterističtější rodinnou formou pro barbarství, tak jako je jí skupinové manželství pro divoštví a monogamie pro civilisaci. K tomu, aby se mohla vyvíjet dále k pevné monogamii, bylo zapotřebí jiných příčin, nežli byly příčiny, jejichž působení jsme dosud poznali. Vznikem dvojice byla již skupina zmenšena na nejnižší svou jednotku, na molekulu o dvou atomech: o jednom muži a jedné ženě. Přirozený výběr dokončil své dílo tím, že stále vylučoval další osoby z pohlavního společenství. V tomto směru nezbylo již nic, co by mohl ještě vykonat. Kdyby tedy nebyly počaly působit nové *společenské* hnací síly, pak nebylo důvodu, proč by měla vzniknout z párové rodiny nová rodinná forma. Avšak tyto hnací síly působit počaly.

Zanecháme nyní Ameriky, klasické země párové rodiny. Žádný náznak nenasvědčuje, že by se tam vyvíjela vyšší forma rodiny a že by tam někde před objevením a dobytím Ameriky byla kdy existovala pevná monogamie. Jinak tomu bylo ve starém světě.

Zde se ochočení domácích zvířat a chov stád staly dosud netušeným zdrojem bohatství a vytvořily zcela nové společenské poměry. Až do nejnižšího stupně barbarství se stále bohatství skládalo takřka jen z domu, oděvu,

hrubých šperků a nástrojů na získání a úpravu potravin: z člunu, zbraní a nejprostšího domácího náradí. Potravu bylo třeba opatřovat den co den znovu. Postupující pastýřští národové — Ariji v indické oblasti Pětiříčí a Gangu, právě tak jako ve stepích při Oxu a Jaxartu¹⁾, kterážto stepi tehdy ještě oplývaly vodou, Semité při Eufratu a Tigridu — získali nyní ve stádech koní, velbloudů, oslů, hovězího dobytka, ovcí, koz a prasat majetek, který vyžadoval jen dozoru a zcela prosté péče, aby se množil v počtu stále rostoucím a aby poskytoval hojnost mléčné a masité potravy. Všechny dřívější prostředky k opatrování potravy ustoupily teď do pozadí; lov, který byl dříve nezbytností, stal se nyní přepychem.

Komu však patřilo toto nové bohatství? Není pochyby, že původně náleželo rodu. Avšak již velmi brzy se zajisté vyvinulo soukromé vlastnictví těchto stád. Nesnadno říci, náležela-li podle názoru autora tak zvané první knihy Mojžíšovy otci Abrahamovi jeho stáda mocí jeho vlastního práva jako náčelníka rodiny, nebo proto, že byl vskutkem dědičným náčelníkem rodu. Jisto je jen, že si ho nesmíme představovat jako vlastníka v moderním slova smyslu. A dále je jisto, že na prahu dějin, o nichž jsou doklady, se všude již setkáváme se stády jako se zvláštním majetkem náčelníků rodin právě tak, jako jsou jím umělecké výrobky doby barbarské, kovové náradí, přepychevé předměty a konečně i lidský dobytek — otroci.

Neboť v té době bylo vynalezeno také otroctví. Pro barbary nejnižšího stupně neměl otrok cenu. Proto také američtí Indiáni zacházeli s přemoženými nepřáteli docela jinak, než jak se to dělo na stupni vyšším. Muže pobíjeli, anebo je přijímali jako bratry do vítězného kmene; ženy pojímali za manželky, nebo je i s dětmi, které ponechali na živu, rovněž adoptovali. Lidská pracovní síla neposkytuje na tomto stupni ještě žádný přebytek nad náklady potřebné k jejímu udržování, přebytku, který by zasluhoval pozornosti. Zavedením chovu dobytka, zpracování kovů, tkaní a konečně i orby, nastala změna. Tak jako manželky, které bylo dříve tak snadno si opatřit, nabyly nyní směnné hodnoty a byly kupovány, právě tak se dalo

¹⁾ Dnešní Amu - Darja a Syr - Darja. (P. red.)

i s pracovními silami, zvláště od té doby, co stáda natrvalo přešla do majetku rodin. Rodina se nerozmnožovala tak rychle jako dobytek. Bylo potřeba většího počtu lidí, aby dobytek hlídali; k tomu mohli použít nepřítel zajatého ve válce, a ten mohl být mimo to právě tak dále pěstován jako dobytek.

Taková bohatství, jakmile přešla do soukromého majetku rodin a rychle se tam rozmnožila, zasadila těžkou ránu společnosti, založené na párovém manželství i mateřsko-právním rodu. Párové manželství uvedlo do rodiny nového činitele. Vedle vlastní matky postavilo prokázaného pravého vlastního otce, jehož otcovství bylo pravděpodobně lépe prokázáno, než je tomu u leckterého otce za našich časů. Podle tehdejší dělby práce v rodině náleželo muži opatřovat potravu i k tomu potřebné pracovní prostředky, které byly proto také jeho vlastnictvím; došlo-li k rozvodu, odnesl si je, tak jako si žena ponechávala své domácí nářadí. Podle obyčeje tehdejší společnosti byl tedy muž také vlastníkem nového zdroje obživy, dobytka, a později i nového pracovního prostředku, otroků. Podle obyčeje této společnosti nesměly však jeho děti po něm dědit, neboť tu se věc měla takto:

Podle mateřského práva tudíž, dokud byl původ určován taklo po přeslici, a podle původních dědických zvyklostí v rodu dědili z počátku rodoví příbuzní po svém zemřelém rodovém druhovi. Majetek musil zůstat v rodu. Protože předměty, o které šlo, neměly valného významu, přecházelo jmění v praxi asi odjakživa na nejbližší rodové příbuzné, tedy na pokrevní příbuzné z matčiny strany. Děti zemřelého muže nepatřily však k jeho rodu, nýbrž k rodu své matky; dědily po ní z počátku s ostatními matčinými pokrevními příbuznými, později snad před ostatními; avšak po svém otci dědit nemohly, protože nepatřily k jeho rodu, v němž musilo jeho jmění zůstat. Zemřel-li majitel stád, přecházela tedy jeho stáda nejdříve na jeho bratry a sestry a na děti jeho sester nebo na potomstvo sester jeho matky. Jeho vlastní děti byly však z dědění vyloučeny.

Tou měrou tedy, jak rostlo bohatství, dodávalo toto bohatství jednak muži významnějšího postavení v rodině nežli měla žena, jednak pudilo muže k tomu, aby to-

hoto posíleného postavení využili a zvrátili tradiční dědickou posloupnost ve prospěch svých dětí. Nebylo to však možné, pokud platil původ podle mateřského práva. Ten tedy bylo zapotřebí zvrátiti a také zvrácen byl. Nebylo to tak těžké, jak se nám dnes zdá. Neboť tato revoluce — jedna z nejpronikavějších, jaké lidé zažili — se nemusila dotknout ani jediného z žijících členů rodu. Všichni jeho příslušníci mohli zůstat tím, čím byli dříve. Stačilo prosté usnesení, že napříště mají potomci mužských členů zůstat v rodu, kdežto potomci ženských členů mají být z rodu vyloučeni a přejít do rodu svého otce. Tím bylo zvráceno určování původu po přeslici i mateřské právo dědické a nastolen původ po meči a otcovské právo dědické. Jak a kdy se tato revoluce u kulturních národů udála, o tom nevíme nic. Spadá úplně do doby předdějinné. Avšak skutečnost, že se udála, je víc než dosti dokázána hojnými stopami mateřského práva, které nashbíral zejména Bachofen; jak snadno probíhala, vidíme na četných indiánských kmelech, kde k ní došlo teprve nedávno a kde teprve probíhá jednak pod vlivem vzrůstajícího bohatství a změněného způsobu života (přesídlení z lesů do prerie), jednak pod morálním vlivem civilisace a misionářů. Z osmi kmenů na řece Missouri šest jich určuje původ a dědickou posloupnost podle mužů, dva z nich však ještě podle žen. U Shawneeů, Miamiů a Delawarů se ujal zvyk dávat dětem rodové jméno otcova rodu a tak je do něho převádět, aby mohly dědit po otci. „Hle, člověku vrozená záliba v kasuistice, která mění věci tím, že mění jejich jména! A hledá skryté místo, kde by se v mezích tradice mohla tato tradice rozbít, dává-li k tomu přímý zájem dostatečný popud.“ (Marx.)

Z toho povstal nesmírný zmatek, který mohl být urovnán a také zčásti byl urovnán jen tím, že se přešlo k otcovskému právu. „To byl, zdá se, vůbec nejprirozenější přechod.“ (Marx.) O tom, co nám dovedou povědět srovnávací právníci o způsobu, jakým tento přechod probíhal u kulturních národů starého světa — jsou to ovšem skoro jen hypotезy — o tom srovnej knihu, kterou napsal M. Kovalevský, *Tableau des origines et de l'évolution de la famille et de la propriété* [Nárys původu a vývoje rodiny a vlastnictví], Stockholm 1890.

Zvrácení mateřského práva bylo *světodějnou porážkou ženského pohlaví*. Muž se uchopil kormidla také doma, žena byla zbavena své důstojnosti, porobena, stala se otrokyní jeho žádosti a pouhým nástrojem na rození dětí. Toto ponižené postavení ženy, jak se nezastřeně projevuje u Řeků doby herojské a ještě víc doby klasické, bylo postupně zkrašlováno a pokrytecky zastíráno. místy také odíváno do mírnější formy; zrušeno však nebylo.

Prvé účinky nově zřízené samovlády mužů se projevují v přechodné formě patriarchální rodiny, která se nyní vynořuje. To, čím se hlavně vyznačuje, není mnohoženství, o němž se zmíním později, nýbrž je to „zorganiso-
vání určitého počtu svobodných a nesvobodných osob v jednu rodinu pod otcovskou mocí hlavy rodiny. V semitské formě žije hlava rodiny v mnohoženství, nesvobodní mají ženu a děti a účelem celé organizace je opatrování stád na určitém ohraničeném území.“ Nejpodstatnější věcí je začlenění nesvobodných a otcovská moc; proto je římská rodina dokonalým typem této rodinné formy. Slovo familia neznamená původně ideál dnešního šosáka, ideál, v němž se k sobě poji sentimentality a domácí hádky; u Římanů se z počátku dokonce ani nevztahuje na oba manžely a jejich děti, nýbrž jedině na otroky. Domácí otrok se nazývá famulus a familia je souhrn otroků náležejících jednomu muži. Ještě za doby Gajovy bývala familia, id est patrimonium (to jest dědictví) věcí, o níž se činilo poslední pořízení. Tento výraz vynalezli Římané, aby jím označili nový společenský organismus, jehož hlava měla ženu, děti a určitý počet otroků pod římskou otcovskou mocí, s právem nad životem a smrtí všech. „*To to slovo není tedy starší nežli železem opancéřovaná rodinná soustava latinských kmenů, která vznikla po zavedení orby a zákonitého otroctví a po tom, když se arijské Italo-
vé odloučili od Řeků.*“ Marx k tomu dodává: „*Moderní rodina má v sobě zárodek nejen otroctví (servitus), nýbrž i nevolnictví, protože má od prvopočátku vztah ke službám v zemědělství. Obsahuje v sobě v malém všechny protiklady, které se později do široka rozvíjejí ve společnosti a v jejím státě.*“

Taková forma rodiny je na přechodu od párového manželství k monogamii. Proto, aby byla zabezpečena ženina

věrnost, tedy vlastně původ dětí od otce, je žena bez výhrady vydána moci mužově: zabije-li ji, vykoná tím jen své právo.

S patriarchální rodinou vstupujeme do oblasti psaných dějin, a tím i do oblasti, kde nám může značně pomoci srovnávací pravověda. A vskutku nám tu přinesla podstatný pokrok. Maximu Kovalevskému (Tableau etc. de la famille et de la propriété, Stockholm, 189 str. 60—100) děkujeme za důkaz, že patriarchální domácí společenství, jaké nalézáme podnes u Srbů a Bulharů pod jménem zadruga (v překladu asi tolik co sdružení, družstvo) nebo bratstvo (bratrstvo) a v obměněné formě u východních národů, bylo přechodným stupněm mezi mateřsko-právní rodinou, vyvinuvší se ze skupinového manželství, a mezi monogamní rodinou moderního světa. Alespoň u kulturních národů starého světa, u Arijců a Semitů, je to, jak se zdá, dokázáno.

Jihoslovanská zadruga je nejlepším dosud živým příkladem takového rodinného společenství. Zahrnuje v sobě několik generací potomků téhož otce i jejich ženy, a ti všichni bydlí pospolu na jednom dvorci, obdělávají společně svá pole, živí a šatí se ze společných zásob a náleží jim dohromady přebytek toho, co vytěží. Nejvyšším správcem společenství je pán domu (domačin), který je zastupuje na venek, který smí zcizovat drobnější předměty, spravuje pokladnu a je odpovědný za ni i za řádný chod hospodářství. Je volen a nemusí být ani nejstarší z nich. Ženy i jejich práce řídí paní domu (domačica), kterou bývá zpravidla domačinoва manželka. Ta má také významné, často rozhodující slovo při výběru ženichů dívkám. Nejvyšší moc je však v rukou rodinné rady, která je shromážděním všech dospělých příslušníků zadrugy, žen i mužů. Tomuto shromáždění skládá pán domu účty; shromáždění činí svými usneseními rozhodnutí, vykonává soudnictví nad členy, usnází se o významnějších koupích a prodejích, zvláště jde-li o pozemky atd.

Je tomu teprve asi deset let, co je prokázána existence takových rodinných společenství také v Rusku; nyní se obecně uznává, že jsou v ruských lidových zvycích zakořeněna právě tak jako občina neboli vesnické společenství. Objevují se v nejstarším ruském zákoníku, v Pravdě

Jaroslavově, pod stejným názvem (vervj) jako v zákonech dalmatských a dají se dokázat i z polských a českých dějinných pramenů.

Také u Němců nebyla podle Heusslera (Institutionen des deutschen Rechtes [Instituce německého práva]) původně hospodářskou jednotkou jednotlivá rodina v moderním smyslu, nýbrž „domácí společenství“, které se skládá z několika generací, po případě z jednotlivých rodin, a k němuž mimo to často náleží dosti nesvobodných osob. Také římská rodina se odvozuje od tohoto typu, a proto se v poslední době popírá neomezená moc otce rodiny i naprostá bezprávnost ostatních členů rodiny vůči němu. U Keltů v Irsku existovala prý rovněž podobná rodinná společenství; ve Francii se udržela v Nivernais pod jménem parçoneries až do francouzské revoluce a ve Franche—Comté ještě podnes zcela nevymizela. V krajině louhanské (Saône et Loire) lze spatřit velké selské domy se společným, vysokým, až ke střeše dosahujícím ústředním sálem, kolem něhož jsou ložnice, do nichž se vstupuje po šesti až osmi schodech a v nichž bydlí několik generací téže rodiny.

O domácím společenství se společným obděláváním půdy, existujícím v Indii, se zmiňuje již Nearchos za doby Alexandra Velikého: toto společenství trvá v téže krajině, v Pandžabu a po celém severozápadě země ještě dnes. Na Kavkaze se podařilo je dokázat samotnému Kovalevskému. V Alžíru existuje ještě u Kabyľů. Dokonce prý se vyskytlo i v Americe a spatřují je v „calpullis“, jež popisuje Zurita ve starém Mexiku; naproti tomu Cunow (Ausland [Cizina], 1890, č. 42—44) celkem jasně dokázal, že v Peru v době jeho dobytí existovalo zřízení jakési marky (při čemž se tam marka ku podivu nazývala marca), ve které se obdělávaná půda periodicky rozdělovala, takže byla obdělávána jednotlivými hospodáři.

Buď jak buď nabývá však patriarchální domácí společenství se společným vlastnictvím a společným obděláváním půdy nyní docela jiného významu, než jaký mělo dříve. Nemůžeme již pochybovat o důležité úloze, kterou mělo u kulturních národů i u mnoha jiných národů starého světa na přechodu od mateřsko-právní rodiny k monogamní rodině. V dalším výkladu se vrátíme k závěru, k němuž potom dospívá Kovalevský, že i toto společenství bylo

přechodným stupněm, ze kterého se vyvinulo vesnické společenství nebo markovní společenství s individuálním obděláváním půdy a zprvu s periodickým rozdělováním, později s konečným rozdělením orné půdy i luk.

Pokud jde o rodinný život uvnitř těchto domácích společenství, dlužno poznamenat, že alespoň v Rusku se o otci domu šíří, že velmi zneužívá svého postavení vůči mladším ženám ve společenství, zejména vůči svým snachám, a že si z nich často dělá harém; ruské lidové písně hovoří o tom dosti výmluvně.

Nežli přejdeme k monogamii, která se rychle vyvíjela po pádu mateřského práva, povíme ještě několik slov o mnohoženství a mnohomužství. Obě tyto formy manželství mohou být jen výjimkami, tak říkajíc přepychovými výtvary dějin, leda by se vyskytovaly v jedné zemi vedle sebe, což, jak známo, nebývá. Protože tedy mužové vyloučení z mnohoženství se nemohou utěšit u žen, které při mnohomužství zůstaly nezadány — počet mužů a žen zůstal však bez ohledu na sociální instituce doposavad poměrně stejný — je samo sebou nemožné, aby se ta nebo ona forma manželství stala formou obecně platnou. Ve skutečnosti bylo mnohoženství jednoho muže zřejmě produktem otroctví a zůstalo omezeno na jednotlivé výjimečné případy. V semitsko-patriarchální rodině žije v mnohoženství jenom samotný patriarcha a nanejvýš ještě několik jeho synů, ostatní se musí spokojit s jednou ženou. Tak je tomu podnes po celém Orientě; mnohoženství je výsadou lidí bohatých a vznešených a vytváří se hlavně z kupovaných otrokyň; široké vrstvy lidu žijí v monogamii. Stejně je výjimkou mnohomužství v Indii a Tibetu, jehož vznik ze skupinového manželství, který není jistě bez zajímavostí, podrobíme ještě bližšímu zkoumání. V praxi se ostatně zdá toto mnohomužství mnohem snesitelnějším nežli žárlivé střežení harémů u Mohamedánů. Aspoň u Nairů v Indii mají sice vždy tři, čtyři nebo více mužů společně jednu ženu, avšak každý z nich může mít vedle ní se třemi nebo více jinými muži dohromady druhou ženu a tak i třetí, čtvrtou atd. Je se věru co divit, že MacLennan v těchto manželských klubech (a lze být členem několika najednou), které on sám popisuje, neobjevil novou třídu *klubového manželství*. Tento obyčej manželských klubů ostatně vůbec není

mnohomužstvím, je naopak, jak poznamenává již Giraud-Teulon, zvláštní formou manželství skupinového; mužové žijí v mnohoženství, ženy v mnohomužství.

4. Monogamní rodina. Vzniká, jak bylo ukázáno, z párové rodiny na rozhraní mezi středním a nejvyšším stupněm barbarství; její konečné vítězství je jednou ze známek počínající civilizace. Je založena na vládě muže a jejím účelem je výslovně plození dětí, u kterých by nemohlo být sporu o tom, kdo je jejich otcem. A toto otcovství se požaduje, protože děti se mají jednou jako pokrevní dědicové ujmout otcova jmění. Od párové rodiny se liší mnohem větší pevností manželského svazku, který nemůže již být rozvázán podle libovůle některé z obou stran. Nyní jej může rozvázat a svého manželského druhu zapudit zpravidla jen muž. Právo na manželskou nevěru mu nyní zůstává aspoň mravem zaručeno (Code Napoléon¹) je výslovně muži přiznává, pokud svou souložnici neuvede do manželského domu) a s postupujícím vývojem společnosti je stále více uplatňováno; vzpomene-li si žena na starou pohlavní praxi a chce-li ji obnovit, stihá ji za to přísnější trest nežli dříve.

S novou formou rodiny se setkáváme v celé její tvrdosti u Řeků. Kdežto postavení bohů v mythologii, jak poznamenává Marx, nám ukazuje dřívější období, kdy ženy měly ještě svobodnější a váženější postavení, vidíme v době heroů ženu poníženou již nadvládou muže a soutěží otrokyň. Přečtěme si v Odyssei, jak Telemachos odmítá svou matku a nabádá ji ke klidu. Ukořistěné mladé ženy jsou u Homéra vydány na pospas smyslým choutkám vítězů; velitelé si vybírají nejkrásnější z nich po řadě a podle své hodnosti; celá Ilias se točí, jak známo, kolem sporu mezi Achillem a Agamemnonem o takovou otrokyni. U každého významného Homérova reka je zmínka o dívce zajaté ve válce, se kterou sdílí stan i lože. Tyto dívky berou s sebou Řekové do vlasti a do manželského domu, jako to činí u Aischyla Agamemnon s Kassandrou; synové zplození s takovými otrokyněmi dostávají malý podíl z otcovského dědictví a jsou zcela svobodní; Teukros je takovým nemanželským synem Telamonovým a smí užívat otcova jména. Od man-

¹) Code Napoléon — občanský zákoník, který byl za Napoleona I. v r. 1804 vytvořen z Code civil Velké francouzské revoluce. (P. red.)

želky se očekává, že si to všechno dá líbit, sama však že bude zachovávat přísnou cudnost a manželskou věrnost. Řecká žena z doby herou je sice váženější než žena v období civilisace, ale konec konců je muži přece jen matkou jeho manželských dětí a dědiců, nejvyšší správkyní jeho domu a náčelnicí otrokyň, ze kterých si muž libovolně může učinit souložnice, což také činí. Existence otroctví vedle monogamie, skutečnost, že jsou mladé krásné otrokyně, které náležejí *muži* se vším, co je na nich, to právě dodává monogamii od počátku zvláštního rázu, že totiž je monogamií *jen pro ženu*, nikoliv také pro muže. A tento ráz má monogamní manželství podnes.

U pozdějších Řeků musíme rozlišovat mezi Dory a Iony. Dorové, jejichž klasickým příkladem je Sparta, mají v mnohém směru ještě starobylejší rodinné poměry, než jaké líčí Homér. Ve Spartě vládne párové manželství, upravené státem podle tamních názorů, které v leckterých věcech připomíná skupinové manželství. Bezdětná manželství jsou rozlučovávána; král Anaxandridas (kolem roku 650 před naším letopočtem) si vzal ke své bezdětné ženě ještě ženu druhou a měl dvě domácnosti; v téže době si vzal král Ariston ke dvěma neplodným ženám třetí manželku, za to však jednu z prvních dvou propustil. Jinak mohlo mít několik bratrů ženu společně. Muž, kterému se líbila žena jeho přítele, se s ním mohl o ni dělit a bylo pokládáno za slušné propůjčit ženu statnému „hřebci“, jak by se vyjádřil Bismarck, a to i tehdy, když to nebyl občan. Na jednom místě u Plutarcha odkazuje Sparťanka milence, který ji pronásleduje milostnými návrhy, na svého manžela, a z toho lze — podle Schömanna — usuzovat na ještě větší volnost mravů. Skutečné cizoložství, nevěra ženy za mužovými zády, byly proto také něčím neslýchaným. Naproti tomu nebylo ve Spartě, aspoň v nejlepší její době, domácí otroctví známo a helotští nevolníci bydlili odloučeně na statecích; proto nebyli Sparťané v tak velkém pokušení ucházet se o jejich ženy. Nemohlo ani být jinak, než že za všech těchto okolností ženy ve Spartě zaujímaly mnohem váženější postavení nežli u ostatních Řeků. Spartské ženy a elita athénských heter jsou jedině řecké ženy, o kterých staří Řekové hovoří s úctou a o nichž jsou přesvědčeni, že to stojí za námahu zaznamenávat jejich výroky.

Zcela jinak tomu bylo u Ionů, pro něž jsou příznačné Athény. Dívky se tam učily toliko příst, tkát a šít, nejdvš ještě trochu číst a psát. Byly vlastně zavřeny a stýkaly se jen s ženami. Ženská komnata byla v oddělené části domu, v horním poschodí nebo v zadním křídle, kam se muži, zejména cizí, tak snadno nedostali a kam se ženy uchylovaly při mužské návštěvě. Ženy nevycházely bez doprovodu otrokyně; doma byly doslova hlídány; Aristofanes mluví o mongolských psech, kteří byli chováni na zastrašení cizoložníků, a v asijských městech měli na hlídání žen aspoň kleštěnce; ti byli již za doby Herodotovy vyklešřováni na Chiu¹⁾, aby byli prodáni, a podle Wachsmutha to nebylo jen pro barbary. U Euripida je žena označována jako oikurema, jako věc k obstarávání domu (je to slovo středního rodu) a kromě úkolu rodit děti nebyla Athénanu ničím jiným než nejvyšší služkou. Muž měl svá gymnastická cvičení a svou veřejnou činnost, a z těch byla žena vyloučena; kromě toho měl muž často ještě k dispozici otrokyně a v době rozkvětu Athén rozvětvenou a státem aspoň podporovanou prostituci. Právě tato prostituce byla základnou, na které se vyvinuly jediné řecké ženské charaktery, které duchem a uměleckým vkusem vynikly nad obecnou úroveň antických žen, jako nad ni vynikaly spartské ženy svým charakterem. Skutečnost, že žena musila být hetérou, aby se mohla stát ženou, je však nejostřejším odsouzením athénské rodiny.

Časem se tato athénská rodina stala vzorem, podle něhož uspořádali své domácí poměry nejenom ostatní Ionové, nýbrž postupně i všichni ostatní Řekové doma i v osadách. Avšak přes všechno zamykání a hlídání nalézaly Řekyně dosti často příležitost, aby klamaly své manžely. A ti by se zase byli styděli dávat najevo lásku ke svým ženám a bavili se všelijakými milostnými pletkami s hetérami; avšak to, že zbavili ženu důstojnosti, se mužům vymstilo a připravovalo je samy o důstojnost, až propadli trapné lásce k chlapcům a potupili své bohy i sebe mythem o Ganymedovi.²⁾

Takový byl původ monogamie, pokud jej můžeme sle-

¹⁾ Chios — řecký ostrov, jedno z hlavních středisek obchodu s otroky. (P. red.)

²⁾ Ganymedes — podle řecké pověsti syn dardanského krále, kterého pro jeho krásu unesl orl Dia, otce bohů, na Olymp. (P. red.)

dovat u nejcivilisovanějšího a nejvyspělejšího národa starověku. Nebyla vůbec plodem individuální pohlavní lásky, s níž neměla naprosto co činit, protože manželství zůstala tak jako dříve manželstvími z rozumu. Byla prvou formou rodiny, která nebyla založena na podmínkách přirozených, nýbrž na podmínkách hospodářských, totiž na vítězství soukromého vlastnictví nad původním, přirozeně se vyvíjeným vlastnictvím společným. Vláda muže v rodině a plození dětí, které měly být jen jeho vlastními dětmi a které byly určeny za dědice jeho bohatství, to a nic jiného byly výhradní účely monogamního manželství, k nimž se Řekové nepokrytě přiznávali. Jinak jim manželství bylo břemenem, povinností vůči bohům, státu a vlastním předkům, kterážto povinnost musila být splněna. V Athénách vynucoval zákon na muži nejen ženitbu, nýbrž i splnění nejmenší míry tak zvaných manželských povinností.

Tak nevstupuje monogamní manželství do dějin jako smíření muže se ženou, tím méně jako nejvyšší forma manželství. Naopak. Objevuje se jako porobení jednoho pohlaví druhým, jako prohlášení rozporu mezi pohlavími, jaký dosud v celých předcházejících dějinách nebyl znám. Ve starém neotištěném rukopisu z roku 1846¹⁾, který je dílem Marxovým a mým, nalézám toto: „První dělbou práce je dělba mezi mužem a ženou při plození dětí.“ A dnes mohu dodat: První třídní rozpor, který se objevuje v dějinách, spadá v jedno s vývojem antagonismu mezi mužem a ženou v monogamním manželství a první třídní potlačování je potlačování ženského pohlaví pohlavím mužským. Monogamní manželství bylo velikým dějinným pokrokem, avšak zároveň zahajuje vedle otroctví a soukromého bohatství období trvající až do dneška, ve kterém každý pokrok je zároveň v určitém směru krokem zpátky, období, ve kterém blaho a rozvoj jedněch se uskutečňuje bédami a potlačováním druhých. Toto manželství je buňkou civilizované společnosti, na které můžeme již studovat protiklady a rozpory, které se v ní plně rozvíjejí.

Dřívější poměrná svoboda pohlavního styku nezmizela s vítězstvím párového nebo dokonce monogamního manželství. „Stará manželská soustava, která povolným vymírá-

¹⁾ Engels má na mysli spis „Die deutsche Ideologie.“ (P. red.).

ním skupin punaluů byla stěsnána do užších mezí, obklopovala stále ještě rodinu dále se vyvíjecí a brzdila její rozvoj až do úsvitu civilisace . . . zmizela nakonec v nové formě heterismu, jež pronásleduje člověka až do civilisace jako temný stín, který leží na rodině.“ Heterismem rozumí Morgan mimomanželský, *vedle monogamní rodiny* existující pohlavní styk mužů s neprovdanými ženami, styk, který, jak známo, bují po celé období civilisace v nejrozmanitějších formách a čím dál tím víc se stává nezakrytou prostitucí. Tento heterismus pochází přímo ze skupinového manželství, z oběti, při níž se ženy oddávaly všem, vykupující si tím právo na cudnost. Oddávat se za peníze bylo zprvu náboženským úkonem, docházelo k němu v chrámu bohyně lásky a peníze za něj plynuly původně do chrámového pokladu. Kněžky Anaitiny v Arménii, Afrodity¹⁾ v Korintu i náboženské tanečnice při indických chrámech, tak zvané bajadeiry (toto slovo je zkomoleninou portugalského bailadeira, tanečnice), byly prvními prostitutkami. Oddávat se mužům bylo původně povinností každé ženy a později tuto povinnost vykonávaly za všechny ostatní ženy jedině tyto kněžky. U jiných národů pochází heterismus z pohlavní volnosti, kterou měly dívky před sňatkem — je tedy rovněž pozůstatkem skupinového manželství, který se nám však dochoval jinou cestou. Když vznikly majetkové rozdíly, tedy již na nejvyšším stupni barbarství, objevuje se vedle práce otroků porůznu také práce námezdní a zároveň, jako její nutný doplněk, řemeslná prostituce svobodných žen, vedle vynuceného oddávání se otrokyň. A tak má dědictví, které skupinové manželství zanechalo civilisaci, dvojí stránku, jako všechno, co vytváří civilisace, má dvojí stránku a je dvojznačné, je v sobě rozpolceno a má v sobě rozpor: zde monogamie, tam heterismus se svou nejvýstřednější formou, prostitucí. Heterismus je společenským zařízením jako kterékoliv jiné; je pokračováním staré pohlavní svobody — pro muže. Ačkoli je ve skutečnosti nejen trpěn, nýbrž zejména vládnoucími třídami nenuceně praktikován, je slovně zatracován. Ve skutečnosti však toto zatracování nesměřuje proti mužům na něm zúčastněným, nýbrž jen proti ženám. Jsou zahrnová-

¹⁾ Afrodite — řecká bohyně lásky. (P. red.)

ny opovržením a vyvrženy, a tak je naprostá vláda mužů nad ženským pohlavím znovu proklamována za základní zákon společnosti.

Tím však se vyvíjí uvnitř samotné monogamie další rozpor. Vedle manžela, který si heterismem zkrašluje život, stojí zanedbávaná manželka. A nelze mít jednu stranu protikladu bez druhé, tak jako nedrží v ruce celé jablko ten, kdo již z něho půlku snědl. A přece si to, jak se zdá, mužové tak představovali, až je jejich ženy poučily o jiném. S monogamním manželstvím se vynořují dvě stálé charakteristické společenské postavy, které dříve nebyly známy: ženin stálý mileneček a paroháč. Muži dobyli nad ženami vítězství, ale přemožené se velkomyslně uvolily je korunovat. Vedle monogamního manželství a heterismu stalo se nezbytným společenským zařízením cizoložství — zavržené, těžce trestané, avšak nepotlačitelné. Jistota o otcovství dětí pramení teď právě tak jako dříve nanejvýš z mravního přesvědčení a Code Napoléon, aby tento nerozřešitelný rozpor rozřešil, dekretoval v článku 312: *L'enfant conçu pendant le mariage a pour père le mari*; otcem dítěte počatého za manželství jest — manžel. To je poslední výsledek tří tisíc let monogamie.

Tak máme v monogamní rodině — v případech, kdy tato rodina zůstává věrna svému dějinnému vzniku a v nichž se jasně projevuje rozpor mezi mužem a ženou, způsobený výhradním panstvím muže — v malém obraz těchže protikladů a rozporů, v nichž se od počátku civilisace pohybuje společnost rozpoltěná v třídy, aniž může tyto rozpory odstranit a překonat. Mluvím tu ovšem jen o těch případech monogamie, v nichž manželský život opravdu probíhá tak, jak to předepisuje prapůvodní povaha celého tohoto zařízení, kde se však žena bouří proti mužovu panství. To, že všechna manželství nemají takový průběh, neví nikdo lépe než německý šosák, který své panství nedovede doma hájit o nic lépe než ve státě a jehož žena tudíž plným právem nosí kalhoty, kterých on není hoden. Zato se však cítí vysoko povznesen nad svým francouzským druhem v utrpení, kterému se častěji než jemu přiházejí daleko horší věci.

Monogamní rodina se ostatně nevyskytovala všude a vždy v těch klasicky přísných formách, jaké měla u Řeků. U Římanů, kteří jako příští dobyvatelé světa viděli dále,

trebaže nikoli tak jemně jako Řekové, byla žena volnějši a váženější. Říman se domníval, že mu manželskou věrnost zabezpečuje dostatečně moc, kterou má nad životem a smrtí své ženy. Také žena mohla tam právě tak jako muž rozvázat manželský svazek dobrovolně. Avšak největší pokrok ve vývoji monogamního manželství nastal zcela jistě vstupem Němců do dějin, a to proto, že u nich, jak se zdá, nebyl nejspíš pro jejich chudobu vývoj monogamního párového manželství ještě dokončen. Usuzujeme tak ze tří okolností, o kterých se zmiňuje Tacitus: Předně: přes posvátnou úctu k manželství — „spokojují se s jednou ženou, ženy žijí obehnány hradbou cudnosti“ — žili vznešení mužové a náčelníci kmenů v mnohoženství, tedy v podobném stavu jako obyvatelé Ameriky, kteří žili v párovém manželství. Za druhé: k přechodu od mateřského práva k právu otcovskému mohlo dojít teprve před krátkým časem, neboť matčin bratr — podle mateřského práva nejbližší mužský rodový příbuzný — byl stále ještě pokládán za příbuzného skoro bližšího, než je vlastní otec, což se rovněž shodovalo se stanoviskem amerických Indiánů, u kterých Marx, jak říkával, našel klíč k pochopení našeho vlastního pravěku. A za třetí: ženy požívaly u Němců velké vážnosti a měly velký vliv i na veřejné věci, což je v přímém rozporu s monogamní vládou mužů. To jsou skoro vesměs věci, které jsou stejné u Němců i u Sparťanů, u kterých, jak jsme viděli, párové manželství rovněž nebylo ještě zcela překonáno. S Němci tedy opanoval svět i po této stránce zcela nový živel. V nové monogamii, která se nyní vyvinula ve směsici národů na troskách římského světa, vzala na sebe vláda mužů mírnější formy a ženám bylo aspoň navenek ponecháno daleko váženější a svobodnější postavení, než jaké kdy znal klasický starověk. Tím teprve nastala možnost, aby se z monogamie — v ní, vedle ní a proti ní, podle okolností — vyvinul největší mravní pokrok, za který jí děkujeme: moderní individuální pohlavní láska, která byla celému dřívějšímu světu neznáma.

Tento pokrok vzešel však zcela jistě z té okolnosti, že Němci žili ještě v párové rodině a že postavení ženy, shodující se s touto rodinou formou, pokud to bylo možno, naroubovali na monogamii, nikoliv však ze zázračné, vyběhající. přirozené mravní čistoty Němců, která se neprojevuje

v ničem jiném, než že v párovém manželství není ve skutečnosti tak křiklavých mravních rozporů jako v monogamii. Němci naopak při svém stěhování, zvláště na východ ke stepním kočovným kmenům u Černého moře, velmi mravně zpustli a přejali od těchto kmenů kromě jejich jezdeckého umění také těžké neřesti proti přirozenosti, což výslovně dosvědčuje Ammianus o Taifalech a Prokop o He-rulech.

Byla-li však monogamie ze všech známých rodinných forem jedinou formou, za níž se mohla vyvinout moderní pohlavní láska, není tím řečeno, že se v ní tato láska vyvinula výhradně nebo aspoň převážně jako láska manželská. Vylučovala to celá povaha pevného monogamního manželství, které je pod vládou mužovou. U všech dějinně aktivních, to je u všech vládnoucích tříd zůstalo uzavírání sňatků tím, čím bylo od dob párového manželství, věcí úmluvy, kterou uzavírají rodiče. A když se po prvé v dějinách objevila pohlavní láska jako vášeň, a to jako vášeň vlastní každému člověku (alespoň každému příslušníku vládnoucích tříd), jako nejvyšší forma pohlavního pudu — což jí právě dodává specifického rázu — tu nebyla tato její prvá forma, středověká rytířská láska, vůbec láskou manželskou. Právě naopak. Ve své klasické podobě, u Provençalců, pluje plnými plachtami do vod cizoložství a její básníci je oslavují. Květem provencalské milostné poesie jsou albas, t. j. jitřní písně. Líčí se v nich žhavými barvami, jak rytíř leží v posteli u své krásky — která je manželkou jiného — a venku zatím stojí strážce, který na rytíře zavolá při prvním zábřesku jitra (alba), aby mohl nepozorovaně vyklouznout; vyvrcholením básně je pak scéna loučení. Severní Francouzi a dobří Němci přejali také tento druh poesie i se způsoby rytířské lásky, které se s ním shodují, a náš starý Wolfram z Eschenbachu zanechal tři úchvatné básně na toto poutavé thema, které jsou mi milejší než tři jeho dlouhé hrdinské básně.

Měšťácké sňatky se za našich dnů uzavírají dvojím způsobem. V katolických zemích zaopatří rodiče tak jako kdysi mladému měšťáckému synkovi vhodnou ženu, a to má ovšem za následek, že se plně rozvine protiklad, který v sobě obsahuje monogamie: u muže bují heterismus, u ženy bují cizoložství. Katolická církev zakázala rozvod manžel-

ství patrně jen proto, že se přesvědčila, že proti cizoložství, právě tak jako proti smrti, není léku. V protestantských zemích bývá synovi měšťáků zpravidla dovoleno, aby si s větší nebo menší volností vyhledal nevěstu ze své třídy, takže láska v určitém stupni může být základem uzavření sňatku a ze slušnosti se po každé také předpokládá, což hovoří protestantskému pokrytectví. Tady se muž oddává heterismu méně čile a ženino cizoložství nebývá tak časté. Protože však v každém manželství lidé zůstanou takoví, jací byli před svatbou, a protože měšťáci v protestantských zemích jsou větším dílem šosáci, vede tato protestantská monogamie, vezmeme-li průměr z nejlepších případů, k nesnesitelně nudnému manželskému soužití, a tomu se říká rodinné štěstí. Nejlepším zrcadlem obou těchto sňatkových metod je román, pro katolický způsob román francouzský, pro protestantský způsob román německý. V obou dvou „on“ něco „dostane“: v německém mladý muž dívku, ve francouzském manžel parohy. Není vždy jisté, kdo z nich je na tom hůř. Proto také nuda německého románu nahání francouzskému buržoovi právě takovou hrůzu, jakou nahání „nemravnost“ francouzského románu německému šosákovi. V poslední době ovšem, od těch časů co „se Berlín stává světovým městem“, nezachází již německý román tak nesměle s heterismem a cizoložstvím, které jsou tam ode dávna tuze dobře známy.

V obou případech závisí však sňatek na třídní příslušnosti zúčastněných osob, a potud je vždycky manželstvím z rozumu. Toto manželství z rozumu se v obou případech velmi často zvrhá v nejpustší prostituci — mnohdy u obou stran, daleko častěji však u ženy, která se od obyčejné nevěstky liší jen tím, že nepropůjčuje své tělo jako námezdní dělnice k práci od kusu, nýbrž že je prodá jednou provždy do otroctví. A o všech sňatcích z rozumu platí Fourierova slova: „Tak jako v mluvnici dva zápory dávají klad, tak také v manželské morálce se dvě prostituce považují za ctnost.“ Skutečným pravidlem se stává pohlavní láska v poměru k ženě a může jím také být toliko u potlačovaných tříd, tedy dnes u proletariátu — bez ohledu na to, jde-li o poměr úředně koncesovaný nebo ne. Tu však mizí také všechny základy klasické monogamie. Chybí tu vlastnictví, k jehož zachování a dědění byla přece mo-

nogamie a vláda mužů vytvořena, a tím chybí i popud k tomu, aby se uplatňovala nadvláda mužů. Ba co více, chybí k tomu i prostředky; občanské právo, které tuto nadvládu chrání, platí jen pro majetné a pro jejich styk s proletáři; vyžaduje peněz a neplatí proto vzhledem k dělníkově chudobě pro jeho poměr k ženě. Rozhodují tu zcela jiné osobní a společenské poměry. A dokonce od té doby, co velký průmysl vypudil ženu z domova na pracovní trh a do továrny a dělá z ní často živitelku rodiny, ztrácí poslední zbytek mužské nadvlády v proletářské domácnosti půdu pod nohama, až snad na trochu té brutality k ženám, která se rozmohla po zavedení monogamie. Tak není rodina proletáře monogamním manželstvím v přesném slova smyslu, i při nejvášnivější lásce a nejpevnější věrnosti obou manželů a ani když se mu snad dostalo duchovního i světského požehnání. Proto také úloha věčných průvodců monogamie, heterismu a cizoložství, je tu skoro mizivá; žena získala vskutku zase právo na rozloučení manželství, a když se manželé nedovedou snášet, raději se rozejdou. Zkrátka, proletářské manželství je monogamní v etymologickém slova smyslu, ačkoliv nikoli v jeho smyslu historickém.

Naši právníci ovšem zjišťují, že pokrok zákonodárství odnímá ženám čím dál tím více jakýkoliv důvod k žalobám. V moderních zákonodárných soustavách civilisovaných národů se stále víc a více uznává, předně, že manželství, má-li být platné, musí být založeno smlouvou sjednanou oběma stranami dobrovolně, a za druhé, že i po čas trvání manželství mají obě strany stejná práva a povinnosti. Kdyby se však oba tyto požadavky provedly do důsledku, měly by ženy vše, co mohou žádat.

Tato čistě právní argumentace je přesně táž, jakou radikální republikánský buržoa odmítá a chlácholí proletáře. Pracovní smlouvu mají uzavírat obě strany dobrovolně. Má se však za to, že byla uzavřena dobrovolně, prohlásí-li zákon *na papíře*, že obě strany jsou si rovny. Moc, kterou jedné straně propůjčuje její odchýlné třídní postavení, tlak, kterým tato moc působí na druhou stranu — skutečné hospodářské postavení obou stran — po tom všem zákonu nic není. Rovněž po dobu trvání pracovní smlouvy jsou prý obě strany rovnoprávné, pokud se

toho jedna nebo druhá strana výslovně nezřekne. Za to, že hospodářská situace nutí dělníka, aby se zřekl i posledního zdání své rovnoprávnosti, za to ovšem zákon zase nemůže.

Co se týče manželství, je zákonu, i tomu nejpokrokovějšímu, plně učiněno zadost, jakmile oba zúčastnění prohlásí formálně do protokolu, že do manželství vstupují dobrovolně. Co se děje za právníckými kulisami, kde probíhá skutečný život, a jak se dospělo k této dobrovolnosti, o to se zákon ani právník nemohou starat. A přece by tu mělo nejprostší právní srovnání právníkovi ukázat, jak se to s tou dobrovolností vlastně má. V zemích, kde je dětem zákonem zaručen povinný díl na jmění rodičů, kde tedy nemohou být vyděděny — v Německu, v zemích francouzského práva atd. — potřebují děti k uzavření sňatku souhlasu rodičů. V zemích anglického práva, kde zákon k uzavření sňatku souhlasu rodičů nevyžaduje, mají rodiče také naprostou volnost, jak chtějí v posledním pořizení naložit se svým jměním, a mohou své děti podle libosti vydědit. Že přesto a právě proto není v Anglii a v Americe svoboda uzavírat sňatek ve třídách, kde je co dědit, ve skutečnosti ani o vlas větší než ve Francii a Německu, to je přece jasné.

O nic lépe se nemá věc s rovnoprávností muže a ženy v manželství. Jejich právní nerovnost, kterou jsme zdědili z dřívějších společenských poměrů, není příčinou, nýbrž následkem hospodářského porobení ženy. V staré komunistické domácnosti, v níž bylo mnoho manželských dvojic a jejich dětí, bylo vedení domácnosti, svěřené ženám právě tak veřejnou, společensky nezbytnou prací, jako opatrování potravin, jež obstarávali muži. Se vznikem patriarchální rodiny, a ještě víc monogamní rodiny, nastala změna. Vedení domácnosti pozbylo své veřejné povahy. Společnosti po něm již nic nebylo. Stalo se *soukromou službou*: žena se stala prvou služkou a byla vytlačena z účasti na společenské výrobě. Teprve velký průmysl naší doby jí otevřel — a ještě jen proletářce — zase cestu ke společenské výrobě. Avšak tak, že plní-li své povinnosti v soukromé službě pro rodinu, zůstává vyloučena z veřejné výroby a nemůže nic vydělat; a že chce-li se účastnit veřejné výroby a samostatně vydělávat, není s to

plnit své rodinné povinnosti. A jako v továrně, tak se děje ženě ve všech pracovních odvětvích, i v lékařství a advokacii. Základem moderní monogamní rodiny je zjevné nebo zastřené domácí otroctví ženy, a moderní společnost je masa, která se jako z molekul skládá ze samých takových rodin. Muž musí dnes, aspoň u majetných tříd, ve většině případů na rodinu vydělávat a ji živit, a to mu dává postavení vládce, které ke své ochraně nepotřebuje zvláštních právních výsad. Je v rodině buržoou a žena je v ní proletariátem. V průmyslovém světě se však projevuje specifická povaha hospodářského potlačení proletariátu ve vsi své příkrosti, teprve když zmizí všechny zvláštní zákonné výsady kapitalistické třídy a je zavedena naprostá rovnoprávnost obou tříd; demokratická republika neruší rozpor obou tříd, naopak vytváří teprve půdu, na které bude vybojován. A právě tak zvláštní povaha nadvlády muže nad ženou v moderní rodině a nezbytnost uskutečnit opravdovou společenskou rovnoprávnost obou, i způsob, jakým se tato rovnoprávnost může uskutečnit, se objeví v ostrém denním světle teprve tenkrát, až budou oba právně úplně postaveni na roveň. Ukáže se pak, že první podmínkou osvobození ženy je, aby celé ženské pohlaví bylo znova zařazeno do veřejné výroby, a to že zas vyžaduje, aby monogamní rodina přestala být hospodářskou jednotkou společnosti.

Podle toho máme tedy tři hlavní formy manželství, které se vcelku shodují s třemi hlavními stadii lidského vývoje. Pro divoštství je to skupinové manželství, pro barbarství párové manželství, pro civilizaci monogamie, doplněná cizoložstvím a prostitucí. Mezi párové manželství a monogamii je na nejvyšším stupni barbarství vsunuto panství mužů nad otrokyněmi a mnohoženství.

Jak vysvítá z celého našeho líčení, je pokrok, projevující se v této posloupnosti, provázen tou zvláštností, že ženy jsou čím dál tím více zbavovány pohlavní svobody, kterou měly ve skupinovém manželství, muži však nikoli. A ve skutečnosti trvá pro muže skupinové manželství opravdu až do dneška. Co je u ženy zločinem a má těžké zákonné a společenské následky, to se u muže považuje

za cosi čestného anebo v nejhorším případě za lehkou mravní poskvrnu, kterou možno s potěšením nechat na sobě lpět. Čím více však kapitalistická výroba zboží v naší době přeměňuje starý heterismus a čím více si jej přizpůsobuje, čím víc se tento heterismus mění v nezastřehnou prostituci, tím větší je jeho demoralisující vliv. Muže totiž demoralisuje ještě daleko víc než ženu. Prostituce degraduje z žen jen ty nešťastnice, které jí propadnou, a ani ty nedegraduje zdaleka tou měrou, jak se obvykle myslí. Naproti tomu snižuje charakter veškerého mužského světa. Tak zejména dlouhotrvající doba zasnub je pro muže v devíti případech z deseti formální průpravou k manželské nevěře.

Kráčíme teď vstříc společenskému převratu, při kterém dosavadní hospodářské základy monogamie zmizí právě tak jistě jako její doplněk — prostituce. Monogamie vznikla ze soustředění větších bohatství v jedněch rukou — a to v rukou muže — a z potřeby, aby tato bohatství dědily děti tohoto muže, a nikoho jiného. K tomu bylo potřeba monogamie ženiny, nikoli mužovy, protože tato ženina monogamie naprosto nepřekážela zjevné nebo zakryté polygamii mužově. Společenský převrat, před nímž stojíme, přemění však aspoň největší část trvalých bohatství, která mohou být děděna — výrobní prostředky — ve vlastnictví společnosti a zmenší tím celou tuto starost o dědění na minimum. Když tedy monogamie vznikla z hospodářských příčin, zmizí monogamie, až zmizí tyto příčiny?

Dalo by se nikoli neprávem odpovědět: Ani dost málo nezmizí, naopak, pak teprve se uskuteční naplno. Neboť převedením výrobních prostředků do společenského vlastnictví zmizí také námezdní práce a proletariát, a nebude se tudíž již musit určitý — statisticky zjistitelný — počet žen nabízet za peníze. Prostituce zmizí, monogamie, místo aby zanikla, stane se teprve skutkem — také pro muže.

Postavení mužů se tedy dojistá velice změní. Avšak změni se významně také postavení žen, *všech* žen. Přecho-dem výrobních prostředků do společného vlastnictví přestane být monogamní rodina hospodářskou jednotkou společnosti. Soukromá domácnost se stane společenským průmyslem. Péče o děti a jejich výchova se stane věcí veřejnou; společnost se bude stejnou měrou starat o všechny

děti, a) manželské nebo nemanželské. Tím odpadne starost o „následky“, jež je dnes nejpodstatnějším společenským činitelem — mravním i hospodářským — který zabraňuje, aby se dívka neoddala beze všech ohledů muži, kterého miluje. Zda to nebude dostatečnou příčinou, aby se ponehlahu vyvíjel volnější pohlavní styk a tím také veřejné mínění méně přísné v názoru na panenskou čest a ženskou hanbu? A konečně, což jsme neviděli, že jsou v moderním světě monogamie a prostituce sice protiklady, ale protiklady, které nelze jeden od druhého odloučit, že jsou to póly jednoho a téhož společenského stavu? Zda může zmizet prostituce, aniž s sebou strhne do propasti i monogamii?

Tady počíná působit nový činitel, činitel, který v době, kdy se tvořila monogamie, existoval nejvýš v zárodku: individuální pohlavní láska.

Až do středověku nemůže být o individuální lásce mezi pohlavími ani řeči. Rozumí se samo sebou, že osobní krása, důvěrný styk, stejné sklony atd. probouzely u osob různého pohlaví touhu po pohlavním styku a že mužům ani ženám nebylo zcela jedno, s kým se octli v tomto nejdůvěrnějším poměru. Avšak odtud až k naší pohlavní lásce je ještě nesmírně daleko. Po celý starověk uzavírali rodiče sňatky za zúčastněné novomanžely, a ti se s tím klidně smířovali. Ta trocha manželské lásky, kterou starověk zná, není snad subjektivní náklonností, nýbrž objektivní povinností, není příčinou manželství, nýbrž jeho doplňkem. Milostné vztahy v moderním smyslu se ve starověku vyskytují jenom mimo okruh oficiální společnosti. Pastýři, jejichž milostné slasti a strasti nám opěvují Theokritos a Moschos, Dafnis a Chloe, o nichž píše Longos, to všechno jsou otroci, kteří nemají účast na životě státu, který je životní sférou svobodného občana. Pokud nejde o otroky, setkáváme se však s milostnými pletkami jen jako s plody rozkladu starého zanikajícího světa a dochází k nim se ženami, které rovněž nepatří do oficiální společnosti, s heterami, tedy s cizinkami nebo propuštěnými otrokyněmi: v Athénách až v předvečer jejich úpadku, v Římě za doby císařství. Docházelo-li opravdu k milostným pletkám mezi svobodnými občany a občankami, pak šlo při nich jen o cizoložství. A klasickému milostnému básníku starověku, starému Anakreontovi, záleželo na po-

hlavní lásce v našem smyslu tak málo, že mu bylo jedno dokonce i to, jakého pohlaví je milovaná bytost.

Naše pohlavní láska je něčím podstatně jiným, než je prostá pohlavní žádost, eros starověkých lidí. Předně: jejím předpokladem je vzájemná láska osoby milované; v tom je žena muži rovna, kdežto antický eros se jí vždycky na to neptá. Za druhé dosahuje intenzita a trvání pohlavní lásky takového stupně, že oběma připadá jako těžké, ne-li nejtěžší neštěstí, nemohou-li jeden druhého mít nebo musejí-li se rozejít, aby mohl jeden druhého mít, odvažují se všeho a dávají v sázku i život, což se v starověku stávalo nejvýš při cizoložství. A konečně vzniká pro posuzování pohlavního styku nové mravní měřítko. Otázka zní jen: Byl manželský nebo nemanželský, nýbrž také: Došlo k němu z lásky a z lásky vzájemné nebo ne? Rozumí se samo sebou, že to s tímto novým měřítkem ve feudální nebo měšťácké praxi nedopadá o nic lépe než se všemi ostatními mravními měřítky — nedbá se ho. Avšak nedopadá to s ním také hůř. Uznává se zrovna tak, jako ostatní mravní měřítka — v theorii, na papíře. A víc se zatím nemůže žádat.

Kde starověk se svými náběhy k pohlavní lásce přestal, tam zase středověk začíná: u cizoložství. Líčili jsme již rytířskou lásku, která vytvořila jitrní písně. Od této lásky, která chce manželství rozbít, až k lásce, která je má založit, je ještě daleká cesta, na jejíž konec rytířství nikdy nedospělo. Dokonce obrátíme-li se od frivolních Románů k ctnostným Němcům, nalézáme v písni o Nibelunzích, že Kriemhilda je sice potají zamilovaná do Siegfrieda neméně než on do ní, avšak když jí Gunther oznámí, že jí přisahou zaslíbil jinému rytíři, kterého nejmenuje, Kriemhilda přesto prostě odpoví: „Nemusíte mě prosit; jak mi poručíte, tak vždy učiním; koho mi, pane, určíte za manžela, s tím se ráda zasnoubím.“ Ani jí nepřipadne na mysl, že by se při tom vůbec mohlo dbát její lásky. Gunther se uchází o Brunhildu, Etsel o Kriemhildu, aniž jí kdy spatřil; právě tak se uchází v Gutruně Siegebant z Irska o norskou Utu, Hetel z Hegelingen o Hildu z Irska, pak i Siegfried z Morlandu, Hartmut z Ormanie a Herwig ze Seelandu o Gutrun; a taďy teprve dochází k tomu, že se Gutrun dobrovolně rozhodne pro Herwiga. Zpravidla vy-

bírají nevěstu mladému knížeti jeho rodiče, pokud jsou ještě na živu, jinak si ji vybírá sám po poradě s velkými vasaly, jejichž slovo má při tom vždycky velikou váhu. Nemůže tomu ani být jinak. Pro rytíře nebo barona, zrovna tak jako pro panovníka samotného, je ženitba politickým aktem, příležitostí k zvětšení moci novými svazky; má při ní rozhodovat zájem *domu*, nikoli náklonnost jednotlivce. Jak by se potom mohlo stát, že by láska měla při uzavření sňatku poslední slovo?

Nejinak je tomu s cechovním měšťanem středověkých měst. Právě výsady, které ho chránily, cechovní řády s množstvím výhrad, vyumělkované hraniční čáry, které ho podle zákona oddělovaly buď od jiných cechů, nebo od příslušníků jeho vlastního cechu, nebo zase od jeho tovaryšů a učňů, zúžily již dosti kruh osob, z nichž si mohl vybrat manželku, která by se mu hodila. A která z nich by se pro něho hodila nejlépe, o tom nerozhoduje za této spletilé soustavy jeho osobní náklonnost, nýbrž rodinné zájmy.

Tak tedy v ohromné většině případů zůstalo uzavírání sňatku až do konce středověku tím, čím bylo na počátku, totiž věcí, o níž nerozhodovaly osoby na ní zúčastněné. Původně přicházel člověk na svět již vdaný nebo ženatý s celou skupinou osob druhého pohlaví. Za pozdějších forem skupinového manželství existoval pravděpodobně podobný poměr, jenže skupina se ustavičně zužovala. Za párového manželství je pravidlem, že matky umlouvají manželství svých dětí; také tu rozhodují ohledy na nové příbuzeňské svazky, jimiž má být mladé dvojici zjednáno lepší postavení v rodu a kmeni. A když s převahou soukromého vlastnictví nad vlastnictvím společným a se zájmem o dědictví zavládlo otcovské právo a monogamie, tu počalo uzavírání sňatků teprve záviset na hospodářských ohledech. *Forma* manželství sjednávaného koupí mizí, ale věc sama se provádí měrou stále větší, takže nejenom ženě, nýbrž i muži se platí cena — nikoli podle jeho osobních vlastností, nýbrž podle jeho majetku. To, že by vzájemná náklonnost zúčastněných osob měla být při uzavírání sňatku důvodem převažujícím všechno ostatní, to bylo v praxi vládnoucích tříd odjakživa něčím neslýchaným; něco takového se stávalo nanejvýš v romantice nebo — u potlačovaných tříd, na nichž nezáleželo.

S tímto stavem se shledávala kapitalistická výroba, když se po době zeměpisných objevů chystala světovým obchodem a manufakturou ujmout se světovlády. Zdálo by se, že se tento způsob uzavírání sňatků pro ni znamenitě hodil, a tak tomu také bylo. A přece — bezmezná je ironie světových dějin — právě kapitalistická výroba musila v něm způsobit rozhodující trhlinu. Tím, že ze všech věcí učinila zboží, zrušila všechny tradiční starobylé poměry a zděděný mrav a historické právo nahradila koupi a prodejem, „svobodnou“ smlouvou; anglický právník H. S. Maine si myslil, že učinil ohromný objev, když řekl, že všechen náš pokrok proti dřívějším obdobím záleží v tom, že jsme přešli from status to contract, od poměrů tradičně zděděných k poměrům založeným dobrovolnou úmluvou, což ovšem, pokud je to správné, stálo již v „Komunistickém manifestu“.

K uzavírání smluv patří však lidé, kteří mohou volně nakládat se svou osobou, se svým jednáním i majetkem a kteří mají navzájem stejná práva. Jednou z hlavních prací kapitalistické výroby bylo právě vytvořit tyto „svobodné“ a „rovné“ lidi. Ačkoli se to z počátku dalo jen zpola vědomě v náboženském přestrojení, přece od luteránské a kalvínské reformace platila zásada, že je člověk za své činy plně odpověden jen tenkrát, vykonal-li je při plné svobodě vůle, a že je mravní povinností postavit se na odpor jakémukoli nátlaku k nemravnému činu. Jak se to však rýmovalo s dosavadní praxí při uzavírání sňatků? Podle měšťáckého pojetí je manželství smlouva, právní jednání, a to ze všech nejdůležitější, protože se při ní rozhoduje o těle i o duši na čas života. Formálně se sice manželství uzavíralo dobrovolně, neobešlo se to však bez toho, aby oba zúčastnění neřekli své „ano“. Avšak každý věděl přespříliš dobře, jak k tomuto kladnému projevu došlo a kdo to tu vlastně manželství uzavírá. Požaduje-li se však při všech ostatních smlouvách skutečná svoboda rozhodování, proč se nežádá také při této smlouvě? Což ti dva mladí lidé, kteří byli kuplířsky spojeni, nemají právo rozhodovat o sobě samých, o svém těle a jeho orgánech? Cožpak pohlavní láska nepřišla rytířstvím do módy a což — na rozdíl od cizoložné lásky rytířské — nebyla manželská láska její řádnou měšťáckou formou? Je-li však povinností man-

želů, aby jeden druhého milovali, nebylo právě tak povinností milenců, a nikoho jiného, aby spolu vstoupili v manželství? Což nestojí toto právo milenců výš nežli právo rodičů, příbuzných a jiných odedávna uznávaných svatkových dohazovačů a kuplířů? Proniklo-li právo svobodné osobní volby bezohledně do církve a do náboženství, jak se mělo zastavit před nesnesitelným nárokem, který si osobovala starší generace, před nárokem rozhodovat o životě, duši jmění, štěstí i neštěstí mladší generace?

Tyto otázky musily být nadhozeny v době, která uvolnila všechny staré svazky společnosti a otrásla všemi zděděnými představami. Svět se naráz skoro desetkrát zvětšil; místo kvadrantu jedné polokoule ležela teď celá koule zemská před zraky Západoevropanů, kteří pospíchali, aby se zmocnili ostatních sedmi kvadrantů. A tak jako padly staré, úzké hranice rodné země, tak padly také tisícileté hranice předepsaného středověkého způsobu myšlení. Zevnitř i vnitřnímu zraku člověka se otevřel neskonale rozlehlejší obzor. Co bylo mladému muži po tom, jak dobře se soudí o jeho počestnosti, co mu bylo po ctihodné, po otcích zděděné cechovní výsadě, když ho lákala bohatství Indie a zlaté i stříbrné doly v Mexiku a Potosi?¹⁾ Byla to doba potulných rytířů měšťáctva; také ona měla svou romantiku a své milostné blouznění, jejich základ i jejich cíle byly však v poslední instanci měšťácké.

Tak se stalo že zejména v protestantských zemích, kde lidé nejvíce otráslali dosavadním řádem, vzmáhající se měšťanstvo čím dál tím více uznávalo i pro manželství svobodu uzavírat smlouvu a uskutečňovalo ji způsobem, který jsem shora vylíčil. Manželství zůstalo manželstvím třídním, avšak uvnitř třídy byla zúčastněným příznána do určité míry svoboda volby. A na papíře, v mravní theorii i v poetickém líčení nebylo nic tak jisté jako to, že každé manželství, které není založeno na vzájemné pohlavní lásce a opravdu svobodném souhlasu manželů, je nemravné. Manželství z lásky bylo zkrátka prohlašováno za lidské právo, a to nejen za *droit de l'homme*,²⁾ nýbrž výjimečně také za *droit de la femme*.³⁾

¹⁾ Potosi. — území v Bolívii, bohaté na rudu. (P. red.)

²⁾ *droit de l'homme* — právo muže (zn. též právo člověka). (P. r.)

³⁾ *droit de la femme* — právo ženy. (P. red.)

Toto lidské právo se však lišilo ode všech ostatních tak zvaných lidských práv v jedné věci. Při tom, jak tato práva zůstala v praxi omezena na vládnoucí třídu, buržoasii, a jak byla třídě potlačené, proletariátu, přímo nebo nepřímo zkracována, se znovu osvědčuje ironie dějin. Panující třída je i nadále ovládána známými hospodářskými vlivy a opravdu svobodně uzavřená manželství jsou proto u ní jen výjimkou, kdežto u třídy ovládané jsou, jak jsme viděli, pravidlem.

Úplná svoboda při uzavírání sňatku může být tedy obecně uskutečněna teprve tehdy, až zmizí kapitalistická výroba a jí vytvořené vlastnické poměry a až tím zmizí všechny vedlejší hospodářské ohledy, které stále ještě mají tak mocný vliv na volbu druhu v manželství. Pak totiž nezbude žádný jiný motiv nežli vzájemná náklonnost.

Protože pak pohlavní láska svou povahou je výlučná — několiv tato výlučnost je dnes uskutečněna veskrze jen u ženy — je i manželství založené na pohlavní lásce svou povahou monogamní. Viděli jsme, jak měl pravdu Bachofen, jestliže pokrok od skupinového manželství k monogamii považuje převážně za dílo žen; jenom o další vývoj od párového manželství k monogamii mají zásluhu muži; a tento vývoj záležel historicky v podstatě v tom, že se zhoršilo postavení žen a usnadněna byla mužská nevěra. Odpadnou-li také hospodářské ohledy, pro které si ženy dávají tento obyčej nevěry líbit, — totiž starost o vlastní existenci a ještě více o budoucnost dětí — pak zrovno-právnění ženy, kterého se tím dosáhlo, bude podle vši dosavadní zkušenosti působit neskonale mocněji k tomu, aby se muži stali doopravdy monogamními, nežli k tomu, aby se ženy oddaly mnohomužství.

Docela jistě však pozbuďte monogamie všech těch vlastností, které jí vtiskl její vznik z vlastnických poměrů. Jsou to předně nadvláda muže a za druhé nerozlučitelnost. Nadvláda muže v manželství je prostě důsledek jeho hospodářské nadvlády, a padne s touto nadvládou sama sebou. Nerozlučitelnost manželství je zčásti následek hospodářských poměrů, za kterých monogamie vznikla, zčásti je to tradice z doby, kdy souvislost těchto hospodářských poměrů s monogamií nebyla ještě správně chápána a kdy byla nábožensky přeháněna. Dnes již je tisícero násobně

prolomena. Je-li mravné jenom manželství, založené na lásce, tedy je mravné také jen to manželství, ve kterém láska trvá dále. Doba, po kterou trvá individuální pohlavní láska, bývá však u každého jednotlivce velmi rozdílná, zejména u mužů, a pominula-li vskutku náklonnost nebo zatlačila-li ji nová vášnivá láska, stává se rozvod dobrodíním pro oba manžely i pro společnost. Jen tak budou lidé ušetřeni toho, aby se nemusili zbytečně brodit kalem rozvodového procesu.

To, co dnes můžeme soudit o tom, jak budou upraveny pohlavní poměry, až bude v budoucnu smetena kapitalistická výroba, má převážně negativní ráz a omezuje se nejvíce na věci, které odpadnou. Co však vznikne nového? To se rozhodne, až vyroste nové pokolení; pokolení mužů, kterým se nikdy v životě nestalo, že by si za peníze nebo jinými prostředky sociální moci kupovali přízeň ženy, a až vyroste pokolení žen, kterým se nikdy nestalo, že by se oddaly muži z nějaké jiné pohnutky nežli ze skutečné lásky, ani že by odepřely vzdát se milenci ze strachu před hospodářskými následky. Až tu budou takoví lidé, čerta se budou starat o to, co by měli podle dnešních názorů dělat; vytvoří si sami svou vlastní praxi i k ní se hodící veřejné mínění o praxi každého jednotlivce — a dost.

Vraťme se však k Morganovi, od kterého jsme se hodně vzdálili. Historické zkoumání společenských zřízení, která se vyvinula v období civilisace, přesahuje rámec jeho knihy. Proto se zabývá osudy monogamie v této době jen docela stručně. I on vidí v dalším utváření monogamní rodiny pokrok, přibližování k plné rovnoprávnosti obou pohlaví, nemyslí však, že tohoto cíle bylo již dosaženo. Avšak, praví, „uzná-li se skutečnost, že rodina prošla postupně čtyřmi formami a nyní že má pátou formu, pak je otázka, může-li tato rodina zůstat zachována i v budoucnosti natrvalo. Na to se dá odpovědět jedině tak, že se musí dále vyvíjet, jako se dále vyvíjí společnost, měnit se tou měrou, jako se mění společnost, zcela tak, jak tomu bylo doposud. Rodina je výtvozem společenské soustavy a bude se v ní zrcadlit kulturní stav společnosti. Protože se monogamní rodina od počátku civilisace zlepšila, a v moderní době velmi znatelně, můžeme se při nejmenším domnívat, že je schopna zdokonalovat se i dále, až bude dosaženo rovnosti

obou pohlaví. Kdyby ve vzdálenější budoucnosti nebyla monogamní rodina s to splnit nároky společnosti, nelze předpovědět, jak bude vypadat její nástupkyně.“

III.

IROKESKÝ ROD

Přistupujeme nyní k jinému Morganovu objevu, který je při nejmenším stejně důležitý jako rekonstrukce původní formy rodiny z příbuzenských soustav. Je to jeho důkaz, že rodové svazy, označované zvířecími jmény, uvnitř kmene u amerických Indiánů jsou v podstatě totožné s genea Řeků, s gentes Římanů; že americká forma je původní, řecko-římská pozdější, odvozená; že celá společenská organizace Řeků a Římanů v pravěku se svým rodem, fratrií a kmenem má věrnou obdobu v organizaci amerických Indiánů; že rod je zřízení společné všem barbarům až do jejich přechodu v civilizaci a dokonce i potom (pokud lze soudit z dosavadních pramenů) — tento důkaz naráz vyjasnil nejtěžší partie nejstarších řeckých a římských dějin a současně nám poskytl netušená poučení o základech společenského zřízení v pravěku — před zavedením *státu*. Jakkoli jednoduchým se zdá tento objev, jakmile jej už známe, přece jen jej Morgan učinil teprve v poslední době; ve svém dřívějším spise, který vyšel roku 1871, nepřišel ještě na toto tajemství, jehož odhalení od té chvíle umlčelo na čas jinak tak sebevědomé anglické prehistoriky.

Latinské slovo *gens*, které Morgan důsledně¹⁾ používá pro tento rodový svaz, pochází stejně jako řecké významem totožné *genos* od všeobecně arijského kořene *gan* (německy *kan*, protože podle pravidla je v němčině *k* za arijské *g*), což znamená ploditi. *Gens*, *genos*, v sanskrtu *dšanas*, *gotsky* (podle uvedeného pravidla) *kuni*, *staroskandinávsky* a *anglosasky* *kyn*, *anglicky* *kin*, *středohornoněmecky* *künne* znamená vesměs rod, původ. *Genš* v latině, *genos* v řečtině se však speciálně užívá pro takový rodový svaz, který se pyšní společným původem (v tomto případě od společného praotce — otce kmene) a je urči-

---

¹⁾ Stejně tak Engels používá důsledně lat. slova „gens”, které překládáme čes. „rod.” (Pozn. překl.)

tými společenskými a náboženskými zařízeními spojen ve zvláštní společenství, jehož vznik a ráz přesto do dneška zůstal temný všem našim dějepiscům.

Viděli jsme už výše při rozboru punaluanské rodiny, jaké bylo složení rodu v původní formě. Rod se skládá ze všech osob, které prostřednictvím punaluanského manželství a podle názorů, které v něm nutně vládou, tvoří uznávané potomstvo jedné určité pramáti — matky kmene, zakladatelky rodu. Protože u této formy rodiny je otcovství nejisté, uznává se toliko ženská linie. Protože bratři se nesmíjí ženit se svými sestrami, nýbrž jen s ženami jiného původu, děti, které jsou zplozeny s těmito cizími ženami, nepatří podle mateřského práva k rodu. V rodovém svazu zůstávají tedy jen potomci *dcer* té které generace; potomstvo synů přechází k rodům jejich matek. Co se stane s touto pokrevně příbuznou skupinou, jakmile se ustaví jako samostatná skupina vůči podobným skupinám uvnitř kmene?

Jako klasickou formu tohoto prvotního rodu uvádí Morgan rod Irokesů, zvláště kmene Seneka. U tohoto kmene je osm rodů, nazvaných podle zvířat: 1. vlk, 2. medvěd, 3. želva, 4. bobr, 5. jelen, 6. sluka, 7. volavka, 8. sokol. V každém rodě panuje tento zvyk:

1. Rod si volí svého „sachema“ (stařešinu v době míru) a náčelníka (válečného vůdce). Sachem musil být volen z příslušníků rodu a jeho úřad byl v rodu dědičný, ježto musel být při uprázdění ihned obsazen; válečného náčelníka bylo možno volit i z nepřislušníků rodu a po případě mohl občas úplně chybět. Sachemem nebyl nikdy zvolen syn předcházejícího sachema, protože u Irokesů platilo mateřské právo a syn tedy patřil k jinému rodu; mohl jím být volen a často skutečně byl bratr nebo sestřin syn. Při volbách hlasovali všichni, muži i ženy. Volba musela však být potvrzena ostatními 7 rody a pak teprve byl zvolený slavnostně uveden v úřad, a to společnou radou celého svazu Irokesů. Význam tohoto aktu uvidíme později. Moc sachemova uvnitř rodu byla otcovská, ryze mravního rázu; donucovacích prostředků neměl. Vedle toho byl z moci svého úřadu členem kmenové rady Seneků, jakož i rady všech Irokesů. Válečný náčelník směl rozkazovat jedině při válečných taženích.

2. Rod sesazuje sachema a náčelníka podle svého uvá-
žení. To se děje opět za účasti mužů i žen. Sesazení jsou
pak prostými bojovníky jako ostatní, soukromníky. Kme-
nová rada může ostatně také sesazovat sachemy, dokonce
i proti vůli rodu.

3. Žádný z členů rodu si nesmí vzít ženu z rodu. To
je základním pravidlem rodu, poutem, které je váže do-
hromady; je to negativní výraz velmi pozitivního krevní-
ho příbuzenství, jež z jednotlivců, kteří k němu patří, tvoří
teprve rod. Tím, že objevil tuto jednoduchou skutečnost,
odhalil Morgan po první povahu rodu. Jak málo se rozumě-
lo až do té doby, co je rod, dokazují dřívější zprávy o di-
voších a barbarech, kde různé celky, z nichž se skládá
rodový řád, jsou pomíchány, protože nebylo chápáno a roz-
lišováno, co je kmen, klan, thum atd., a kde se o těchto
celcích někdy říká, že v nich byl sňatek zakázán. Z toho
vznikl strašný zmatek, v němž mohl pan MacLennan vy-
stoupit jako Napoleon a udělat pořádek svým autoritativ-
ním výrokem: Všechny kmeny se dělí na takové, uvnitř
kterých jest manželství zakázáno (exogamní), a na tako-
vé, v nichž je manželství dovoleno (endogamní). A když
byl takto otázku teprve důkladně zapletl, mohl se pustit
do hlubokomyšlných výzkumů, která z obou jeho nevkus-
ných kategorií je starší: exogamie nebo endogamie. Obje-
vením rodu, který se zakládá na krevním příbuzenství
a vylučuje proto sňatek mezi svými členy, byl tento ne-
smysl samočinně odstraněn. — Je samozřejmé, že na vý-
vojovém stupni, na kterém nacházíme Irokesy, byl zákaz
sňatku uvnitř rodu bez výjimky dodržován.

4. Jméno zemřelých připadalo ostatním členům rodu,
muselo zůstat v rodu. Ježto předměty, které Irokesy mohl
po sobě zanechat, byly bezvýznamné, dělili se o dědictví
nejbližší rodoví příbuzní; zemřel-li muž, dědili jeho vlastní
bratři a sestry a bratři matčini; zemřela-li žena, pak její
děti a vlastní sestry, nikoliv však její bratři. Ze stejného
důvodu nemohli po sobě dědit muž a žena a rovněž ne děti
po otci.

5. Příslušníci rodu byli si vzájemně povinni pomocí,
ochranou a zvláště podporou při vykonávání pomsty na
cizincích, kteří se dopustili přestupku. Jednotlivec se co
do své bezpečnosti spoléhal na ochranu rodu, a to prá-

vom, neboť kdo ublížil jemu, ublížil celému rodu. Z toho, z pokrevních svazků rodu plynula povinná účast při krevní mstě, která byla Irokesy bezpodmínečně uznávána. Zabíli-li cizinec člena rodu, byl celý rod zabitého povinen vykonat krevní mstu. Nejprve byl učiněn pokus o zprostředkování; rod pachatelův svolal radu a učinil radě rodu zabitého návrh na smír, většinou projevem politování a význačnými dary. Byly-li přijaty, byla záležitost vyřízena. Jinak jmenoval poškozený rod mstitele — jednoho nebo více, kteří byli povinni stíhat a zabít pachatele. Stalo-li se tak, neměl rod zabitého práva si stěžovat a věc byla vyrovnána.

6. Každý rod měl určitá jména nebo řadu jmen, kterých směl z celého kmene užívat jen on, takže jméno jednotlivcovu již říká, ke kterému rodu náleží. S rodovým jménem jsou již spojena rodová práva.

7. Rod může adoptovat cizince a tím jej přijmout do celého kmene. Váleční zajatci, kteří nebyli zabiti, stali se, byli-li adoptováni některým rodem, členy kmene Seneků a získali tak plná práva rodová a kmenová. K adopci došlo na návrh jednotlivých členů rodu, mužů, kteří cizince přijali jako bratra nebo sestru, a žen, které jej přijaly jako dítě; k potvrzení takové adopce bylo třeba slavnostního přijetí do rodu. Jednotlivé, výjimečně zeslabené rody byly posilovány hromadnou adopcí členů jiného rodu, ovšem s jeho souhlasem. U Irokessů se slavnostní přijetí do rodu konalo na veřejném zasedání kmenové rady, čímž se stávalo ve skutečnosti náboženským obřadem.

8. O zvláštních náboženských slavnostech u indiánských rodů je málo důkazů; avšak náboženské obřady Indiánů souvisejí více méně s rody. Při šesti výročních náboženských svátcích Irokessů byli sachemové a váleční náčelníci jednotlivých rodů z moci svého úřadu počítáni k „ochráncům víry“ a měli kněžské funkce.

9. Rod má společné pohřebiště. U Irokessů ze státu New York, zatlačených bílým obyvatelstvem, toto pohřebiště nyní zmizelo, avšak dříve existovalo. U jiných Indiánů je dosud nalézáme; tak u Tuskarorů, blízkých příbuzných Irokessů, kteří jsou sice křesťany, avšak pro každý rod mají na hřbitově zvláštní radu, takže matka je pohřbena ve stejné řadě se svými dětmi, avšak otec je pohřben v jiné

řadě. A také u Irokesů jde na pohřeb celý rod, obstará hrob, pohřební řeči atd.

10. Rod má svoji radu, demokratické shromáždění všech dospělých mužů a žen z rodu, v němž všichni mají stejné hlasovací právo. Tato rada volila sachemy a válečné náčelníky a sesazovala je; právě tak ostatní „ochránce víry“; usnášela se o výkupném (Wergeld) anebo o krevní mstě za zavražděné členy rodu; adoptovala cizince do rodu. Zkrátka, byla svrchovanou mocí v rodu.

Toto jsou práva typického indiánského rodu. „Všichni jeho členové jsou svobodní, povinni vzájemně chránit svou svobodu; rovni v osobních právech — ani sachemové, ani náčelníci si nedělají nárok na přednostní postavení; tvoří bratrstvo spojené pokrevními svazky. Volnost, rovnost, bratrství, ačkoliv nikdy neformulovány, byly základní zásady rodu a rod byl zase jednotkou celé společenské soustavy, základem organisované indiánské společnosti. To vysvětluje neochvějnou svobodmilovnost a osobní důstojnost ve vystupování, kterou je každý nucen Indiánům přiznat.“

V době objevení byli Indiáni celé Severní Ameriky organisováni v rodech podle mateřského práva. Jenom u některých kmenů, jako u Dakotů, byly rody v úpadku a u některých jiných jako Ojibvů, Omahů byly organisovány podle otcovského práva.

U velmi mnohých indiánských kmenů s více než pěti nebo šesti rody se shledáváme s tím, že tři, čtyři nebo více rodů je spojeno ve zvláštní skupinu, kterou Morgan nazývá, věrně překládaje indiánský název, podle její řecké obdoby fratrií (bratrstvem). Tak mají Senekové dvě fratrie; první sdružuje rody 1—4, druhá rody 5—8. Při bližším zkoumání se ukáže, že tyto fratrie představují většinou původní rody, na něž se rod z počátku štěpil; neboť, ježto byly zakázány sňatky uvnitř rodu, musel se každý kmen nutně rozdělit alespoň na dva rody, aby mohl samostatně existovat. Jak kmen rostl, rozdělil se každý rod opět na dvě nebo více částí, jež poté vystupují jako zvláštní rody, zatím co původní rod, který obsahuje všechny dceřinné rody, trvá jako fratrie. U Seneků a u většiny ostatních Indiánů jsou rody jedné fratrie bratrskými rody.

zatím co ostatní jsou v poměru k nim rody bratraneckými — označení, která v americkém příbuzenském systému, jak jsme viděli, mají velmi reálný a výrazný smysl. Původně se nesměl žádný Seneka oženit s ženou ze své fratrie, avšak tento zvyk upadl již dávno v zapomenutí a byl omezen na rod. Podle tradice Seneků byli medvěd a jelen původními rody, od nichž se oddělily ostatní. Když se toto nově zřízení zakořenilo, bylo podle potřeby obměňováno; jestliže vymřely rody jedné fratrie, byly občas do této fratrie přesazovány celé rody z jiných fratrií, aby nastalo vyrovnání. Proto se setkáváme u různých kmenů se stejnojmennými rody rozličně seskupenými do fratrií.

Funkce fratrií u Irokesů jsou dílem společenské, dílem náboženské. 1. Fratrie hrají proti sobě míčovou hru; každá z nich vyšle své nejlepší hráče, ostatní se dívají — a při tom každá fratrie stojí zvlášť — a sázejí proti sobě na vítězství svého mužstva. — 2. V kmenové radě zasedají spolu sachemové a náčelníci jednotlivých fratrií, obě skupiny proti sobě, každý řečník mluví k představitelům každé fratrie jako k zvláštní korporaci. — 3. Byli-li někdo v kmeni zabiti a pachatel a zabitý nepatřili k téže fratрии, postižený rod často apeloval na své bratrské rody; ty svolaly radu fratrií a obrátily se na ostatní fratrie jako celek, aby také ony svolaly radu k urovnání záležitosti. Zde tedy vystupuje fratrie opět jako původní rod a to s větší vyhlídkou na úspěch než slabší jednotlivý rod, který z ní pochází. — 4. Při úmrtí vynikajících jednotlivců převzala povinnost vypravit pohřeb a uspořádat pohřební slavnosti druhá fratrie, zatím co fratrie zemřelého se zúčastnila pohřbu jako truchlíci. Zemřel-li sachem, hlásila druhá fratrie svazové radě Irokesů uprázdnění úřadu. — 5. Při volbě sachema vystupovala rovněž rada fratrií. Potvrzení bratrskými rody bylo pokládáno za téměř samozřejmé, avšak rody druhé fratrie mohly oponovat. V tomto případě se sešla rada této fratrie; trvala-li rada na protestu, byla volba neplatná. — 6. Dříve měli Irokesové zvláštní náboženské mystérie, bělochy nazývané „medicine-lodges“. U Seneků byly slaveny dvěma náboženskými společenstvy, jejichž noví členové museli být řádně zasvěceni; na každou fratрию připadalo jedno z těchto společenstev. — 7. Jestliže

čtyři linages (rody), které obývaly v době dobytí¹⁾ čtyři čtvrtiny Tlascal²⁾, byly čtyřmi fratriemi, což jest téměř jisté, je tím dokázáno, že fratrie jako u Řeků a podobné rodové svazy u Němců, byly také vojenskými jednotkami; tyto čtyři linages táhly do boje každá zvlášť jako zvláštní oddíl s vlastním stejnokrojem a praporem a pod vlastním vedením.

Stejně jako několik rodů tvoří fratрии, tvoří několik fratrií v klasické formě kmen; v některých případech u silně zeslabených kmenů chybí střední článek, t. j. fratrie. Co tedy charakterisuje indiánský kmen v Americe?

1. Vlastní území a vlastní jméno. Každý kmen měl mimo místo svého skutečného sídla ještě značné území k honbě a rybolovu. Za tím územím ležel další neutrální pruh země, který sahal až k území sousedního kmene, jenž byl u kmenů příbuzných řečí menší, u kmenů s odlišnou řečí větší. Je to totéž jako hraniční les Němců, jako poušť, kterou podle Césara kolem svého území vytvořili Suérové, jako šarnholt (dánsky jarnved, limes Danicus) mezi Dány a Němci, jako saský les a branibor (slovansky — ochranný les) mezi Němci a Slovy, od něhož má své jméno Braniborsko. Toto území, oddělené tímto způsobem neurčitými hranicemi, bylo společnou půdou kmene, jako takové uznáváno sousedními kmeny a hájeno vlastním kmenem proti přehmatům. Nejistota hranic se nepřítivně projevila zpravidla teprve tehdy, když se obyvatelstvo silně rozmnožilo. — Zdá se, že jména kmenů většinou vznikla spíše náhodou, než že by byla volena úmyslně; během doby se často přihodilo, že kmen byl nazýván od sousedních kmenů jinak, než jak si sám říkal; podobně jako Němcům jejich první historické souhrnné jméno Germáni dali Keltové.

2. Zvláštní, jen tomuto kmeni vlastní *nářečí*. Ve skutečnosti spadají kmen a nářečí věčně v jedno; až donedávna tvořily se nové kmeny a nářečí v Americe dělením, což pravděpodobně zcela nepřestalo ani nyní. Kde dva zeslabené kmeny splynuly v jeden, vyskytuje se výjimečně, že se v jednom kmeni mluví dvěma blíže příbuznými dialek-

¹⁾ Rozumí se dobytí Mexika Cortézem v roce 1521. (Pozn. red.)

²⁾ Stát a město v Mexíku. (Pozn. red.)

ty. Průměrně mají americké kmeny pod 2.000 hlav; Čeroksové však mají 26.000 členů, což je největší počet Indiánů ve Spojených státech, kteří mluví stejným nářečím.

3. Právo slavnostně dosazovat sachemy a náčelníky, zvolené rody, a

4. právo je opět sesazovat i proti vůli jejich rodů. Ježto tito sachemové a náčelníci jsou členy kmenové rady, vysvětlují se tato práva kmene vůči nim samo sebou. Kde vznikl svaz kmenů a všechny kmeny jsou zastoupeny ve svazové radě, přecházela zmíněná práva na tuto radu.

5. Společné náboženské představy (mythologie) a bohosloužebné obrady. „Indiáni byli svým barbarským způsobem nábožným národem.“ Jejich mythologie nebyla ještě naprosto kriticky prozkoumána; představovali si ztělesnění svých náboženských představ — duchů všeho druhu — již v lidské podobě, avšak nižší stupeň barbarství, na kterém byli, nezná ještě názorné zobrazování, t. zv. modly. Je to kult přírody a živlů vyvíjející se v mnohobožství. Rozličné kmeny měly své pravidelné svátky s určitými obřady, zvláště s tancem a hrami; zejména tanec byl podstatnou součástí všech náboženských slavností; každý kmen slavil svoje svátky odděleně.

6. Kmenová rada k vyřizování společných záležitostí. Skládala se ze všech sachemů a náčelníků jednotlivých rodů, kteří byli jejich skutečnými zástupci, protože byli kdykoli sesaditelní; rada zasedala veřejně, obklopena ostatními členy kmene, kteří měli právo účastnit se debat a přednést svoje názory; rada vynášela usnesení. Obvykle byl každý přítomný na své přání slyšen, také ženy mohly přednést svůj názor ústy řečníka, kterého si zvolily. U Iroksů muselo být konečně rozhodnutí usneseno jednohlasně, podobně jako tomu bylo při některých rozhodnutích německých markových společenství. Kmenové radě příslušelo zvláště upravování poměrů k cizím kmenům; přijímala a vysílala vyslance, vypovídala válku a uzavírala mír. Došlo-li k válce, byla většinou vedena dobrovolníky. Zásadně platilo, že každý kmen je ve válečném stavu s každým druhým kmenem, s nímž výslovně neuzavřel mírovou smlouvu. Válečné výpravy proti takovým nepřátelům byly většinou organisovány jednotlivými vynikajícími válečníky; ti uspořádali válečný tanec, a kdo se ho

zúčastnil, přihlásil se tím k spoluúčasti na tažení. Ihned se utvořil oddíl a vydal se na pochod. Rovněž tak obrana napadeného kmenového území byla prováděna většinou dobrovolnou výzvou. Odchod a návrat takových oddílů byl vždy příležitostí k veřejným slavnostem. Povolení rady kmene nebylo k takovým výpravám zapotřebí a ani se nežádalo, ani se nedávalo. Je to totéž jako soukromé válečné výpravy německých družin, jak nám je líčí Tacitus, jenže u Němců nabyly družiny již stálejšího charakteru a tvoří pevné jádro, které se organizuje již v době míru a kolem něhož se za války seskupují ostatní dobrovolníci. Takovéto válečné kolony byly zřídkačdy početné; nejvýznačnější výpravy Indiánů i na velké vzdálenosti byly prováděny nepatrnými vojsky. Spojilo-li se několik takových družin k společnému velkému podniku, poslouchala každá z nich jenom svého vlastního vůdce; jednotu válečného plánu zajišťovala tak či onak rada těchto vůdců. Je to stejný způsob vedení války jako u Alemanů ve 4. století na horním Rýně, jak je líčí Ammianus Marcellinus.

7. U některých kmenů se setkáváme s vrchním náčelníkem, jehož pravomoc je však velmi malá. Je to jeden ze sachemů, který v případech, kdy je třeba rychle jednat, vydává dočasná opatření až do té doby, kdy se může sejít rada a definitivně rozhodnout. Je to slabý náběh k zavedení úředníka s výkonnou mocí, avšak náběh, který v dalším vývoji zůstal většinou nevyužit; uvidíme, že se takový úředník ve většině případů, ne-li všude, vyvinul spíše z nejvyššího velitele vojsk.

Dále než ke spojení v kmen se velká většina amerických Indiánů nedostala. Nepočetné kmény, oddělené od sebe širokými pohraničními pásmy, oslabené věčnými válkami, osídlily málo lidmi obrovské území. Svazky příbuzných kmenů se tvořily tu a tam z okamžité nutnosti a s ní také zanikaly. Avšak v jednotlivých krajinách se původně spřízněné kmény ze své roztráštěnosti opět semkly v trvalé svazy a tak byl učiněn první krok k vytvoření národů. Ve Spojených státech je nejvyvinutější formou takového svazu kmen Irokesů. Vystěhovali se ze svých sídel západně od Mississippi, kde tvořili pravděpodobně větev velké rodiny Dakotů, a usadili se po dlouhém putování v nynějším státě New York, rozdělení do pěti kmenů: Se-

neka, Cayuga, Onondaga, Oneida a Mohawk. Živili se rybolovem, lovem zvěře a primitivním zahradnictvím, žili ve vesnicích, které byly většinou chráněny palisádami. Nikdy neměli více než 20.000 hlav, měli ve všech pěti kmenech stejný, určitý počet rodů. Mluvili příbuznými dialekty téže řeči a sídlili nyní na souvislém území, které bylo rozděleno mezi oněch pět kmenů. Jelikož tohoto území bylo nově dobyto, bylo přirozené, že tyto kmeny silou zvyku držely pohromadě proti cizím kmenům, které vytlačily, a z této soudružnosti se nejpozději počátkem XV. století vyvinul skutečný „věčný svaz“, přísežné společenství, které také hned u vědomí své nové síly nabylo útočného rázu a na vrcholu své moci, kolem roku 1675, dobylo rozlehlých území kol dokola, jejichž obyvatelstvo částečně vypudilo, zčásti přinutilo k odvádění poplatků. Svaz Irokesů představuje nejpokročilejší společenskou organizaci, jaké Indiáni dosáhli, pokud nepřekročili nižší stupeň barbarství (tedy s výjimkou Mexikánů, Novomexikánů a Peruánců). Základní ustanovení svazu byla tato:

1. Věčný svaz pěti pokrevně příbuzných kmenů na základě úplné rovnosti a samostatnosti ve všech vnitřních záležitostech kmene. Toto pokrevní příbuzenství tvořilo pravý základ svazu. Z těchto pěti kmenů tři se nazývaly kmeny otcovskými a byly mezi sebou bratry; ostatní dva se nazývaly synovskými kmeny a mezi sebou byly rovněž bratry. Tři rody — nejstarší — byly ve všech pěti kmenech zastoupeny živými členy, ostatní tři rody byly zastoupeny ve druhých třech kmenech, členové každého z těchto rodů byli navzájem bratry ve všech pěti kmenech. Společný jazyk, lišící se pouze nářečím, byl výrazem a důkazem společného původu.

2. Orgánem svazu byla svazová rada o 50 sachemech, kteří si byli rovni hodností a důstojenstvím; tato rada s konečnou platností rozhodovala o všech záležitostech svazu.

3. Těchto 50 sachemů bylo při ustavení svazu rozděleno na kmeny a rody a jako nositelé nových úřadů byli ustanoveni výslovně k tomu, aby sloužili cílům svazu. Při každém uprázdnění byli voleni příslušnými rody a mohli jimi být kdykoli sesazeni; právo uvádět je v úřad náleželo však svazové radě.

4. Tito svazoví sachemové byli zároveň sachemy ve svých jednotlivých kmenech a měli právo účasti a hlas v kmenové radě.

5. Všechna usnesení svazové rady musela být jednohlasná.

6. Hlasovalo se podle kmenů, takže každý kmen a v každém kmeni všichni členové rady museli hlasovat souhlasně, aby bylo dosaženo právoplatného usnesení.

7. Každá z pěti kmenových rad mohla svolávat svazovou radu, avšak svazová rada se sama svolávat nemohla.

8. Sezení se konala před shromážděným lidem; každý Irokes se mohl ujmout slova; avšak jedině rada rozhodovala.

9. Svaz neměl osobního pohlavára, žádné osoby, která by stála v čele výkonné moci.

10. Naproti tomu měl dva nejvyšší válečné velitele se stejnými právy a stejnou mocí (dva „králové“ u Spartaňů, dva konsulové v Římě).

To bylo celé veřejné zřízení, v němž Irokesové žili přes 400 let a žijí dosud. Vyličil jsem je obšírněji podle Morgana, poněvadž tu máme příležitost studovat organizaci společnosti, která ještě nezná stát. Stát předpokládá zvláštní veřejnou moc oddělenou od souhrnu osob zúčastněných, a Mauer¹⁾, který instiktivně správně rozeznává, že německé markové zřízení bylo podstatně odlišné od státu — třebaž stát z velké části později z něho vznikl — a že byly ryze společenskou institucí. Mauer proto ve všech svých spisech zjišťuje, jak postupně vznikala veřejná moc z původních zřízení marky, vesnic, dvorů, měst a vedle nich. U severoamerických Indiánů vidíme, jak se původně jednotný kmen poznenáhlu rozšiřuje po celé ohromné pevnině, jak se kmeny štěpí a stávají se národy, celými skupinami kmenů, jak se mění jazyk, takže si nejen navzájem nerozumějí, nýbrž mizí i téměř každá stopa společného původu;

¹⁾ V jednom dopise Engelsovi ze 14. března 1868 píše Marx, jak bífloval nejnovější spisy starého Maurera „O zřízení německých mark, vesnic atd.“ Podrobně pak mluví Marx ještě o Maurerovi v dopise z 25. března 1868 (4. svazek Korespondence — německé vydání, str. 23 a dále). Když Engels psal v roce 1872 své malé pojednání o „Marce“, ponořil se znovu velmi důkladně do Maurerových spisů. (Viz Engelsův dopis Bernsteinovi z 16. prosince 1882 „Dopisy Bernsteinovi“, německé vydání, str. 105).

jak vedle toho v kmenech se jednotlivé rody rozdělují, starší mateřské rody se udržují jako fratricie a přece jména těchto nejstarších rodů zůstávají stejná u kmenů, které jsou od sebe daleko vzdáleny a dávno od sebe odloučeny — vlnk a medvěd jsou dosud rodovými jmény u většiny všech indiánských kmenů. A na všechny tyto kmeny se v celku hodí právě vylíčené zřízení — jen s tím rozdílem, že mnohé se nedostaly až k vytvoření svazu příbuzných kmenů.

Vidíme však také — je-li jednou dán rod jako společenská jednotka, — jak se téměř s neodvratnou nutností — protože přirozeně — vyvíjí z této jednotky celá struktura rodů, fratrií a kmene. Všechny tyto tři skupiny jsou rozličné stupně pokrevního příbuzenství, každý v sobě uzavřen a pořádací své vlastní záležitosti, každý však zároveň doplňuje ostatní. Kruh záležitostí, spadajících pod jejich pravomoc, je souhrnem veřejných záležitostí barbarů na nižším stupni. Kde se tedy setkáváme u určitého národa u rodem jako společenskou jednotkou, tam budeme moci předpokládat také podobnou organizaci kmene, jakou jsme zde vylíčili; kde je dost pramenů, jako u Řeků a Římanů, nejen že ji najdeme, nýbrž se zároveň přesvědčíme, že srovnání s americkým společenským zřízením nám objasní nejtěžší pochyby a záhady tam, kde nás prameny nechávají na holičkách.

A toto rodové zřízení se vši dětskostí a prostotou je nádherným zřízením! Bez vojáků, četníků a policajtů, bez šlechty, králů, místodržících, prefektů nebo soudců, bez vězení a soudních procesů jde všechno svým řádným chodem. Všechny hádky a spory rozsuzuje shromáždění těch, jichž se to týká, rod nebo kmen anebo jednotlivé rody mezi sebou — jen jako krajní, zřídka kdy používaný prostředek hrozí krevní msta, — náš trest smrti je také jen její civilisovanou formou se všemi výhodami a nevýhodami civilisace. Ačkoliv je zde mnohem více společenských záležitostí než u nás — domácnost je společná pro celou řadu rodin a komunistická, půda je vlastnictvím kmene, jenom zahrádky jsou dočasně přidělovány domácnostem — přesto není ani stopy po našem rozsáhlém a spleťtém správním aparátu. Zúčastnění rozhodují a ve většině případů stoletý obyčej již všechno uspořádal. Chudáků a nuzných zde nemůže být, komunistická domácnost a rod znají

své povinnosti k starým, nemocným a válkou zmrzačeným. Všichni jsou si rovni a jsou svobodní — také ženy. Pro otroky není ještě místa, pro ujařmení cizích kmenů obvykle také ještě ne. Když Irokesové kolem r. 1651 porazili Erije a „neutrální národ“¹⁾ nabídli jim, aby přistoupili jako rovnoprávní k jejich svazu; teprve když to poražení odmítli, byli vyhnáni ze svého území. A jaké muže a ženy plodí taková společnost, ukazuje obdiv bělochů, kteří se sešli s nezkaženými Indiány a obdivovali se osobní důstojnosti, přímosti, pevnosti charakteru a statečnosti těchto barbarů.

Příklady statečnosti jsme viděli zcela nedávno v Africe. Zulukafrové před několika lety²⁾ jakož i Nubiové³⁾ před několika měsíci — oba kmeny, u nichž dosud nezaniklo rodové zřízení — vykonali, co by nedokázalo žádné evropské vojsko. Ozbrojeni jen kopími a oštěpy bez pušek postoupili v dešti kulí ze zadovek anglické pěchoty, která je uznávána za první na světě v uzavřeném boji — až k bodákům a více než jednou vyvolali zmatek a dokonce je odrazili, přes kolosální nerovnost zbraní a přesto že nemají povinnou vojenskou službu a nevědí, co je execírka. Co vydrží a co dovedou, dokazuje stížnost Angličanů, že jeden Kafr urazí za 24 hodin delší cestu a rychleji než kůň — a jeden anglický malíř praví, že každý jejich sebemenší sval naskočí tvrdě jako ocel podoben řemínkům biče.

Tak vypadali lidé a lidská společnost, než došlo k rozdělení do různých tříd. A srovnáme-li jejich postavení s postavením obrovské většiny dnešních civilisovaných lidí, rozdíl mezi dnešním proletářem a maloroľníkem a starým svobodným členem rodu je obrovský.

To je jedna stránka věci. Nezapomeňme však, že tato organizace byla odsouzena k zániku. Dále než ke kmeni se nedostala; svaz kmenů znamená již počátek jejího úpadku, jak se ukáže a jak se již ukázalo v pokusech Irokesů o výboje. Co bylo mimo kmen, bylo mimo právo. Tam, kde nebyla výslovně uzavřena mírová smlouva, zuřila válka

¹⁾ Dva indiánské kmeny. (Pozn. red.)

²⁾ 1879 zahájili Angličané válku proti Zulu, kteří byli po počátečních vítězstvích zničujícím způsobem poraženi. (Pozn. red.)

³⁾ 1882 potlačili Angličané národní hnutí Arabi-Paši. (Pozn. red.)

od kmene ke kmeni a válka byla vedena s ukrutností, která odlišuje člověka od ostatních zvířat a která byla teprve později zmírněna vlivem hmotných zájmů. Rodové zřízení ve svém rozkvětu, jak jsme je viděli v Americe, předpokládalo krajně nerozvinutou výrobu, tedy krajně řídké obyvatelstvo na rozlehlém území; tedy téměř úplné ovládnání člověka vnější přírodou, proti které stál cizec a které nerozuměl, což se odráží v dětinských náboženských představách. Kmen zůstal pro člověka hranicí, a to jak vůči cizinci, tak také vůči sobě samému: kmen, rod a jejich zařízení byla posvátná a nedotknutelná, byla to vyšší moc daná přírodou, již jednotlivec zůstával bezpodmínečně podroben v citění, myšlení a konání. Přestože nám lidé této epochy připadají imposantní, velmi se liší jeden od druhého, visí ještě, jak praví Marx, na pupeční šňůře prvobytného společenství.¹⁾ Moc těchto prvobytných společenství musela být zlomena a byla zlomena. Avšak byla zlomena vlivy, které nám od počátku připadají jako degradace, jako hříšný pád s prosté mravní výše staré rodové společnosti. Jsou to nejnižší zájmy — sprostá ziskuchtivost, hrubá požívačnost, špinavá lakota, sobecké loupení společného majetku — jež zahajují novou civilisovanou třídní společnost; jsou to nejhnusnější prostředky — krádež, znásilnění, podvod, zrada, jež podrývají starou beztrždní rodovou společnost a způsobují její pád. A nová společnost sama, za půl třetího tisíciletí svého trvání nebyla nikdy ničím jiným než rozvojem malé menšiny na úkor vykořisťované a utlačované velké většiny a tím je dosud, víc než kdy jindy.

¹⁾ Viz Marx Kapitál svazek 1 (lidové vydání) str. 143: Ony staré společenské výrobní organismy jsou mnohem jednodušší a průhlednější než měšťácké, ale spočívají buďto na nezralosti jednotlivce, který se ještě neodtrhl od pupeční šňůry přirozené druhové souvislosti s jinými, anebo na bezprostředních poměrech pánů a otroků. (Pozn. red.)

IV.

ŘECKÝ ROD

Řekové, stejně jako Pelasgové¹⁾ a ostatní rodově příbuzní národové, byli organisováni již v předhistorické době v témž organickém pořadí jako Američané: rod, fratricie, kmen, svaz kmenů. Někde chyběla fratricie, jako u Dorů, svaz kmenů nebyl ještě všude vyvinut, ale ve všech případech byl rod základní jednotkou. V době, kdy Řekové vstupují do dějin, jsou na prahu civilisace; mezi nimi a americkými kmeny, o nichž byla předtím řeč, leží téměř celá dvě velká vývojová období, o něž jsou Řekové herojské doby napřed před Irokesy. Rod u Řeků není proto také již naprosto archaickým rodem Irokesů, znak skupinového manželství se začíná podstatně stírat. Materské právo ustupuje otcovskému právu; tím tvoří vzrůstající se soukromé bohatství první průlom do rodového zřízení. Druhý průlom byl přirozeným následkem prvního: ježto po zavedení otcovského práva přechází jmění bohaté dědičky jejím provdáním na jejího muže, tedy do jiného rodu, byl porušen základ všeho rodového práva a proto bylo nejen dovoleno, nýbrž v tomto případě *nařizováno*, aby se děvče provdalo uvnitř svého rodu a tak mu uchovalo své jmění.

Podle Grotových řeckých dějin bylo pojátkem zvláště athénskému rodu:

1. Společné náboženské slavnosti a výlučné právo kněžstva uctívat určitého boha, domnělého praotce rodu, který v této vlastnosti byl nazýván zvláštním příjmením;

2. společná pohřebiště (srovnej Demostenův Eubulides);

3. vzájemné dědické právo;

4. vzájemná povinnost pomoci, ochrany a podpory v případě násilí;

5. vzájemné právo a povinnost vstoupit ve sňatek

---

¹⁾ Nejstarší obyvatelé Řecka, avšak zprávy o nich jsou velmi nejisté. (Pozn. red.).

uvnitř rodu v určitých případech, zvláště pokud šlo o dcery — sirotky nebo dědičky;

6 držba společného jmění — alespoň v některých případech — se zvláštním archontem (stařešinou) a pokladníkem.

Dále se několik rodů spojovalo ve fratрии, avšak ne tak těsně; přesto tu také najdeme vzájemná práva a povinnosti podobného druhu, zvláště společné vykonávání zvláštních náboženských úkonů a právo stíhání, když byl zabit člen fratrie. Všechny fratrie jednoho kmene mají opět společné, pravidelně se opakující sváteční obřady pod vedením phyllobasilea (náčelníka kmene), zvoleného ze šlechty (z eupatridů).

Potud Grote. A Marx k tomu připojuje: „Řeckým kmenem prokukuje jasně divoch (na př. Irokes).“ Divoch se ukáže ještě jasněji, jdeme-li dále ve svém zkoumání.

Řecký rod má totiž dále tyto rysy:

7. Původ podle otcovského práva;

8. zákaz sňatku uvnitř rodu mimo případ dědiček. Tato výjimka a její vyjádření ve formě příkazu, dokazují platnost starého pravidla. Toto pravidlo vyplývá rovněž z všeobecně platné věty, že žena se sňatkem vzdává náboženských obřadů svého rodu a přijímá obřady svého muže, do jehož fratrie byla rovněž zapsána. Sňatek mimo rod byl z tohoto důvodu a podle známého místa u Dikaiarcha pravidlem a Becker v „Charikleovi“ dokonce přímo předpokládá, že se nikdo nesměl vdávat a ženit uvnitř svého rodu.

9. Právo adoptovat za člena rodu; provádělo se adopcí do rodiny, ale s veřejnými formalitami a jen výjimečně.

10. Právo volit a sesazovat stařešiny. Víme již, že každý rod měl svého archonta; nikde se však nepraví, že tento úřad byl dědičný v určitých rodinách. Do konce období barbarství lze předpokládat, že nebylo strohého dědění hodností, jež se naprosto nesrovnává s řádem, podle kterého uvnitř rodu bohatí i chudí mají rovná práva.

Nejen Grote, nýbrž i Niebuhr, Mommsen a všichni ostatní dosavadní dějepisci klasického starověku v otázce rodu ztroskotali. Ačkoliv zaznamenali správně mnohé z jeho znaků, viděli v něm přece jen neustále skupinu rodin, a tím si uzavřeli cestu k pochopení povahy a původu rodu.

Rodina nebyla v rodovém uspořádání nikdy organizační jednotkou a nemohla jí být, protože muž a žena nutně patří k dvěma rozličným rodům. Rod zapadá zcela do rámce fratricie, fratricie do rámce kmene; rodina patří z poloviny do rodu mužova a z poloviny do rodu ženina. Ani stát neuznává ve veřejném právu rodinu; existuje až dodnes jen pro právo soukromé. A přesto vychází celé naše dosavadní dějepisectví z absurdní představy, která se zvláště v osmnáctém století stala nedotknutelnou, z představy, že monogamní jednotlivá rodina, která je stěží starší než civilisace, je krystalizačním jádrem, kolem něhož se postupně vytvořila společnost a stát.

„Panu Grotovi je nutno dále připomenout“, podotýká Marx, že ačkoliv Řekové odvozují své rody z mythologie, jejich rody jsou starší než *jimi samými* vytvořená mythologie se svými bohy a polobohy.“

Morgan s oblibou uvádí Grotu, protože je váženým a přece zcela důvěryhodným svědkem. Grote dále vypravuje, že každý athénský rod měl jméno odvozené od svého domnělého praotce, že před Solonem všeobecně, a ještě po Solonovi, nebyl-li tu testament, členové rodu zemřelého (gennêtes) zdědili jeho jmění a že v případě zabití nejprve příbuzní, potom členové téhož rodu a konečně členové fratricie zabitého měli právo a povinnost soudně stíhat pachatele: „všechno, co slyšíme o nejstarších athénských zákonech, je založeno na rozdělení do rodů a fratrií“.

Původ rodů ze společných praotců působil „učeným ščsákům“ (Marx) těžké bolení hlavy. Protože tyto předky přirozeně pojmají čistě mythicky, nedovedou si vysvětlit vznik rodů z rodin, které stojí vedle sebe a nejsou původně vůbec příbuzné, a přece to musejí nějak dokázat, aby objasnili podstatu rodu. Pomáhají si záplavou slov, která se točí stále dokola a nemůže se dostat nad větu: Rodokmen je sice mythos, ale rod je skutečnost, a konečně u Groteho — s Marxovými vsuvkami — čteme: „O tomto rodokmenu slyšíme jen zřídka, protože je předkládán veřejnosti jen při určitých, zvláště slavnostních příležitostech. Avšak drobnější rody měly svoje společné náboženské úkony (podivné, Mr. Grote!) a společného nadlidského praotce a rodokmen, zcela tak jako rody slavnější (jak je to zvláštní, pane Grote, u *drobnějších* rodů!),

základní plán a ideální základ (vážený pane, ne *ideální*, nýbrž karnální, prostě *tělesný!*) byly u všech stejné.“

Morganovu odpověď na tuto otázku shrnuje Marx takto: „Systém pokrevního příbuzenství, jenž odpovídá rodu v jeho prvotní formě — a u Řeků se rody vyskytovaly kdysi stejně jako u jiných smrtelníků — zachovával vědomí příbuznosti všech členů rodu mezi sebou. Toto pro ně neobyčejně důležité vědomí si osvojovali od dětství v praxi. Monogamní rodinou upadlo v zapomenutí. Rodové jméno vytvořilo rodokmen, vedle něhož rodokmen jednotlivé rodiny připadal bezvýznamný. Toto jméno mělo nyní uchovávat skutečnost společného původu pro ty, kteří je nesli; avšak rodokmen rodu šel tak daleko zpět, že členové nemohli již dokázat své vzájemné skutečné příbuzenství leč v omezeném počtu případů u posledních společných předků. Jméno samo bylo důkazem společného původu, a to konečným důkazem, nehledě k případům adopce. Naproti tomu popírání jakékoli příbuznosti členů rodu, jako to dělají Grote a Niebuhr, čímž se rody stávají ryzími smyšlenkami a báchorkami, je hodno „ideálních“ knižních vědců, kteří sedí za pecí. Protože řetězovité spojení pokolení ustoupilo do pozadí zvláště příchodem monogamie a skutečná minulost vypadá, jakoby se odrážela v mytologickém výtvoru fantasmie, usoudili a usuzují bodří šosáci, že smyšlený rodokmen vytvořil skutečné rody!“

Fratrie byla jako u Američanů mateřským rodem, rozděleným do více sesterských rodů a je spojujícím, a odvozovala často ještě původ všech od společného praotce. Tak měli podle Grota „všichni současní členové *fratrie* Hekataiovy v 16. koloni příchodem stejného boha“; všechny rody této *fratrie* byly tedy doslova bratrskými rody. *Fratrie* se vyskytuje ještě u Homéra jako vojenská jednotka na známém místě, kde Nestor radí Agamemnonovi: „Seřaď muže podle kmenů a podle *fratrií*, aby *fratrie* pomáhala *fratrii* a kmen kmeni.“ — Jinak *fratrie* měla právo a povinnost stíhat vraždu spáchanou na členu *fratrie*, tedy v dřívější době také povinnost vykonat krevní mstu. Má dále společné svatyně a svátky, a vůbec vytvoření celé řecké mytologie z přineseného staroarijského přírodního kultu bylo v podstatě podmíněno rody a *fratriemi* a vyvíjelo se v nich. Dále měla *fratrie* stařešinu (*phratriarchos*)

a podle De Coulangese také sněmy a závazná rozhodnutí, soudnictví a správu. Dokonce i pozdější stát, který ignoroval rod, ponechal fratrii určité veřejné funkce správního rázu.

Z několika příbuzných fratrií se skládá kmen. V Attice byly čtyři kmeny, k nimž patřily vždy tři fratrie, z nichž každá měla 30 rodů. Takovéto přesné ohraničení skupin předpokládá vědomý a plánovitý zásah do samorostlé vzniklého řádu. Jak, kdy a proč se to stalo, o tom mlčí řecké dějiny, z nichž si Řekové sami uchovali vzpomínky jen do doby heroů.

Odlíšnost nářečí nebyla u Řeků, kteří byli stísněni na poměrně malém území, tak vyvinuta jako v širých amerických pralesích. Avšak i zde vidíme, že jen kmeny stejného základního nářečí jsou spojeny ve větší celek a že i v malé Attice je zvláštní nářečí, které se později stalo všeobecnou spisovnou řečí prózy.

V homérských básních nacházíme řecké kmeny již většinou sdruženy v malé národy, v nichž si však rody, fratrie a kmeny dosud plně zachovaly svou samostatnost. Bydlelo se již ve městech opevněných zdmi; počet obyvatelstva stoupal se vzrůstem stád, obděláváním polí a se začátky řemesla; tím rostly rozdílly v bohatství a s nimi aristokratický prvek uvnitř staré samorostlé demokracie. Jednotlivé náručky vedly neustále války o držení nejlepších území a také pro kořist; otroctví válečných zajatců bylo již uznanou institucí.

Zřízení těchto kmenů a náruček bylo takovéto:

1. Stálým úřadem byla *rada*, bulé, původně složená asi z náčelníků rodů, později, když jejich počet se příliš rozrostl, jen z některých z nich, což poskytovalo příležitost k vytvoření a posílení aristokratického prvku; jak také na př. Dionysios přímo píše, že rada v době heroů se skládala ze šlechticů (*kratistoi*). Rada rozhodovala v důležitých záležitostech s konečnou platností; tak na př. u Aischyla thébská rada učinila v dané situaci rozhodující usnesení, aby Eteokles byl čestně pohřben a mrtvola Polynikova byla hozena psům. Když byl zřízen stát, vyvinul se později z této rady senát.

2. *Shromáždění lidu* (*agora*). U Irokesů jsme se setkali se zjevem, že lid, muži i ženy, stojí v kruhu kolem shromáž-

děni rady, účastní se ve stanoveném pořádku diskuse a tak ovlivňují její rozhodnutí. U homérských Řeků se toto „obklopení“ (staroněmecký soudní výraz „Umstand“) již vyvinulo v dokonalé shromáždění lidu, stejně jako tomu bylo u Němců ve starých dobách. Shromáždění bylo svoláváno radou k rozhodnutí důležitých záležitostí; každý muž se mohl ujmout slova. Souhlas či nesouhlas se vyjadřoval zdvihnutím ruky (Aischylos v „Prosebnících“) anebo zvoláním. Shromáždění přináležela v poslední instanci svrchovaná moc, neboť, jak praví Schömann („Řecké starožitnosti“), „jde-li o věc, k jejímuž provedení je třeba spolupůsobení lidu, neprozrazuje nám Homér prostředek, jak k němu lid mohl být přinucen proti své vůli.“ V době, kdy každý dospělý mužský člen kmene byl zároveň bojovníkem, nebylo ještě veřejné moci, oddělené od lidu, které by bylo mohlo být použito proti němu. Samorostlá demokracie byla ještě v plném rozkvětu a to musí být východiskem k posouzení moci a postavení jak rady, tak basilea.

3. Vojevůdce (basileus). K tomu poznamenává Marx: „Evropští učenci, většinou rození knížecí sluhové, dělají z basilea monarchu v moderním smyslu. Proti tomu se ohražuje yankeeský republikán Morgan. Praví velmi ironicky, ale pravdivě o olejnateém Gladstonovi a jeho „Jventus mundi“ (Mládí světa): Pan Gladstone nám prezentuje řecké náčelníky hrdinské doby jako krále a knížata s doplňkem, že jsou zároveň gentlemani; ale sám musí přiznat: „Celkem se zdá, že mrav nebo zákon posloupnosti podle prvorozenství je určen dostatečně, i když ne příliš ostře.“ Panu Gladstonovi samotnému se asi zdá, že právo prvorozenství s takovými výhradami dostatečně, i když ne příliš ostře vyjádřené, nemá žádnou cenu.

Viděli jsme již, jak tomu bylo s následnictvím stařešinských úřadů u Irokesů a jiných Indiánů. Všechny úřady byly volitelné, většinou uvnitř rodu a potud tedy v tomto rodu dědičné. Při uprázdnění byla postupně dávana přednost nejbližšímu příbuznému v rodu — bratru nebo synu sestry — pokud nebyly důvody jej pominout. Přecházeli tedy u Řeků pod vládou otcovského práva úřad basilea zpravidla na syna nebo na jednoho ze synů, je to jen důkazem toho, že synové měli pravděpodobnost, že budou zvoleni lidem za nástupce, ale naprosto ne důkazem prá-

voplatného následnictví bez volby lidu. S čím se tu setkáváme, je u Irokesů a Řeků první náběh k tvoření zvláštních šlechtických rodin uvnitř rodu a u Řeků ještě k tomu náběh k budoucímu dědičnému vůdcovství nebo monarchii. Proto třeba předpokládat, že u Řeků byl basileus buďto volen lidem, anebo musel být potvrzován jeho uznanými orgány — radou nebo agorou — jako to také platilo pro římského „krále“ (rex).

V Iliadě nebyl patrně vládce mužů Agamemnon vrchním králem Řeků, nýbrž vrchním velitelem svazového vojska před obleženým městem. Na toto jeho postavení poukazuje Odysseus, když vypukl svár mezi Řeky, na známém místě: Není dobré mnohonáčelnictví. Nechť jeden je velitelem atd. (načež následuje oblíbený, ale později vsunutý verš o železe). Odysseus zde nekoná přednášku o formě vlády, nýbrž žádá podřízenost nejvyššímu veliteli ve válce. Pro Řeky, kteří před Trojou vystupují jen jako vojsko, v agoře vládnou dosti demokratický řád. Když Achilles mluví o darech, t. j. rozdělení kořisti, určuje za rozdileče ne Agamemnona, ani jiného basilea, nýbrž „syny Achajů“, t. j. lid. Přívlasky: zplozený Diem, živený Diem, nedokazují nic, protože každý rod pochází od nějakého boha, rod hlavy kmene pochází ovšem od „vznešenějšího“ boha — zde Dia. Dokonce i osobně nesvobodní, jako pastýř vepřů Eumaios a jiní jsou „božskými“ (dioi a theioi), a to v Odyssei, tedy mnohem v pozdější památce než je Ilias; v téže Odyssei se nazývá heroem i hlasatel Múlios a slepý pěvec Demodokos. Zkrátka slovo basilea, jehož řečtí spisovatelé užívají místo homérského t. zv. království (protože vojevůdcovství je jeho hlavním znakem) znamená — doplněno radou a lidovým shromážděním — pouze vojenskou demokracii.“ (Marx).

Basileus měl mimo vojenská a kněžská úřední práva také práva soudcovská; práva soudcovská nebyla blíže určena, vojenská a kněžská mu příslušela jako nejvyššímu zástupci kmene nebo svazu kmenů. O občanských, správních právech se nikdy nemluví; avšak zdá se, že basileus byl členem rady z moci svého úřadu; překládat basileus slovem král (König) je etymologicky zcela správné, protože „König“ (kuning) pochází od kuni, kunne, což znamená stařešinu rodu. Avšak dnešnímu významu slova král staro-

řecký basileus naprosto neodpovídá. Thukydidés jmenuje starou basileu výslovně „patriké“, t. j. z rodu odvozená, a říká, že měla určitá, avšak omezená práva. A Aristoteles praví, že basilea herojské doby bylo vůdcovství svobodných a basileus vojevůdce, soudce a vrchní kněz; vládní moc v pozdějším smyslu neměl.¹⁾

V řeckém zřízení herojské doby vidíme tedy starou rodovou organizaci ještě v plné síle, ale současně již počátek jejího podryvání: Otcovské právo, podle něhož dědi jmění děti, čímž se podporuje hromadění bohatství v rodině a rodina se stává mocí oproti rodu; zpětné působení rozdílu bohatství na zřízení, čímž se tvoří první náběhy k dědičné šlechtě a království; otroctví, nejprve ještě jen válečných zajatců, avšak již s vyhlídkou na zotročování členů vlastního kmene a dokonce i rodu; stará válka kmene proti kmeni se již zvrhává v systematické loupežení na zemi i na moři k získávání dobytka, otroků, pokladů, čímž se stává skutečným zdrojem obživy (řemeslem); zkrátka bohatství je vychvalováno a uctíváno jako nejvyšší hodnota a staré rodové řády jsou zneužívány k ospravedlnění násilného loupění majetku. Chybělo jen jedno: zařízení, které by nejen zajistilo nově nabyté poklady jednotlivců proti komunickým tradicím rodového řádu; zřízení, které by nejenom posvětilo soukromé vlastnictví, dosud tak málo ceněné, a toto posvěcení prohlásilo za největší účel každého lidského společenství, nýbrž aby toto zařízení vtisklo pečeť všeobecného společenského uznání postupně se vyvíjejícím novým formám nabývání vlastnictví, tedy stále se zrychlujícímu rozmnožování bohatství; zařízení, které by nejenom zvěčnilo objevující se rozkol společnosti na třídy, nýbrž také právo majetné třídy na vykořisťování nemajetné a právo nadvlády jedné nad druhou.

A toto zařízení přišlo. Byl vynalezen stát.

¹⁾ Jak řecký basileus, tak aztecký vojevůdce, byli úmyslně zaměněni za moderního knížete. Morgan po prvé podrobil historické kritice zprvu mylné a přehnané, později přímo lživé zprávy Španělů a dokázal, že Mexikáni byli na středním vývojovém stupni barbarství, avšak výše než novomexikánští Indiáni Pueblo, že jejich zřízení, pokud si lze o něm učiniti obraz ze zkrácených zpráv, tomu odpovídalo: svazek tří kmenů, který si podrobil a učinil poplatnými řadu ostatních, má v čele svazovou radu a svazového vojevůdce, ze kterého Španělé udělali „císaře“. (Engelsova poznámka).

VZNIK ATHÉNSKÉHO STATU

Jak se stát vyvíjel tím, že orgány rodového zřízení byly částečně přetvořeny, částečně zatlačeny vsunutím nových orgánů a konečně zcela nahrazeny skutečnými státními úřady, zatím co na místo skutečného „lidu ve zbrani“, který se sám chránil ve svých rodech, fratriích a kmenech, nastoupila ozbrojená „veřejná moc“, podřízená těmto státním úřadům a tak použitelná i proti lidu — to nemůžeme — alespoň v prvním stadiu nikde sledovat lépe, než ve starých Athénách. Proměny formy v podstatě vylíčil Morgan, hospodářský obsah, který je vytváří, musím většínou přidat.

V herojské době byly čtyři kmeny Athéňanů v Attice usazeny ještě na oddělených územích; dokonce i oněch dvanáct fratrii, které tyto kmeny tvořily, měly, jak se zdá, oddělená sídla ve dvanácti městech Kekropových.¹⁾ Zřízení bylo jako v době herojské: shromáždění lidu, lidová rada, basileus. Pokud sahají psané dějiny, byla půda již rozdělena a přešla do soukromého vlastnictví, jak to odpovídá již poměrně vyvinuté výrobě zboží ke konci posledního období barbarství a příslušnému obchodu zbožím. Vedle obilí bylo pěstováno víno a olej; námořní obchod na Egejském moři byl víc a více odnímán Féniciánům a dostal se z valné části do rukou attických Řeků. Koupí a prodejem pozemků, pokračující dělbou práce mezi zemědělství a řemeslo, obchod a plavbu museli se příslušníci rodů, fratrii a kmenů velmi brzy promíchat, obvod fratrie a kmene dostal obyvatele, kteří, ač příslušníci téhož národa, přece jen nepatřili k těmto celkům a byli tedy ve svém vlastním bydlišti cizinci. Neboť každá fratrie a každý kmen v době míru spravoval sám svoje záležitosti a neobracel se do Athén k lidové radě nebo k basileovi. Kdo však bydlel na území fratrie nebo kmene, aniž k němu náležel, nemohl se přirozeně zúčastnit této správy.

¹⁾ Kekrops, mytický zakladatel 12 starých sídel Attiky, první zákonodárce. Byl vyobrazován jako půl člověk a půl had. (Pozn. red.).

Pravidelná funkce organů rodového zřízení tím byla porušována, takže již v době herojské bylo nutno zakročit. Byla zavedena ústava připisovaná Theseovi.¹⁾ Změna spočívala především v tom, že byla zavedena ústřední vláda v Athénách, t. j. část záležitostí, dosud samostatně spravovaných kmeny, byla prohlášena za společnou a přenesena na společnou radu se sídlem v Athénách. Tím postoupili Athéňané o krok dále, než kdy který domorodý národ v Americe: na místo pouhého svazu vedle sebe bydlících kmenů nastoupilo stmelení v jeden národ. Tím vzniklo athénské všeobecné lidové právo, které stálo nad právními zvyklostmi kmenů a rodů; athénský občan dostal jako takový určitá práva a novou právní ochranu také na území, kde byl rodem cizinec. Tím byl učiněn první krok k podkopání rodového zřízení; neboť to byl první krok k pozdějšímu připuštění občanů, kteří byli v celé Attice rodem cizinci, kteří byli a zůstali zcela mimo athénské rodové zřízení. Další zařízení, připisované Theseovi, bylo rozdělení celého národa do tří tříd bez ohledu na rod, fratrii a kmen: na eupatridy neboli šlechtice, geomory čili rolníky a demiurgy²⁾ čili řemeslníky, při čemž šlechticům bylo vyhrazeno právo na úřady. Toto rozdělení sice zůstalo bez účinků s výjimkou obsazování úřadů šlechtici, poněvadž jinak nebyly zavedeny žádné právní rozdíly mezi třídami. Ale toto rozdělení je důležité, protože nám ukazuje nové společenské prvky, které se v skrytu vyvinuly. Ukazuje, že zvyklostní obsazování rodových úřadů členy určitých rodin se již vyvinulo v málo popíraný nárok těchto rodin na úřady, že tyto rodiny beztoho již mocné bohatstvím se začaly mimo rámec rodů spojovat ve vlastní privilegovanou třídu a že teprve se rozvíjející stát toto osobování posvětil. Ukazuje dále, že dělba práce mezi zemědělce a řemeslníky byla dosti upevněna, aby se mohlo upírat starému členění podle rodů a kmenů přední místo ve společnosti. Konečně vyhláší neмирitelný rozpor mezi rodovou společností a státem. První pokus vytvořit stát spočívá v tom, že rody jsou rozbity tím, že jejich členové jsou rozděleni v privile-

¹⁾ Hrdina ze starořecké báje. (Pozn. red.).

²⁾ Slovo znamená vlastně „lidový strážce“, charakterisuje tedy stav, kdy řemeslník byl vlastně ještě úředníkem obce (srovnej Marx, líčení staroindické vesnice v Kapitálu, svazek I, str. 304 a dále; viz též str. 131). (Pozn. red.).

gované a neprivilegované a tito opět do dvou tříd podle povolání a tak jsou postaveni proti sobě.

Další politické dějiny Athén až na Solona jsou známy jen nedokonale. Úřad basileů ztratil na významu; v čelo státu byli dosazeni archonti zvolení ze šlechty. Moc šlechty stále rostla, až se stala kolem r. 600 př. naším letopoč. nesnesitelnou. Hlavním prostředkem potlačování lidové svobody byly peníze a lichva; hlavním sídlem šlechty byly Athény a okolí, kde ji obohacoval námořní obchod, a současně s ním příležitostně provozované pirátství, a soustřeďoval v jejich rukou peněžní bohatství. Odtud pronikalo rozvíjející se peněžní hospodářství jako leptající žíravina do tradičního způsobu života zemědělských obcí, založeného na naturálním hospodářství. Rodové zřízení je absolutně neslučitelné s peněžním hospodářstvím; zkáza attických drobných sedláků spadá v jedno s uvolněním starých rodových svazků, které je chránily. Duhopis a zastavování pozemků (neboť i hypotéku již Athéňané vynalezli) se neohlížely ani na rod, ani na fratříi. A staré rodové zřízení neznalo ani peněz, ani zálohy, ani peněžního dluhu. Proto si vytvořila stále bujněji se rozrůstající peněžní moc šlechty nové zvykové právo, aby věřitel byl zajištěn vůči dlužníku, aby bylo posvěceno vykořisťování malorolníka vlastníkem peněz. Všecky polnosti celé Attiky se hemžily zástavními sloupy, na nichž bylo napsáno, že jimi označený pozemek byl dán v zástavu tomu a tomu za tolik a tolik peněz. Role, které nebyly takto označeny, byly většinou již prodány z titulu propadlé hypotéky nebo úroků, přešly do vlastnictví šlechtického lichváře; sedlák mohl být rád, když mu bylo dovoleno, aby zde zůstal jako pachtýř a žil z *jedné šestiny* výtěžku své práce, zatím co musel platit *pět šestin* novému pánovi jako pacht. Ba více. Nestačil-li výtěžek prodaného pozemku ke krytí dluhu, nebo nebyla-li zápujčka zajištěna zástavou, musel dlužník prodat svoje děti do otroctví do ciziny, aby věřiteli zaplatil. Otec prodával děti — to bylo první ovoce otcovského práva a monogamie! A když upír nebyl ještě uspokojen, mohl prodat i dlužníka do otroctví. To byl úsvit civilisace u athénskému lidu.

Dříve, dokud životní podmínky lidu se ještě řídily rodovým zřízením, byl takový převrat nemožný; a zde k němu došlo, aniž kdo věděl jak. Vraťme se ještě na chvíli k svým

Irokešům. Tam byl nemyslitelný stav, který se naopak Athéňanům, abych tak řekl, vnutil bez jejich přičinění a rozhodně proti jejich vůli. Tam způsob výroby prostředků k obživě rok od roku se neměnicí, nikdy nemohl vyvolat takové konflikty, jakoby zvenku vnucené, nikdy nemohl vyvolat rozpor mezi bohatým a chudým, mezi vykořisťovateli a vykořisťovanými. Irokesové zdaleka ještě neovládali přírodu, avšak v rámci přírodních zákonů, které pro ně platily, ovládali svou vlastní výrobu. Nehledě k špatným úrodám v jejich zahrádkách, k vyčerpání ryb v jejich jezerech a řekách a stavu zvěře v jejich lesích, věděli, jakých výsledků dosáhnou při svém způsobu získávání obživy. Čeho museli dosáhnout, byla obživa, ať už nuznější nebo bohatější; co však nikdy nemohlo přijít, to byly nezamýšlené společenské převraty, přetrhání rodových svazků, rozdělení členů rodů a kmenů do protichůdných, vzájemně se potírajících tříd. Výroba se pohybovala v nejužších mezích; avšak — výrobci ovládali svůj vlastní výrobek. To byla obrovská výhoda barbarské výroby, která zanikla s příchodem civilisace, a její znovudobytí, avšak na základě nyní získaného mohutného ovládnutí přírody člověkem a na základě dnes možné volné asociace, bude úkolem příštích generací.¹⁾

Jinak tomu bylo u Řeků. Vzmáhající se soukromé vlastnictví stád a přepychového nářadí vedlo k směně mezi jednotlivci, k proměně výrobků ve zboží. Zde je zárodek celého pozdějšího převratu. Jakmile výrobci sami již přímo nespotřebovali svůj výrobek, nýbrž jej směňovali, ztratili nad ním vládu. Nevěděli již, co se s ním stane, a tak byla dána možnost, aby výrobek byl později využit proti výrobci, k jeho vykořisťování a útisku. Proto nemůže žádná společnost natrvalo udržet panství nad svou vlastní výrobou a kontrolu nad společenskými účinky svého výrobního procesu, když neodstraní směnu mezi jednotlivci.

Avšak Athéňané se přesvědčili o tom, jak rychle po vzniku směny zboží a s proměnou výrobků ve zboží výrobek uplatňuje svoje panství nad výrobcem. S výrobou zboží přišlo obdělávání půdy jednotlivci na vlastní účet a s tím brzy vlastnictví půdy jednotlivci. Dále se objevily peníze,

¹⁾ Stovnej Engels „Vývoj socialismu od utopie k vědě“, str. 58 čes. vyd.

všeobecné zboží, za něž se dalo všechno ostatní směňovat, ale když lidé vynalezli peníze, nepomysleli na to, že stvořili opět novou společenskou moc, tu všeobecnou moc, před kterou se bude muset sklonit celá společnost. A byla to tato nová moc, vzniklá náhle bez vědomí a vůle svých vlastních stvořitelů, jejíž panství pocítili Athéňané v celé brutalitě jejího mládí.

Co se dalo dělat? Staré rodové zřízení se ukázalo nejen bezmocným proti vítěznému tažení peněz; bylo také úplně neschopno najít ve svém rámci vůbec jenom místo pro něco takového jako peníze, věřitele a dlužníky, nucené vymáhání dluhů. Avšak nová společenská moc byla již zde a zbožná přání, touha po návratu starých zlatých časů nemohly peníze a lichváře sprovodit se světa. Mimo to ještě vznikla řada dalších podřadných trhlin v rodovém zřízení. Promíchání členů rodů a fratrií na celém attickém území, především v samotných Athénách, se od pokolení k pokolení zvětšovalo, ačkoliv i nyní Athéňan sice směl prodávat pozemky mimo svůj rod, ne však svůj obytný dům. Dělbá práce do rozličných odvětví výroby: zemědělství, řemeslo, u řemesla opět nespočetné druhy, obchod, plavba atd., se vyvíjela stále dokonaleji zároveň s pokrokem průmyslu a dopravy; obyvatelstvo se nyní dělilo podle zaměstnání do poměrně pevných skupin, z nichž každá měla řadu nových společných zájmů, pro něž nebylo místa ani v rodu, ani ve fratrii, které tedy k svému obstarávání potřebovaly nové úřady. Počet otroků se podstatně zvětšil a určitě již tehdy zdaleka přesahoval počet svobodných Athéňanů; rodové zřízení neznalo původně otroctví, tudíž ani prostředek, jak udržovat spoustu nesvobodných na uzdě. A konečně přivedl obchod do Athén mnoho cizinců, kteří se tam usadili, protože se tam daly snadno vydělat peníze, a kteří rovněž podle starého zřízení zůstávali bez právní ochrany a přes tradiční snášenlivost rušivým, cizím živlem v národě.

Zkrátka rodové zřízení se blížilo svému konci. Společnost z něho den ze dne více vyrůstala; toto zřízení nemohlo ani zabrzdit, ani odvrátit i ta nejhorší zla, která před jeho očima vznikala. Ale stát se mezitím v tichosti rozvíjel. Nové skupiny, jež vznikly dělbou práce nejprve mezi město a venkov, potom mezi různá městská odvětví práce,

vytvořily nové orgány k hájení svých zájmů, byly zřízeny úřady všeho druhu. A pak potřeboval mladý stát především vlastní moc, která u Athéňanů — mořeplavců mohla být nejprve pouze námořní moc k jednotlivým drobným válkám a na ochranu obchodních lodí. Neznámo kdy, avšak před Solonem, byly zřízeny naukrarie, malé územní obvody, dvanáct v každém kmeni; každá naukrarie musela poskytnout, vyzbrojit a opatřit posádkou jednu válečnou loď a mimo to postavit ještě dva jezdce. Toto zřízení bylo ve dvojm směru zásahem do rodového zřízení. Předně tím, že vytvořilo veřejnou moc, která již nespádala samo sebou v jedno s tím, čím byl všechn lid ve zbrani; a za druhé tím, že po prvé rozdělovala k veřejným účelům národ nikoli podle příbuzenských skupin, nýbrž podle *společného sídliště*. Co to znamenalo, uvidíme dále.

Jestliže rodové zřízení nemohlo poskytnout pomoc vykořisťovanému lidu, zbýval jen vznikající stát. A ten ji přinesl v solonské ústavě, při čemž se zároveň znovu posílil na úkor staré ústavy. Solon — způsob, jakým byla prosazena jeho reforma spadající do roku 594 př. našim letopoč., se nás zde netýká — zahájil řadu t. zv. politických revolucí, a to zásahem do vlastnictví. Všechny dosavadní revoluce byly revolucemi na ochranu jednoho druhu vlastnictví proti jinému druhu vlastnictví. Nemohou chránit jedno, aniž porušují druhé. Ve velké francouzské revoluci bylo obětováno feudální vlastnictví, aby bylo zachráněno vlastnictví měšťácké; v solonské revoluci muselo vlastnictví věřitelů utrpět ve prospěch vlastnictví dlužníků. Dluhy byly prostě prohlášeny za neplatné. Jednotlivosti nám nejsou přesně známy, ale Solon se ve svých básních pyšní, že odstranil zástavní sloupy ze zadlužených pozemků a přivedl zpět ty, kteří byli pro dluhy prodáni do ciziny anebo tam uprchli. To bylo možno jedině otevřeným porušením vlastnických práv. A ve skutečnosti všechny t. zv. politické revoluce od první do poslední byly provedeny na ochranu vlastnictví — *jednoho* druhu a provedeny konfiskací, též zvanou krádeží, vlastnictví — *jiného* druhu. Tak je skutečností, že během dvaapůltisíce let soukromé vlastnictví se mohlo udržet jedině porušováním vlastnických práv.

Nyní však šlo o to zabránit, aby se podobné zotročování svobodných Athéňanů nemohlo opakovat. To se stalo pře-

devším všeobecnými opatřeními, na př. zákazem dlužních smluv, v nichž byla do zástavy dávána osoba dlužníkov. Dále byla stanovena horní hranice, kolik pozemků smí jednotlivec vlastnit, aby byly vytčeny určité meze chamtivosti šlechty po selských pozemcích. Pak však přišly změny ústavy; pro nás jsou nejdůležitější tyto:

Rada byla rozšířena na 400 členů, po 100 z každého kmene; zde tedy byl ještě kmen základem. To byl však také jediný bod starého zřízení, přijatý do nového státního útvaru. Neboť jinak rozdělil Solon občany do čtyř tříd podle nemovitého majetku a jeho výtěžku; 500, 300 a 150 medimnů obilí (1 medimnos = asi 41 litrů) byly minimální výnosy pro první tři třídy. Kdo měl méně nebo žádné pozemky, spadal do čtvrté třídy. Všechny úřady mohly být obsazovány jen z horních tří tříd, nejvyšší úřady jen z první třídy; čtvrtá třída měla pouze právo mluvit a hlasovat ve shromáždění lidu, ale zde byli voleni všichni úředníci, zde museli skládat účty, zde byly tvořeny všechny zákony a zde tvořila čtvrtá třída většinu. Aristokratické výsady byly částečně obnoveny ve formě výsad boháčů, avšak lidu zůstala rozhodující moc. Dále tvořily čtyři třídy základ nové branné organizace. První dvě třídy dodávaly jízdu; třetí musela sloužit jako těžká pěchota; čtvrtá jako lehká pěchota bez těžké výzbroje anebo na lodích a dostávala pak také pravděpodobně žold.

Zde byl tedy zaveden do ústavy zcela nový prvek. Soukromé vlastnictví. Podle výše nemovitého majetku jsou státním občanům odměřena práva a povinnosti, a pokud majetkové třídy získávají vliv, potud jsou staré pokrevní příbuzenské celky zatlačovány; rodové zřízení utrpělo novou porážku.

Odměření politických práv podle majetku nebylo takovým zařízením, bez něhož by stát nemohl existovat. Ačkoliv hrálo v dějinách ústav států velikou úlohu, přece jenom mnohé státy — a právě ty nejdokonaleji vyvinuté — je potřebovaly. Také v Athénách hrálo jen přechodnou úlohu. Od doby Aristidovy¹⁾ byly všechny úřady přístupny každému občanu.

¹⁾ Athénský státník (530-467 př. naš. let.), který r. 478 prosadil, že athénská občanská čtvrté tříd byly postaveny právně na roven ostatním třídám, protože se všemi společně snaželi útrapy perské války a společně vybojovali vítězství (Pozn. red.).

V nejbližších 80 letech přijala athénská společnost postupně směr, jímž se dále vyvíjela v příštích stoletích. Pozemkové lichvě, bující v době před Solonem, byla postavena hráz právě tak jako bezmezná koncentraci pozemkového majetku. Obchod a řemeslo prováděné stále ve větším rozsahu s pomocí otroků a umělecké řemeslo se staly hlavními odvětvími výdělků. Obyvatelstvo se stávalo osvícenějším. Místo původního surového vykořisťování vlastních spoluobčanů byli vykořisťováni převážně otroci a mimoathénští zákazníci. Movitý majetek, peněžní bohatství a bohatství otroků a lodí stále rostlo, avšak nebylo již pouhým prostředkem k získávání půdy jako v dřívější době všeobecné omezenosti, nýbrž stalo se samoučelem. Tím vyrostla na jedné straně staré šlechtické moci vítězná konkurence v nové třídě průmyslových a obchodních boháčů, na druhé straně však byla zároveň odňata poslední půda starému rodovému zřízení. Rody, fratricie a kmeny, jejichž členové nyní žili roztroušeně po celé Attice a dokonale promíšení, pozbyly tím úplně schopnosti tvořit politické korporace, spousta athénských občanů nepatřila vůbec k žádnému rodu, byli to přistěhovalci, kterými sice bylo poskytnuto občanské právo, ale nebyli přijati do žádného ze starých rodových svazů; vedle toho byl tu ještě stále rostoucí počet cizích přistěhovalců, požívajících pouze ochrany.

Mezitím pokračoval boj stran; šlechta se snažila dobyt zpět svých dřívějších výsad a dosáhla znovu na okamžik nadvlády, až revoluce Kleisthenova (509 př. našim letopoč.) ji nadobro porazila; s ní však také poslední zbytky rodového zřízení.

Kleisthenes ve své nové ústavě ignoroval čtyři staré kmeny spočívající na rodech a fratriích. Na jejich místo nastoupila zcela nová organizace na podkladě rozdělení občanů podle místa pobytu, jak se o to již pokusily naukrarie. Rozhodující nebyla již příslušnost k rodovým svazům, nýbrž pouze bydliště; nebyl rozdělen národ, nýbrž území, obyvatelé se stali politicky pouhým příslušenstvím území.

Celá Attika byla rozdělena do 100 obecních okresů — demů, z nichž každý se spravoval sám. Občané usedlí, v demu (demoti) si volili svého starěšinu (demarcha) a pokladníka, jakož i 30 soudců, kteří měli soudní pravomoc v menších sporech. Dostali také vlastní chrám a ochranu

ného boha nebo hrdinu, pro něhož zvolili kněze. Nejvyšší moc v demu mělo shromáždění demotů. Jak Morgan správně poznamenává, je to předobraz samosprávné americké městské obce. Touž jednotkou, kterou končí moderní stát na svém vrcholu, začal vznikající stát v Athénách.

Deset těchto jednotek, demů, tvoří kmen, který však na rozdíl od starého rodového kmene se nyní nazývá místní kmen. Místní kmen nebyl jenom samosprávnou politickou organizací, nýbrž i organizací vojenskou; volil phylarcha neboli kmenového náčelníka, který velel jízdě, taxiarcha, který velel pěchotě, a stratega, který velel mužstvu celého kmenového území. Místní kmen vypravoval dále pět válečných lodí i s mužstvem a velitelem, byl mu přidělen jako patron jeden attický hrdina, podle něhož se nazýval. Konečně volil 50 radních do athénské rady.

Zřízení vrcholilo athénským státem, kde vládla rada složená z 500 volených zástupců deseti kmenů a v nejvyšší instanci shromáždění lidu, kam měl přístup a kde měl volební právo každý athénský občan. Vedle toho obstarávali archonti a jiní úředníci rozličná odvětví správy a soudnictví. Nejvyššího úředníka s výkonnou mocí Athény neměly.

Touto novou ústavou a připuštěním velmi velikého počtu obyvatel požívajících právní ochrany — částečně přistěhovalců, částečně propuštěných otroků — byly orgány rodového zřízení vytlačeny z veřejných záležitostí; klesly na stupeň soukromých spolků a náboženských společenstev. Avšak mravní vliv, tradiční názor a způsob myšlení staré doby rodů se ještě dlouho dědily a vymřely teprve poznenáhlu. To se ukázalo u jedné další státní instituce.

Viděli jsme, že podstatným znakem státu je veřejná moc odlišená od masy lidu. Athény měly tehdy jenom lidové vojsko a loďstvo vypravené bezprostředně lidem; ty chránily navenek a držely na uzdě otroky, kteří již tehdy tvořili velkou většinu obyvatelstva. Vůči občanům se veřejná moc projevovala zprvu jen jako policie, jež je tak stará jako stát sám, proto také naivní Francouzi 18. století nemluvili o civilisovaných národech, nýbrž o „zpolici-zovaných“ národech (nations policiées). Athéňané zřídili tedy současně se svým státem také policii, skutečné četnictvo pěších i jízdních lukostřelců — t. zv. landjägrů

(zemských myslivců), jak se jim říká v jižním Německu a ve Švýcarsku. Toto čtenictvo bylo však tvořeno — z otroků. Za tak nedůstojnou považoval svobodný Athéňan tuto pochopskou službu, že se raději dal zatknout ozbrojeným otrokem, než aby se sám snížil k takovému ohavnému činu. To bylo ještě staré rodové smýšlení. Stát nemohl existovat bez policie, ale byl ještě mladý a neměl ještě dostatečně morálního respektu, aby zjednal vážnosti řemeslu, které se členům starých rodů nutně zdálo hanebným.

Jak dalece stát, který byl v hrubých rysech hotov, odpovídal novým společenským poměrům Athéňanů, ukazuje se v rychlém rozkvětu bohatství, obchodu a průmyslu. Třídní rozpor, na němž spočívaly společenské a politické instituce, nebyl již rozporem mezi šlechtou a obecným lidem, nýbrž rozporem mezi otroky a svobodnými chráněnci a občany. V době největšího rozkvětu celkový počet athénské občanstva včetně žen a dětí činil asi 90.000 lidí, vedle 365.000 otroků obojího pohlaví a 45.000 neplnoprávných obyvatel — cizinců a propuštěnců. Na každého dospělého mužského občana připadalo tedy nejméně 18 otroků a více než dva neplnoprávní občané. Velký počet otroků byl možný proto, že mnoho z nich pracovalo v manufakturách, ve velkých místnostech pod dozorem. S rozvojem obchodu a průmyslu docházelo však k akumulaci a koncentraci bohatství v rukou několika málo jednotlivců, k zbídačení masy svobodných občanů, jimž zbývala pouze volba buďto dělat konkurenci otrokům vlastní řemeslnickou prací, což platilo za potupné a nízké a slibovalo malý úspěch — anebo propadnout bídě. Šli za daných okolností nutně druhou cestou a jelikož tvořili převážnou masu obyvatelstva, přivedli tím celý athénský stát do záhuby. Ne demokracie zničila Athény, jak tvrdí evropští knížecí vrtichvosti a školometi, nýbrž otroctví, které učinilo práci svobodného občana opovržením hodnou.

Vznik athénské státní formy je zvláště typickým vzorem, jak se vůbec vytváří stát, protože na jedné straně postupuje zcela ryze bez přimísení vnějších nebo vnitřních násilných vlivů — usurpace Peisistratova¹⁾ nezanechala nijakých

¹⁾ R. 540 př. naš. let, provedl Peisistratos převrat, jímž se stal athénským tyranem. Panoval 12 let. Po jeho smrti byli jeho synové vyhnáni z Athén. (Pozn. red.).

stop svého krátkého trvání — protože na druhé straně bezprostředně z rodového zřízení vznikl v Athénách stát velmi vysokého vývojového stupně, demokratická republika, a konečně protože jsou nám dostatečně známy všechny podstatné jednotlivosti tvoření tohoto státu.

VI.

ROD A STAT V ŘÍMĚ

Z pověsti o založení Říma vyplývá, že první osídlení tvořilo několik latinských rodů spojených v kmen (podle pověsti 100), k nimž se brzy připojil jeden sabelský kmen, který prý rovněž čítal 100 rodů, a konečně třetí kmen skládající se z různých prvků, rovněž prý o 100 rodech. Celé toto vyprávění na první pohled ukazuje, že zde stěží byl nějaký přirozeně vyvinutý celek mimo rod, a i ten že byl v mnoha případech jen odnoží mateřského rodu, který žil dále ve starém domově. Kmeny nesou pečeť umělého složení, avšak většinou ze spřízněných prvků a podle vzoru starého přirozeně vyvinutého, nikoli uměle vytvořeného kmene; při čemž není vyloučeno, že jádrem každého z těchto tří kmenů byl skutečný starý kmen. Střední článek, fratricie, se skládala z deseti rodů a jmenovala se kurie; kurií bylo tedy 30.

Že římský rod byl stejnou institucí jako řecký, se uznává; je-li řecký rod vývojovým pokračováním společenské jednotky, s jejíž původní formou se setkáváme u amerických rudokožců, platí totéž celkem také pro římský rod. Můžeme být zde tedy stručnější.

Římský rod měl — alespoň v nejstarší době města — toto zřízení:

1. Vzájemné dědické právo členů rodu; jmění zůstávalo v rodu. Protože v římském rodu stejně jako v řeckém platilo již otcovské právo, byli potomci po přeslici vyloučeni. Podle zákona 12 desek, nejstaršího to známého psaného římského práva, dědily nejprve děti jako přímí dědici; nebylo-li jich, dědili agnāti (příbuzní po meči); a nebylo-li ani těchto, členové rodu. Ve všech případech zůstávalo jmění v rodu. Vidíme zde postupné pronikání nových právních ustanovení do rodového zvyku, vyvolaných rostoucím bohatstvím a monogamií: původní rovné dědické právo členů rodu je nejprve — ovšem již dříve, jak bylo předtím připomenuto — omezováno v praxi na agnáty, konečně na děti a jejich potomky v kmeni mužově; ve 12 des-

kách objevuje se tento vývoj samozřejmě v opačném pořádku.

2. Společné pohřebiště. Patricijský rod Claudiů dostal při svém přistěhování se z Regill do Říma přidělen kus půdy a k tomu společné pohřebiště ve městě. Ještě za vlády Augustovy byla pochována na gentilitius tumulus (rodovém pahorku) do Říma přinesená hlava Varova, který padl v Teutoburském lese; rod (Quintilia) měl tedy ještě zvláštní pohřební pahorek.

Společné náboženské slavnosti. Jsou známy jako sacra gentilitia.

4. Povinnost nevstupovat v manželství uvnitř rodu. Zdá se, že toto se nikdy nestalo psaným zákonem v Římě, ale jako mrav se udrželo. Z obrovského počtu římských manželských dvojic, jejichž jména se nám zachovala, nemá žádná stejné rodové jméno pro muže a ženu. Dědické právo rovněž dokazuje toto pravidlo. Žena ztrácí sňatkem svá agnátská práva, vystupuje ze svého rodu; ani ona, ani její děti nemohou dědit po jejím otci nebo jeho bratrech, protože jinak by tento dědický podíl byl ztracen pro otcovský rod. Toto má smysl jen za předpokladu, že žena se nemůže provdat za člena svého rodu.

5. Společné vlastnictví pozemků. To se vyskytovalo ve starých dobách vždycky, jakmile se začalo s dělením kmenové půdy. U latinských kmenů vidíme, že půda je částečně vlastnictvím kmene, částečně rodu, částečně domácností, které tehdy byly sotva jednotlivými rodinami. Romulus prý provedl první příděl půdy jednotlivcům, asi 1 ha (2 jugera) na každého. Avšak nacházíme ještě později pozemky v rukou rodů, nemluvě vůbec o státní půdě, kolem níž se točí celé vnitřní dějiny republiky.

6. Povinnost členů rodu vzájemně se chránit a si pomáhat. Z toho se zachovaly v psaných dějinách jenom trosky; římský stát vystupoval hned od začátku s takovou převahou, že právo ochrany proti křivdě přešlo na něj. Když byl zatčen Appius Claudius, celý jeho rod oblékl smutek, dokonce i ti, kdož byli jeho osobními nepřáteli. Za druhé punské války se rody spojily, aby vykoupily z otroctví příslušníky svých rodů; senát jim to *zakázal*.

7. Právo používat rodového jména. Udrželo se až do císařské doby. Propuštěncům se dovoľovalo přijmout ro-

dové jméno jejich dřívějších pánů, ovšem bez rodových práv.

8. Právo adoptovat cizince do rodu. To se dělo adopcí do některé rodiny (jako u Indiánů), což znamenalo zároveň přijetí do rodu.

9. O právu volit a sesazovat stařešinu se nikde nečiní zmínka. Ale protože v prvních dobách Říma všechny úřady byly obsazovány volbou nebo jmenováním, počínaje volným králem směrem dolů, také kněží kurie byli voleni kuriemi, můžeme totéž předpokládat i pro stařešiny rodů (principes) — i když se již stalo pravidlem volit stále z jedné rodiny toho kterého rodu.

To byla práva římského rodu. S výjimkou dokončeného přechodu k otcovskému právu jsou věrným obrazem práv a povinností irokeského rodu; také zde „prokukuje jasně Irokes“.

Uvedu jen jeden příklad, jakou zmatenou představu o římském rodovém zřízení mají ještě dnes i naši uznávaní dějepisci. V Mommsenově pojednání o římských vlastních jménech v době republikánské a augustiniánské (Romische Forschungen [Římské výzkumy], Berlín 1864, svazek I.) se praví: „Mimo všechny mužské členy rodu — ovšem s vyloučením otroků — avšak včetně všech osob přijatých rodem a pod jeho ochranou, připadá rodové jméno také ženám... Kmen (tak překládá zde Mommsen „gens“¹⁾) je celek vzniklý ze — skutečně nebo domněle nebo i fingovaně — společného původu, spojený společnými slavnostmi, pohřebištěm a dědickou poslušností, k němuž se smějí a musí počítat všichni osobně svobodní jednotlivci, tedy i ženy. Potíže činí však určení rodového jména provdaných žen. Tato potíž ovšem odpadala, pokud se žena nesměla vdát za jiného než člena rodu; a jak lze dokázat, bylo po dlouhou dobu nesnadnější pro ženu provdat se mimo rod než uvnitř rodu, neboť ještě v 6. století bylo ono právo — *gentis enuptio* (sňatek mimo rod) — udělováno za odměnu jako osobní výsada... Kde se však tedy vyskytla taková provdání, musela žena v nejstarší době přejít do kmene mužova. Není nic jistějšího, než že žena ve starém nábo-

---

¹⁾ Engelsovo důsledně zachovávané „gens“ v něm. textu překládáme česky „rod“. (Pozn. překl.).

ženském manželství vstoupila úplně do právního a sakrálního společenství mužova a vystoupila ze svého. Kdo by nevěděl, že provdaná žena ztrácí aktivní i pasivní právo vůči svým gentilům (rodovým příbuzným), naproti tomu vstupuje v dědický svazek se svým mužem a svými dětmi a vůbec s jeho gentily, a je-li v poměru k svému muži považována za jeho dítě a vstupuje-li do jeho rodiny, jak by mohla zůstat cizí jeho rodu?“ (Str. 9—11.)

Mommsen tedy tvrdí, že římské ženy, které patřily k určitému rodu, se původně směly vdávat jen *vnitř* tohoto rodu, že tedy římský rod byl endogamní, nikoli exogamní. Tento názor, který odporuje všem zkušenostem u ostatních národů, opírá se hlavně — ne-li výlučně — o jedno jediné místo u Livia (Kniha XXXIX, kap. 19), které vyvolalo mnoho sporů a podle něhož se senát v roce 568 po založení města¹⁾, t. j. 186 před naším letopočtem, usnesl, uti Feceniae Hispallae datio, deminutio, gentis enuptio, tutoris optio item esset quasi ei vir testamentum dedisset; utique ei ingenuo nubere liceret, neu quid ei qui eam duxisset, ob id fraudi ignominiaeve esset — že Fecenia Hispalla má mít právo disponovat svým jměním, je zmenšovat, provdat se mimo rod, zvolit si poručníka, zcela tak jako by její (zemřelý) manžel jí toto právo testamentárně převedl; že si smí vzít muže svobodně zrozeného a že se to tomu, kdo si ji vezme za ženu, nesmí přičítat jako špatné jednání nebo hanba.

Není pochyby o tom, že se zde tedy Fecenii, propuštěnkyni, uděluje právo vdát se mimo rod. A právě tak není pochyby o tom, že podle toho mohl manžel testamentárně přenést na svou ženu právo vdát se po jeho smrti mimo rod. Avšak mimo *který* rod?

Musila-li se žena provdat uvnitř svého rodu, jak předpokládá Mommsen, zůstala v tomto rodu i po svém sňatku. Předně je tato tvrzená endogamie rodu právě to, co je třeba dokázat. A za druhé, musela-li se žena provdat uvnitř rodu, musel se tam oženit i muž, který by jinak nedostal žádnou ženu. A tu narazíme na to, že muž odkazuje testamentárně ženě právo, které sám a pro sebe nemá; to je

---

¹⁾ Římský letopočet „od založení města“ (rozumí se Říma) se počítal od r. 754 před naším letopočtem. (Pozn. red.).

1. právního hlediska nesmysl. Mommsen to také cítí a proto se dohaduje: „pro výstup z rodu sňatkem bylo asi právně třeba nejen povolení držitele moci, nýbrž všech členů rodu.“ (Str. 10, poznámka.) To je jednak velmi odvážný předpoklad a za druhé odporuje jasnému slovnímu znění uvedeného místa; senát jí uděluje toto právo, *místo muže*, dává jí výslovně ne více a ne méně, než by jí mohl dát její muž, avšak to, co jí dává, je *absolutní*, na jiném omezení nezávislé právo; takže použije-li ho, také její nový muž tím nemá trpět; ukládá dokonce přítomným i budoucím konsulům a prétorům, aby se postarali o to, aby mu z toho nevzešla nijaká újma. Mommsenův dohad se zdá tedy naprosto nepřipustným.

Anebo: žena se provdala za muže jiného rodu, zůstala však ve svém rodném rodu. Pak by podle uvedeného místa měl muž právo ženě dovolit, aby se provdala ze svého vlastního rodu. To znamená, že by měl právo rozhodovat o záležitostech rodu, k němuž vůbec nepatřil. Věc je tak protismyslná, že o tom není třeba dále ztrácet slov.

Zbývá tedy jen předpoklad, že žena si vzala v prvním manželství muže z jiného rodu a přešla samočinně sňatkem do rodu mužova, jak Mommsen také pro takové případy skutečně připouští. Pak je ihned jasná celá souvislost. Žena, sňatkem vytržená ze svého starého rodu a přijatá do nového rodového svazku svého muže, má v něm zcela zvláštní postavení. Byla sice členkou rodu, ale ne pokrevně příbuznou; způsob jejího přijetí je příčinou, že pro ni již předem neplatí zákaz sňatku uvnitř rodu, do kterého se právě vdala; je dále přijata do manželského svazku rodu, dědí po smrti svého muže jeho jmění, tedy jmění člena tohoto rodu; co je přirozenějšího, než že toto jmění má zůstat v rodu, ona tedy že je povinna provdat se za člena téhož rodu, ze kterého byl její první muž, a za nikoho jiného? Má-li být učiněna výjimka, kdo je tak kompetentní ji k tomu zmocnit, jako ten, který jí toto jmění odkázal, její první muž? V okamžiku, kdy jí odkazuje část svého jmění a současně jí dovoluje tuto část sňatkem nebo v důsledku sňatku přenést do jiného rodu, patří mu ještě toto jmění, disponuje tedy doslova jen svým majetkem. Pokud jde o ženu samu a její poměr k rodu jejího muže, je to právě její muž, který jí svobodným aktem vůle — sňatkem — uvedl do

tohoto rodu; jeví se tedy rovněž přirozeným, že on je osobou, která je s to jí dát plnou moc, aby novým sňatkem vystoupila z tohoto rodu. Zkrátka, věc vypadá úplně jednoduše a samozřejmě, jakmile se vzdáme podivné představy endogamního římského rodu a pojímáme jej stejně jako Morgan jako původně exogamní.

Zbývá ještě poslední domněnka, která též našla své zastánce, a to velmi četné: místo prý jen praví, „že propuštěné otrokyně (libertae) se nesměly vdávat mimo rod bez zvláštního dovolení (e gente enubere) anebo vůbec provést jiný akt, který byl spojen s capitio deminutio minima (se ztrátou rodinných práv) a způsobil by vystoupení liberty z rodového svazku“. (Lange, Römische Altertümer [Římské starožitnosti], Berlín, 1856, 1. sv., str. 195, kde ve vztahu na citované místo z Livia se odkazuje na Huschkeho.) Je-li tato domněnka správná, nedokazuje pro poměry rodem svobodných Římanek toto místo teprve nic a nemůže být pak vůbec řeči o jejich povinnosti vdávat se uvnitř rodu.

Výraz *enuptio gentis* vyskytuje se v celé římské literatuře pouze na tomto místě; slovo *enubere*, vyvdati se, jen třikrát rovněž u Livia, a to beze vztahu k rodu. Výmysl, že Římanky se směly vdávat pouze uvnitř rodu, děkuje za svou existenci pouze tomuto jednomu místu. Ale je absolutně neudržitelný. Neboť buďto se toto místo vztahuje na zvláštní omezení pro propuštěnkyně a pak nedokazuje nic pro rodem svobodné (*ingenuae*); anebo platí také pro rodem svobodné a pak dokazuje spíše, že žena se zpravidla vdávala mimo rod, ale sňatkem přecházela do rodu mužova; tedy proti Mommsenovi a pro Morgana. —

Ještě téměř 300 let po založení Říma byly rodové svazky tak silné, že jeden patricijský rod, totiž Fabiové, mohl podniknout se svolením senátu na vlastní pěst válečné tažení proti sousednímu městu Veji. 306 Fabiovců, kteří se vydali na pochod, bylo zaskočeno a všichni byli pobiti. Jediný chlapec, který zůstal na živu, zachoval rod.

10 rodů tvořilo, jak bylo řečeno, *fratrii*, která se zde nazývala kurie a měla důležitější veřejná práva než řecká *fratrie*. Každá kurie měla vlastní náboženské obřady, svatyně a kněze; tito kněží dohromady tvořili jedno z římských kněžských kollegií. Deset kurií tvořilo kmen, který měl

pravděpodobně jako ostatní latinské kmeny vojeného náčelníka — vojevůdce a nejvyššího kněze. Všecky tři kmeny dohromady tvořily římský národ — *populus Romanus*.

K římskému národu mohl tedy patřit jen ten, kdo byl členem rodu a tím kurie a kmene. První ústava tohoto národa byla tato. Veřejné záležitosti byly obstarávány nejprve senátem, který byl složen, jak po prvé správně zjistil Niebuhr, z náčelníků 300 rodů; právě proto se jako rodoví stařešinové nazývali *otci patres* a všichni dohromady *senát* (rada nejstarších, od *senex* — starý). Volba ze stále stejné rodiny toho kterého rodu, která se stala zvykem, vyvolala v život také zde první rodovou šlechtu; tyto rodiny se nazývaly *patriciové* a činily si nárok na výlučné právo na členství v senátu a v jiných úřadech, Skutečnost, že se národ časem smířil s těmito nároky a ty se proměnily ve skutečné právo, vyjadřuje pověst, když praví, že Romulus udělil prvním senátorům a jejich potomkům *patricijství* s jeho výsadami. Senát, jako athénská *bulé*, rozhodoval v mnoha záležitostech a radil se předběžně při důležitějších a zvláště nových zákonech. Rozhodování o zákonech bylo vyhrazeno lidovému shromáždění, zvanému *comitia curiata* (shromáždění *curií*). Národ se scházel, seskupen podle *kurií*, v každé *kurii* pravděpodobně podle rodů a při rozhodování měla každá z 30 *kurií* jeden hlas. Shromáždění *kurií* přijímalo nebo zamítalo všechny zákony, volilo všechny vyšší úředníky včetně t. zv. krále — *rex*, vyhlášovalo válku (mír však uzavíral senát) a rozhodovalo jako nejvyšší soud při odvolání účastníků ve všech případech, kde šlo o trest smrti pro římského občana. — Konečně vedle senátu a shromáždění tu byl ještě *rex*, který se zcela rovnal řeckému *basileovi* a naprosto nebyl téměř absolutním králem, jak ho líčí Mommsen.¹⁾ Také on byl vojevůdcem, nejvyšším knězem a předsedou určitých sou-

¹⁾ Latinské slovo *rex* je totožné s keltsko-irským *riacht* (náčelník kmene) a s gotským *reiks*; že to rovněž znamenalo rodového nebo kmenového náčelníka jako původně také něm. „Furst“ (anglicky *first*, dánsky *forste*, první), vyplývá z toho, že Gotové již ve 4. století si vytvořili zvláštní slovo pro pozdějšího krále, vojevůdce celého národa: *thiudans*, *Artaxerxes* a *Herodes* se v Ulfilově překladu bible nikdy nejmenují *reiks*, nýbrž *thiudans* a říše císaře *Tiberia* nikdy *reiki* nýbrž *thiudinassus*. Ve jméně gotského *thiudanse* aneb, jak my nepřesně překládáme, krále *Thiudareika*, *Theodoricha*, t. j. *Dietricha* [z *Nibelungů*] splývají oba tyto názvy. (Pozn. Engelsova).

dů. Civilní práva nebo moc nad životem, svobodou a majetkem občanů rozhodně neměl, pokud neplynula z disciplinární moci vojevůdce anebo z moci předsedy soudu vykonat rozsudek. Úřad, který zastával rex, nebyl dědičný; byl naopak, pravděpodobně na návrh předchůdcův, ne prve volen shromážděním kurií a pak v dalším shromáždění slavnostně uveden v úřad. Že byl také sesaditelný, dokazuje osud Tarquinia Superba.

Právě tak jako Řekové v herojské době, žili tedy Římané v době t. zv. králů ve vojenské demokracii, která byla založena na rodech, fratriích a kmenech a z nich se vyvinula. I když snad přirozeně vzniklá patricijská šlechta získala již půdu, i když snad reges usilovali o postupné rozšíření svých práv, nemění to původní základní charakter zřízení a na tom jedině záleží.

Mezitím se rozmnožilo obyvatelstvo města Říma a římského území rozšířeného výboji, částečně přistěhovalectvím, částečně obyvatelstvem podrobených, většinou latinských okruhů. Všichni tito noví státní příslušníci (otázku klientů necháváme zde stranou) stáli mimo staré rody, kurie a kmeny, netvořili tedy součást vlastního římského národa, *populus Romanus*. Byli osobně svobodní lidé, směli vlastnit pozemky, museli odvádět daně a konat válečné služby. Ale nemohli zastávat úřady, ani se účastnit shromáždění kurií, ani se podílet při rozdělování dobytých státních pozemků. Tvořili plebs, vyloučenou ze všech veřejných práv. Tím, že stále rostla, byla ozbrojena a prodělávala vojenský výcvik, stala se plebs hroživou mocí, stojící proti starému „populu“, nyní pevně uzavřenému proti každému přírůstku zvenčí. K tomu přistupovalo, že vlastnictví pozemků bylo, jak se zdá, téměř stejnoměrně rozděleno mezi *populus* a plebs, zatím co obchodní a průmyslové bohatství — ovšem ještě nepřilíši vyvinuté — bylo převážně v rukou plebejců.

Při velké nejasnosti, do níž je zahalena zcela mytická historie vzniku Říma, která je ještě více zatemněna racionalisticko-pragmatickými pokusy o výklad a zprávami pozdějších juristicky vzdělaných pisatelů našich pramenů — je nemožné říci něco určitého o době, průběhu nebo podnětu revoluce, která súčtovala se starým rodovým zřízením. Jisté je jen, že její příčina spočívala v bojích mezi plebejci a *populem*.

Nová ústava, připisována králi Serviovi Tulliovi, opírajíc se o řecký vzor, zvláště Solona, vytvořila nové shromáždění lidu, kam měli či neměli přístup občané bez rozlišování na populus a plebs podle toho, zda konali válečné služby nebo ne. Všichni muži podléhající branné povinnosti byli rozděleni do 6 tříd podle majetku. Nejmenší majetek každé z pěti tříd byl: I. 100.000 assů; II. 75.000; III. 50.000; IV. 25.000; V. 11.000 assů; což se rovná podle Dureau de la Malle asi 14.000, 10.500, 7.000, 3.600 a 1.570 marek. VI. třída, proletáři, se skládala z méně majetných, osvobozených od služeb a daní. V novém lidovém shromáždění centurií (comitia centuriata) nastupovali občané po vojensku, ve svých centuriích po 100 mužích, a každá centurie měla jeden hlas. Tak tedy první třída stavěla 80 centurií, II. 22, III. 20, IV. 22, V. 30 a VI. ze slušnosti také jednu. K tomu přistupovali jezdcí sestavení z nejbohatších občanů s 18 centuriemi, dohromady 193; většina hlasů: 97. Měli tedy rytíři a I. třída dohromady již 98 hlasů, tedy většinu; byli-li jednotní, nebyli ostatní vůbec tázáni, platné usnesení bylo rozhodnuto.

Na toto nové shromáždění centurií přešla nyní všechna politická práva dřívějších shromáždění kurií (až na některá nominální práva); kurie a rody, které tyto kurie tvořily, byly tím degradovány jako v Athénách na pouhé soukromé a náboženské organizace a živořily jako takové ještě dlouho, zatím co shromáždění kurií brzy úplně usnul. Aby byly také tři staré rodové kmeny vytlačeny ze státu, byly zavedeny čtyři místní kmeny, z nichž každý bydlel v jedné čtvrti města, s řadou politických práv.

Tím bylo také v Římě již před odstraněním t. zv. království rozbito společenské zřízení, spočívající na osobních pokrevních poutech a na jeho místě byla zavedena nová skutečná státní ústava, založená na územním rozdělení a majetkových rozdílech. Veřejnou moc zde představovalo občanstvo, povinné válečnými službami, nejen proti otrokům, nýbrž i proti t. zv. proletářům, kteří byli vyloučeni z vojenské služby a nesměli nosit zbraň.

V rámci této nové ústavy, která dosáhla ještě většího rozvoje, když byl vypuzen poslední král Tarquinius Superbus, který si skutečně chtěl usurpovat královskou moc, a když byl král nahrazen dvěma vojevůdci (konsuly) se

stejnou úřední mocí jako u Irokesů — v rámci této ústavy se odehrávají dějiny římské republiky se všemi boji patricijů a plebejců o přístup do úřadů a o účast na státních latifundiích a s konečným splynutím patricijské šlechty s novou třídou velkostatkářů a peněžních magnátů, kteří poznenáhlu pohltili všechny pozemky sedláků, ožebračených válečnou službu, kteří obdělávali takto vzniklé obrovské statky s pomocí otroků, vylidnili Itálii a tím připravili cestu nejen císařství, nýbrž i jeho nástupcům, německým barbarům.

VII.

ROD U KELTŮ A NĚMCŮ

Místo nám nedovoluje, abychom se zabývali rodovými institucemi, které ještě dnes existují u rozličných divokých a barbarských národů v čistší nebo méně čisté formě, anebo abychom hledali jejich stopy ve starších dějinách asijských kulturních národů. Jedny i druhé najdeme všude. Jen několik příkladů: Dříve než bylo poznáno, co je rod, dokázal jeho existenci muž, který si dal nejvíce práce, aby jej špatně chápal, totiž MacLennan, a správně jej popsal u Kalmyků, Čerkesů, Samojedů a u tří indických národů: Varaliů, Magarů a Munuipuriů. V poslední době jej objevil a popsal M. Kovalevský u Pšavů. Ševsurů, Svanetů a jiných kavkazských kmenů. Zde chceme uvést jen několik stručných poznámek o výskytu rodu u Keltů a Germánů.

Nejstarší zachované keltské zákony nám ukazují rod ještě v plné síle; v Irsku žije rod ještě dnes alespoň instinktivně ve vědomí lidu, když jej byli Angličané násilně zničili. Ve Skotsku byl ještě v polovině minulého století v plném rozkvětu a také zde podlehl pouze zbráním, zákonodárství a anglickým soudům.

Starowaleské zákony, které byly napsány několik století před dobytím Angličany, nejpozději v 11. století, svědčí ještě o společném obdělávání půdy celých vesnic, i když je to jen výjimečný zbytek dřívějšího všeobecného obyčeje; každá rodina měla pět rolí k vlastnímu obdělávání; vedle toho byl jeden díl obděláván společně a výnos rozdělován. Při obdobnosti Irska a Skotska, není pochyby o tom, že tyto venkovské obce představují rody anebo pododdíly rodů, i kdyby to nové prozkoumání waleských zákonů, k němuž se mi nedostává času (moje výpisky jsou z roku 1869), přímo nedokazovalo. Co však waleské prameny a s nimi zároveň irské prameny přímo dokazují, je, že párové manželství u Keltů v 11. století nebylo ještě naprosto zatačeno monogamií. Ve Walesu se manželství stávalo nerozlučitelným, či spíše nevyhovitelným po 7 letech. Chyběly-li jen 3 noci do 7 let, mohli se manželé rozejít. Pak se

dělilo, a to tak, že žena dělila a muž si vybral svůj díl. Nábytek se dělil podle určitých velmi humorných pravidel. Rušil-li manželství muž, musil vrátit ženě její věno a další věci; jestliže manželství bylo zrušeno z vůle ženiny, dostala méně. Muž dostal dvě děti, žena jedno, a to prostřední. Když si po rozvodu žena vzala jiného muže a první muž si znovu pro ni přišel, musila jít za ním, i když byla již *jednou* nohou v nové manželské posteli. Byli-li však spolu sedm let, byli mužem a ženou i bez předchozího formálního sňatku. Čistota dívky před sňatkem nebyla vůbec přísně dodržována ani vyžadována; ustanovení, která se k tomu vztahují, jsou krajně frivolního rázu a naprosto neodpovídají měšťácké morálce. Dopustila-li se žena cizoložství, směl ji muž zbít (jeden ze tří případů, kdy mu to bylo dovoleno, jinak propadal trestu), pak však nesměl žádat další zadostiučinění, neboť „za jeden přestupek směl žádat buďto vykoupení anebo pomstu, avšak ne obojí současně“. Důvody, ze kterých mohla žena žádat o rozvod bez ztráty svých nároků, byly velmi četné; stačilo když muž páchlo z úst. Výkupné za právo první noci, které mělo být placeno náčelníku kmene nebo králi, hraje velkou roli v zákoníku (právo první noci — gobr merch, odtud středověký název marcheta, francouzsky marquette). Ženy měly hlasovací právo ve shromáždění lidu. Připojíme-li k tomu, že v Irsku jsou dosvědčeny podobné poměry; že jsou tam rovněž dočasné sňatky zvykem a že ženě jsou zajištěny při rozvodu přesně stanovené velké výhody, dokonce odškodnění za její práci v domácnosti; že se tam vyskytuje „první žena“ vedle jiných žen a že se při rozdělování dědictví nedělá rozdíl mezi manželskými a nemanželskými dětmi — máme obraz párového manželství, oproti kterému forma manželství platná v Severní Americe připadá strohá, avšak to v 11. století nemůže překvapovat u národa, který ještě v době Césarově žil ve skupinovém manželství.

Irský rod (sept, kmen se jmenoval clainne, clan) je potvrzen a popsán nejen ve starých právních knihách, nýbrž i anglickými právníky 17. století, kteří sem byli posláni, aby přeměnili půdu klanů v domény anglického krále. Půda byla až do této uvedené doby společným majetkem klanu nebo rodu, pokud již nebyla proměněna náčelníky v jejich soukromé domény. Zemřel-li člen rodu a tím zanikla do-

mácnost, přikročil stařešina (angličtí právníci jej nazývali *caput cognationis*) k novému rozdělení půdy celého území mezi ostatní domácnosti. Toto dělení bylo jistě prováděno v podstatě podle pravidel platných v Německu. Ještě nyní se setkáme s několika obecními poli, t. zv. *rundale*, jakých bylo před 40 nebo 50 lety velmi mnoho. Sedláci, kteří najímali jednotlivě půdu, která dříve patřila společně celému rodu a byla uloupena anglickými dobyvateli, platí sice pacht za svůj kus jednotlivě, avšak spojují zase dohromady všechny luční a polní půdu, rozdělují ji podle polohy a jakosti na „úděly“ (na řece *Mosele* se jim říká „*Gewanne*“) a každý dostane svůj příděl v každém údělu; rašeliniště a pastviny se využívají společně. Ještě před 50 lety čas od času mnohdy po roce docházelo k novému dělení. Plán polí takové vesnice „*rundale*“ vypadá úplně stejně jako rozdělení polností německých dvorů na *Mosele* anebo v *Hochwaldu*. Také v t. zv. „*factions*“ (strany) žije dosud rod. Irští sedláci se často dělí do táborů, které spočívají zdánlivě na zcela nesmyslných rozdílech, jež jsou Angličanům zcela nepochopitelné a na pohled nemají žádný jiný smysl, než aby byly podkladem k oblíbeným nedělním pračkám. Jsou to umělé pokusy o oživení, později vzniklá náhrada zaniklých rodů, která dokazuje, že zděděný rodový instinkt žije dál svým svérázným způsobem. V mnohých krajinách žijí ostatně členové rodu ještě poměrně pohromadě na starém území; tak měla ještě v 30. letech velká většina obyvatelů hrabství *Monaghan* jen 4 příjmení, t. j. pocházela ze 4 rodů nebo klanů.¹⁾

¹⁾ K čtvrtému vydání. Když jsem byl několik dní v Irsku, znovu jsem si uvědomil, jak dalece tamější venkovský lid žije ještě v představách rodové doby. Velkostatkáři, jehož je sedlák pachtýřem, je v jeho očích stále ještě jakýmsi náčelníkem klanu, který má spravovat půdu v zájmu všech a jemuž sedlák platí tribut ve formě pachtu, od něhož však má také dostat podporu, upadne-li do bída. A tak každý zámožnější je v očích sedlákových povinen podporovat své chudší sousedy, upadnou-li do bída. Taková pomoc není almužnou, nýbrž náleží právem chudšímu od bohatějšího člena rodu nebo náčelníka rodu. Chápeme stíznosti národohospodářů a juristů, že není možno irským sedlákům vstoupit pojem moderního občanského vlastnictví; vlastnictví, které má jenom práva, ale žádné povinnosti, nejde prostě Irům do hlavy. Chápeme také, že Irové, kteří jsou náhle přesazeni s takovými naivními rodovými představami do anglických a amerických velkoměst mezi obyvatelstvo se zcela jinými názory na mravnost a právo, že takoví Irové se dostanou lehce v otázkách mravnosti a práva úplně na scesti, ztrácejí půdu pod nohama a často hromadně propadají demoralisaci. (Engelsova poznámka).

Ve Skotsku se datuje zánik rodového zřízení od potlačení povstání z r. 1745. Který článek tohoto zřízení představuje speciálně skotský klan, zbývá ještě zjistit, že však je takovým článkem, o tom není pochyby. V románech Waltra Scotta vidíme před sebou živě takovýto klan horního Skotska. „Je to skvělý příklad rodu, praví Morgan, svou organizací a svým duchem, pádný důkaz, jak členové rodu byli ovládnáni rodovým životem... V jejich zášti a jejich krevní mstě, v rozdělení území podle klanů, v jejich společném užívání půdy, ve věrnosti členů klanu k náčelníkovi a k sobě navzájem shledáváme se všude s opakujícími se rysy rodové společnosti... Původ byl posuzován podle otcovského práva, takže děti mužů zůstávaly v klanu, zatím co děti žen přecházely do klanu svých otců.“ Že však ve Skotsku dříve vládlo mateřské právo, dokazuje skutečnost, že v královské rodině Piktů²⁾ podle Bedy platila posloupnost po přeslici, ba dokonce i něco z punaluánské rodiny se zachovalo až do středověku jak u Walesanů, tak u Skotů, a to v právu první noci, k němuž byl oprávněn, nebylo-li vykoupeno, u každé nevěsty náčelník klanu nebo král jako poslední zástupce dřívějších společných manželů.

*

Není pochyby o tom, že Němci byli organisováni podle rodů až do stěhování národů. Území mezi Dunajem, Rýnem, Vislou a severními moři obsadili pravděpodobně teprve několik málo století před naším letopočtem; Cimbrové a Teutoni se ještě stěhovali s místa na místo a Suevové se pevně usadili teprve v době Césarově. O nich praví César výslovně, že se usídlili podle rodů a příbuzenství (gentibus cognationibusque) a v ústech Římana z rodu Juliů (gens Julia) má slovo gentibus jasný význam, který se nedá od diskutovat. To platilo o všech Němcích; zdá se, že dokonce v dobytých římských provinciích se dělo osidlování podle rodů. V alemanském národním právu¹⁾ se potvrzuje, že na dobytém území jižně od Dunaje se lid usídlil podle rodů (genealogiae); slova genealogia se užívá ve stejném smyslu jako pozdější markové nebo vesnické společenství.

²⁾ Piktové byl keltský kmen skotský. (Pozn. red.)

¹⁾ Národní právo Alemanů, sídlících na horním a středním Rýnu, bylo písemně zachyceno kolem r. 550. (Pozn. red.)

V nejnovější době vyslovil Kovalevský názor, že tyto genealogiae jsou velké společné domácnosti (domovní společenství), jimž je půda rozdělována a z nichž se teprve později vyvinula vesnická společenství. To by mohlo platit také o výrazu fara, kterýmžto výrazem se označuje u Burgundů a Langobardů — tedy u jednoho gotského a druhého herminonského čili hornoněmeckého kmene — přibližně, ne-li přesně totéž, co je označováno v alemanské právní knize jako genealogiae. Oč zde ve skutečnosti běží, zda o rod nebo domovní společenství, potřebuje ještě podrobnějšího výzkumu.

Jazykové památky nechávají nás na pochybách o tom, zda Němci měli nějaký společný výraz pro gens-rod a jaký to byl. Etymologicky odpovídá řeckému genos, latinskému gens, gotské kuni, středohornoněmecké künne, a také se v tomto smyslu užívá. Na dobu mateřského práva ukazuje, že název pro ženu pochází z téhož kořene. Řecky gyne, slovansky žena, gotsky qvino, staronordicky kona, kuna. — U Langobardů a Burgundů, jak bylo řečeno, nacházíme název fara, který Grimm odvozuje od předpokládaného kořene fisan — ploditi. Já bych dával přednost odvození, které je na biledni, od faran, německy fahren, wandern (jetí, putovati), jako označení pevného oddílu stěhujícího se kmene, skládajícího se samozřejmě z příbuzných, označení, které se během několikastaletého stěhování nejprve na východ a potom na západ poznenáhlu přeneslo na rodové společenství samo. — Dále gotské sibja, anglosaské sib, starohornoněmecké sippia, sippa, Sippe — příbuzenstvo. Ve skandinávštině se vyskytuje jenom množné číslo sifjar — příbuzní; jednotné číslo jen jako jméno bohyně Sif. — A konečně se vyskytuje ještě jiný výraz v písni o Hildebrandovi, kde Hildebrand se ptá Hadubranda, „kdo je jeho otcem mezi muži národa... anebo z jakého jsi rodu“ (eðdo huêlîhhes *cnuosles* du sîs). Pokud existoval společný německý název pro rod, zněl asi gotsky kuni; pro to mluví nejen shodnost s příslušným výrazem v příbuzných řečech, nýbrž i okolnost, že je od něho odvozeno slovo kuning, König — král, což původně znamená rodového nebo kmenového stařešinu. Zdá se, že sibja nepřichází v úvahu, alespoň ve staroskandinávštině znamená sifjar nejen pokrevní příbuzné, nýbrž i sešvagře-

né, obsahuje tedy i příslušníky při nejmenším *dvou rodů*; sif tedy nemohlo být samo výrazem pro rod.

Jako u Mexikánů a Řeků, byl také u Němců bitevní šik — a to jak švadrona jezdců, tak klínová četa pěšáků — rozčleněn podle rodových celků; praví-li Tacitus: podle rodin a příbuzenství vysvětluje se tento neurčitý výraz tím, že v jeho době již dávno přestal být rod v Římě živým celkem.

Rozhodující je jedno místo u Tacida, kde se praví: Matčín bratr pokládá svého synovce za vlastního syna, ba někteří pokládají pokrevní svazek mezi ujcem a synovcem za ještě posvátnější a užší než mezi otcem a synem, takže žádají-li se rukojmí, je sestřin syn větší zárukou než vlastní syn toho, který se má zaručit. Zde máme živý kus původního rodu organisovaného podle mateřského práva, a to jako něco pro Němce zvlášť příznačného.¹⁾ Byl-li dán členem takového rodu vlastní syn v zástavu slibu a stal-li se obětí otcova nesplnění smlouvy, bylo to věcí jeho samého. Byl-li obětován syn sestřin, bylo porušení posvátné rodové právo. Nejbližší rodový příbuzný, který byl přede všemi povinen chránit chlapce nebo mladíka, zaviniil jeho smrt; buďto jej neměl dávat v zástavu, anebo měl smlouvu dodržet. Kdybychom jinak neměli dalších stop rodového zřízení u Němců, toto jedno místo by stačilo.

Ještě rozhodnější, protože asi o 800 let pozdější, je místo ze staronordické písně o soumraku bohů a zániku světa, Voluspá. V tomto „Vidění věstkyně“, do něhož, jak dokázali Bang a Bugge, jsou přimíšeny křesťanské prvky, praví se při líčení doby všeobecné zvrhlosti a zkaženosti, která předcházela velké katastrofě:

---

¹⁾ Z doby mateřského práva pocházející, zvlášť úzký vztah mezi ujcem a synovcem, který se vyskytuje u mnohých národů, znají Řekové jenom v mytologii heroické doby. Podle Diodora (IV, 34) zabil Meleager syny The tiovy, bratry své matky Althaie. Ta vidí v tomto činu tak nesmířitelný zločin, že prokleje vraha, svého vlastního syna, a přeje mu smrt. „Bohové vyslyšeli“, jak se vypravuje, „její přání a skončili Meleagrův život“. Podle téhož Diodora (IV, 34) přistáli Argonauti pod vedením Heraklovým v Thracii a viděli tam, že Phineus hanebně zachází, štván svou novou manželkou, se svými dvěma syny, zplozenými s první zapuzenou manželkou, Boerovnou Kleopatrou, Ale mezi Argonauty jsou také Boreovci, bratři Kleopatřini, tedy ujcové těch, s kterými bylo tak špatně nakládáno. Ujmou se ihned svých synovců, osvoíbodí je a strážce zabijí (Engelsova poznámka).

Broedhr munu berjask ok at bönum verdask,
munu *systrungar* sifjum spilla.

„Bratři se budou svářit a začnou vraždit druh druhá, *sestriny děti* rozvrátí příbuzenstvo.“ Systrungar znamená syn matčiny sestry a že oni navzájem popírají pokrevní příbuzenství, je pro básníka ještě větším zločinem než bratrovražda. Stupňování spočívá ve slově *systrungar*, které zdůrazňuje příbuzenství s matčiny strany; kdyby zde bylo místo toho sysikina-börn, sourozenci, anebo syskina-synir synové sourozenců, nebyla by druhá řádka stupňováním první, nýbrž oslabením. Tedy ještě v době Vikingů, kdy vznikla Voluspá, vzpomínka na mateřské právo ve Skandinávii dosud nevytizela.

Jinak v Tacitově době mateřské právo již ustoupilo otcovskému alespoň u těch Němců, kteří byli Tacitovi známi: děti dědily po otci; kde nebylo dětí, dědili bratři a strýcové s otcovy i matčiny strany. Že byli přibráni matčini bratři k dědictví, souvisí s udržením zmíněného zvyku a zároveň dokazuje, jak mladé bylo ještě otcovské právo u Němců. Také až hluboko ve středověku se setkáváme se stopami mateřského práva. Zdá se, že tehdy ještě pořádně nevěřili v otcovství, zvláště u nevolníků; když tedy feudální pán žádal od některého města uprchlého nevolníka, muselo být nevolnictví obžalovaného, na př. v Augšpurku, Basileji a Kaiserslautern, přísežně dosvědčeno jeho šesti nejbližšími pokrevními příbuznými, a to výlučně s mateřské strany (Maurer, „Städteverfassung“ [„Městská zřízení“], I. 381).

Dalším zbytkem teprve odumírajícího mateřského práva je u Němců úcta k ženám, která je Římanům téměř nepochopitelná. Dívky ze vznešené rodiny platily za nejspolehlivější rukojmí při smlouvách s Němci; myšlenka na to, že by jejich ženy a dcery mohly padnout do zajetí a otroctví, je pro ně strašná a víc než co jiného je povzbuzuje v bitvě; v ženě vidí něco posvátného a věšteckého, slyší jejich rady i při nejdůležitějších záležitostech, jako na př. když Veleda, brukterská kněžka na řece Lipe, se stala duší celého bataverského povstání, v němž Civilis v čele Němců a Belgů otrásl římským panstvím v celé Gallii. Zdá se, že v domě byla moc ženina nesporná; ona, staří a děti musí ovšem také vykonávat všechnu práci, muž chodí na

lov, pije nebo lenoší. Tak praví Tacitus; ježto však neříká, kdo obdělává pole, a s rozhodností prohlašuje, že otroci odvádějí pouze dávky, avšak nekonají nucenou práci, přece jenom asi museli dospělí mužové vykonat tu trochu práce, kterou obdělávání půdy vyžaduje.

Formou manželství bylo, jak jsme se již zmínili předtím, párové manželství, blížíci se postupně monogamii. Strohá monogamie tu ještě nebyla, protože vznešeným bylo povoleno mnohoženství. Vcelku se přísně dbalo na cudnost dívek (na rozdíl od Keltů) a rovněž o neporušitelnosti manželského svazku u Němců mluví Tacitus zvláště vřele. Jenom cizoložství ženino udává jako důvod k rozvodu. Avšak v jeho zprávě je mnoho neúplného a příliš okatě staví Germány jako zrcadlo ctnosti prostopášným Římanům. Tolik je však jisté: i když byli Němci ve svých lesích takovými výjimečnými rytíři ctnosti, bylo třeba jen nepatrného styku s vnějším světem, aby klesli na úroveň ostatních průměrných evropských lidí; poslední stopa přísných mravů zanikla v římském světě ještě daleko rychleji než německá řeč. K tomu stačí číst Řehoře z Toursu. Že v německých pralesích nemohla vládnout tak rafinovaná rozmařilost v užívání smyslných požitků jako v Římě, rozumí se samo sebou, a tak i v tomto směru stojí Němci ještě dosti vysoko nad římským světem, i když jim nepřibásňujeme zdrženlivost ve smyslných požitcích, která nikde nikdy nebyla u celého národa všeobecným pravidlem.

Z rodového zřízení vznikl závazek dědit nepřátelství otce a příbuzných právě tak jako přátelství; právě tak výkupné, náhrada místo krevní msty za zabití nebo zranění. Toto výkupné (Wergeld), které ještě v minulé generaci platilo za specificky německou instituci, je nyní dokázáno u sta a sta národů jako všeobecné zmírnění krevní msty, plynoucí z rodového zřízení. Nalézáme je právě tak jako povinnost pohostinství mimo jiné také u amerických Indiánů; popis, jak bylo poskytováno podle Tacita („Germania“, kap. 21) pohostinství, je téměř do detailu totéž, jak je popisuje Morgan u svých Indiánů.

Vášnivý a nekonečný spor o tom, zda Tacitovi Němci již nadobro rozdělili ornou půdu či ne a jak mají být vložena příslušná místa, patří nyní minulosti. Od té doby,

co bylo dokázáno společné obdělávání orné půdy rodem a později komunistickými rodinnými obcemi, které dosvědčuje César ještě u Suevů, a co bylo dokázáno přidělování půdy jednotlivým rodinám s pravidelně se opakujícím novým dělením téměř u všech národů, od té doby, co je zjištěno, že občasné znovurozdělování orné půdy se udrželo na některých místech v Německu samém až po naše dny, není třeba o těchto věcech ztrácet dále slov. Jestliže Němci přešli od společného obdělávání, jež César připisuje výslovně Suevům (rozdělená či soukromá pole se u nich vůbec nevyskytují, píše), za těch 150 let až po Tacita k obdělávání půdy jednotlivci s každoročním znovurozdělováním, je to skutečně dost velký pokrok; přechod od onoho stupně k plnému soukromému vlastnictví půdy za tak krátkou dobu a beze všeho cizího vměšování je prostě nemožný. Nalézám tedy u Tacita pouze to, co praví suchými slovy: Vyměňují si (anebo znovu rozdělují) každoročně obdělanou půdu a při tom zbývá dosti společné půdy. Je to stupeň obdělávání a přivlastňování půdy, který přesně odpovídá tehdejšímu rodovému zřízení u Němců.¹⁾

Předházející odstavec nechávám nezměněn, jak je v dřívějších vydáních. Mezitím se však otázka ukázala v jiném světle. Od té doby, co Kovalevský (srovnej str. 60.) dokázal, že je velmi často, když ne všeobecně patriarchální domovní společenství přechodným stupněm mezi komunistickou rodinou, mateřským právem a mezi moderní izolovanou rodinou, není již otázkou, jako ještě tomu bylo mezi Maurerem a Waitzem, zda tu bylo společné či soukromé vlastnictví půdy, nýbrž jaká byla *forma* společného vlastnictví. Není pochyby o tom, že za Césara se u Suevů vyskytovalo nejenom společné vlastnictví, nýbrž i společné obdělávání na společný účet. Zda byl společenskou jednotkou rod anebo domovní společenství anebo nějaká příbuzenská skupina komunistická ležící mezi oběma anebo zda se vyskytovaly všechny tři skupiny podle poměrů půdy, o tom se dá ještě dlouho vést spor. Avšak nyní tvrdí Kovalevský, že stav vyličený Tacitem nepředpokládá společenství markové nebo vesnické, nýbrž do-

¹⁾ Srovnej Marxův dopis Engelsovi z 25. března 1868 a Engelsův dopis Marxovi z 22. listopadu 1882. (Pozn red.).

movní společenství; z něho prý se pak mnohem později v důsledku přírůstku obyvatelstva vyvinulo vesnické společenství.

Podle toho by se sídla Němců na územích, obsazených v době Římanů, jakož i odňatých Římanům později, ne skládala z vesnic, nýbrž z velkých rodinných společenstev, jež zahrnovala několik generací a jež obdělávala příslušný kus půdy a okolní neobdělanou půdu užívala společně se sousedy jako marku. Tacitovo místo o střídání obdělané půdy bylo by pak třeba brát ve skutečně agronomickém smyslu: společenství zoralo každým rokem jinou líchu a role z minulého roku nechalo ležet ladem anebo zcela zpustnout. Při řídkém zabydlení zůstávalo pořád ještě dost neobdělané půdy, aby nemuselo docházet ke sporům o půdu. Teprve po století, když počet členů domácnosti dosáhl takové výše, že společné hospodaření za tehdejších výrobních podmínek již nebylo možné, společenstva se rozpadla; až dosud společná pole a louky byly rozděleny známým způsobem mezi vznikající jednotlivé domácnosti, z počátku na čas, později jednou pro vždy, zatím co les, pastviny a vody zůstaly společné.

Pro Rusko se zdá tento vývoj historicky úplně doložen. Co se týče Německa a v druhé řadě ostatních germánských zemí, nedá se popírat, že tento předpoklad v mnohém ohledu lépe objasňuje prameny a potíže řeší lehčeji, než dosavadní předpoklady, podle kterých vesnické společenství sahá až do doby Tacitovy. Nejstarší dokumenty na př. *Codex Laureshamensis*¹⁾ se dají vysvětlit vcelku mnohem lépe s pomocí domovních společenství než vesnických společenství. Na druhé straně však vyplývají z této hypotézy opět nové potíže a nové otázky, které musí být teprve rozřešeny. Zde mohou přinést rozhodnutí jen nové výzkumy; nemohu však popřít, že mezistupeň domovních společenství je i pro Německo, Skandinávii a Anglii velmi pravděpodobný.

Zatím co u Césara se Němci zčásti právě trvale usadili, částečně ještě trvalá sídla hledali, mají v době Tacitově již celé století usedlého života za sebou; podle toho se jas-

¹⁾ *Lauriacum*, latinské jméno pro Lorch, v jehož benediktinském klášteře je stará známá kronika a sbírka listin, (*Codex*.) (Pozn. red.).

ně jeví pokrok ve výrobě obživy. Bydlí ve srubech, jejich oděv je ještě velmi primitivní, je to oděv obyvatel lesů; hrubý vlněný plášť, kožešiny, pro ženy a vznešené osoby lněný spodní šat. Jejich potravou je mléko, maso, divoké plody a, jak doplňuje Plinius, ovesná kaše (ještě dnes keltské národní jídlo v Irsku a ve Skotsku). Jejich bohatství tvoří dobytek: ten je však špatného plemene, býci a krávy jsou malí, nevzhlední, bez rohů; koně jsou malí pony, špatní běžci. Peněz se užívalo zřídka a málo. pouze římských. Zlato a stříbro nezpracovávali a nepřikládali mu zvláštní hodnotu, železo se vyskytovalo zřídka a zdá se alespoň u kmenů na Rýně a na Dunaži, že bylo téměř jen dováženo, nikoliv samostatně získáváno. Runové písmo (napodobená řecká nebo latinská písmena) bylo známo jen jako tajné písmo a bylo používáno pouze k náboženským čarám. Obětování lidí bylo dosud zvykem. Zkrátka, máme tu před sebou národ, který se právě pozvedl ze středního stupně barbarství na vyšší stupeň. Zatím co u kmenů bezprostředně sousedících s Římany byl znemožněn vývoj samostatného kovodělného a textilního průmyslu pro ulehčený dovoz římských průmyslových výrobků, vytvořila se tato průmyslová odvětví zcela určitě na severovýchodě u Baltického moře. Části výzbroje nalezené ve šlesvických slatích — dlouhý železný meč, řetízkový krunýř, stříbrná helmice atd. s římskými mincemi z konce 2. století — a německé kovové předměty, které se rozšířily za stěhování národů, vykazují zcela zvláštní typ nemálo vyvinutý, i když se opírají o původní římské vzory. Vystěhováním do civilisované římské říše vzala tato domorodá výroba za své, mimo Anglii. Jak jednotně tento průmysl vznikl a se rozvíjel, ukazují na př. bronzové náramky; náramky nalezené v Burgundsku, v Rumunsku, u Azovského moře jsou podobny anglickým a švédským, jako by vznikly v téže dílně, a jsou přitom zcela určitě germánského původu.

Nejvyššímu stupni barbarství odpovídá také zřízení. Všeobecně se vyskytuje, podle Tacita, rada stařešinů (principes), která rozhodovala o méně důležitých věcech, ale důležitější připravovala pro rozhodnutí ve shromáždění lidu. Toto shromáždění se vyskytuje na nejnižším stupni barbarství alespoň tam, kde je známe, u Američanů,

nejprve pouze pro rod, ještě ne pro kmen nebo svaz kmenů. Stařešinové (principes) se ještě ostře liší od vojevůdců (duces) zcela tak jako u Irokesů. První žijí již částečně z čestných darů, dobytka, obilí atd., které dostávají od členů kmene; volí se, stejně jako v Americe, většinou stále z jedné rodiny; přechod k otcovskému právu usnadňuje jako v Řecku a v Římě pozvolnou proměnu volby v dědičnost a tím tvoření šlechtické rodiny v každém rodu. Tato stará t. zv. kmenová šlechta zanikla většinou při stěhování národů anebo brzy poté. Vojevůdce byli voleni bez ohledu na původ pouze podle svých schopností. Měli nevelkou moc a museli působit svým příkladem; vlastní disciplinární moc u vojska připisuje Tacitus výslovně kněžím. Skutečnou moc mělo shromáždění lidu. Král nebo stařešina kmene předsedá; lid rozhoduje — „ne“ se vyjadřuje mručením, „ano“ aklamací a hřmotem zbraní. Shromáždění je zároveň soudním sborem; zde se přednášejí žaloby a rozsuzují pře, zde se vynášejí rozsudky smrti, a to trest smrti je pouze za zbabělost, vlastizrada a smilstvo proti přírodě. Také v rodech a ostatních nižších organizačních celcích soudí shromáždění všech za předsednictva stařešiny, který jako původně u každého německého soudu jen řídí stání a klade otázky; rozsudek vynášelo u Němců odedávna a všude celé shromáždění.

Od doby Césarovy se tvořily svazy kmenů; u některých z nich se již vyskytovali králové; nejvyšší vojevůdce usiloval jako u Řeků a Římanů a samovládu a tu a tam se jí zmocnil. Takoví šťastní usurpátoři nebyli však naprosto neomezenými vládci; ale začínají již lámat pouta rodového zřízení. Zatím co propuštění otroci jinak zaujímalí pořádné postavení, protože nemohli patřit k žádnému rodu, dostalo se takovým oblíbencům nových králů často vysokého postavení, bohatství a poct. Totéž dělali po dobytí římské říše vojevůdci, kteří se pak stali králi velikých zemí. U Franků hráli otroci a propuštěnci královi nejprve u dvora a pak ve státě velikou úlohu; z velké části pochází nová šlechta z nich.

Jedno zařízení usnadňovalo vznik království: družiny. Již u amerických rudokožců jsme viděli, jak se vedle rodového zřízení tvoří soukromé společnosti k vedení války na vlastní pěst. Tyto soukromé společnosti se staly u Němců

již stálými spolky. Válečník, který získal proslulost, shromáždil kolem sebe skupinu mladých lidí, lačných po kořisti, kteří byli jemu — a on jim — zavázáni k osobní věrnosti. Vůdce je stravoval a dával jim dary, uspořádal je v hierarchické pořadí; byla to tělesná garda a pohotová tlupa pro menší výpravy, hotový důstojnický sbor pro velká tažení. Ačkoliv tyto družiny byly patrně slabé a také později na př. u Odoakera v Itálii skutečně slabé jsou, tvoří přesto již zárodek úpadku staré národní svobody a jako takové se osvědčily v době stěhování národů i po něm. Neboť předně ulehčovaly vzestup královské moci. Za druhé mohly být udržovány pohromadě, jak poznamenává již Tacitus, pouze neustálými válkami a loupežnými výpravami. Lup se stal účelem. Neměl-li velitel družiny co dělat nablízku, táhl se svým mužstvem k jiným národům, u nichž byla válka a vyhlídka na kořist; pomocná vojska německých kmenů, která bojovala ve velkém množství pod římskými prapory dokonce i proti Němcům, byla sestavena částečně z takovýchto družin. Je to první vydání landsknechtů, kteří byli hanbou a kletbou Němců. Po dobytí římské říše tvořili členové těchto královských družin vedle nesvobodných a římských dvorních služebníků druhou hlavní součást pozdější šlechty.

Vcelku platí tedy pro německé kmeny sdružené v národy totéž zřízení, jako se vyvinulo u Řeků v době herojské a u Římanů v době t. zv. králů: shromáždění lidu, rada stařešinů rodů, vojevůdce, který usiluje již o skutečnou královskou moc. To bylo nejvyvinutější zřízení, které se mohlo vyvinout z rodového řádu; bylo to vzorné zřízení nejvyššího stupně barbarství. Jakmile společnost překročila hranice, v nichž toto zřízení dostačovalo, byl konec rodovému řádu; byl rozbit a na jeho místo nastoupil stát.

VIII.

VYTVOŘENÍ STATU U NĚMCŮ

Němci byli podle svědectví Tacitova velmi početným národem. Přibližnou představu o síle jednotlivých německých národů si můžeme udělat z Césara. Udává počet Usi-petů a Tenkterů, sídlících na levém břehu Rýna, na 180 tisíc lidí včetně žen a dětí. Tedy asi 100.000 na jeden národ¹⁾, což je značně více než na př., kolik bylo vcelku Irokesů v době jejich rozkvětu, kdy v síle asi 20.000 byli postrachem celé země od velikých jezer až k Ohio a Potomaku. Takový jednotlivý národ zaujímá na mapě, pokoušíme-li se seskupit národy usazené poblíže Rýna a ze zpráv blíže známé, průměrně asi území jednoho pruského vládního okresu, tedy asi 10.000 km², neboli 182 čtverečné zeměpisné míle. Ale Germania Magna²⁾ Římanů až k Visle měla okrouhle 500.000 km². Počítáme-li průměrně na každý jednotlivý národ 100.000 lidí, mohla mít celá Germania Magna na 5.000.000 lidí, na skupinu barbarských národů značný počet, na naše poměry — 10 obyvatel na 1 km², nebo-li 550 na 1 čtverečnou zeměpisnou míli — velmi nepatrný. Tím však není naprosto vyčerpán počet tehdy žijících Němců. Víme, že podél Karpat až k ústí Dunaje bydlely německé národy gotského původu, Basarnové. Peukinové a jiní, v tak velkém počtu, že Plinius je pokládá za pátý hlavní kmen Němců a že tito národové, kteří se objevují již r. 180 před naším letopočtem jako žoldněři makedonského krále Persea, ještě v prvních letech Augustovy vlády pronikli až do území u Adrianopole. Počítáme-li, že jich bylo jen 1.000.000, vidíme, že pravděpodobný počet Němců na počátku našeho letopočtu byl nejméně 6.000.000.

¹⁾ Zde předpokládané číslo je potvrzeno jedním místem Diorovým o galských Keltech: „V Gallii bydlí mnoho národů nesčetné síly. U největších je počet obyvatelstva asi 200.000, u nejmenších 50 000“ (Diodorus Siculus, V, 25). Tedy průměrně 125.000; u galských jednotlivých národů je třeba rozhodně počítat s tím, že byly početnější než německé, protože byly na vyšším stupni vývoje. (Engelsova poznámka).

²⁾ Germania Magna — Velké Německo bylo podle římských zeměpisců územím mezi Rýnem a Vislou. (Pozn. red.).

Když se obyvatelstvo usadilo v Germanii, určitě se stále rychleji rozmnožovalo; svrchu zmíněné pokroky průmyslu to již dokazují. Nálezy ve šlesvických slatích pocházejí podle současně nalezených římských mincí z 3. století. V této době byl již tedy u Baltického moře vyvinutý průmysl kovodělný a textilní, živý styk s římskou říší a určitý přepych u bohatších — to všechno jsou stopy hustějšího zalidnění. Ale v této době začíná také všeobecná útočná válka Němců podél čáry Rýna, římského hraničního valu a Dunaje, od Severního až k Černému moři — přímý důkaz stále početnějšího, navenek se rozpínajícího obyvatelstva. 300 let trval boj, v němž celý hlavní kmen gotských národů (s výjimkou skandinávských Gotů a Burgundů) od táhl na jih a tvořil levé křídlo mohutné útočné fronty, v jejímž středu postupovali Hornoněmci (Herminoni) na horním Dunaji, a na pravém křídle Iskevonové, nyní zvaní Frankové, postoupili na Rýn; Ingevonům připadl úkol dobýt Britannie. Na konci 5. století byla římská říše bez sil, bez krve a bez pomoci otevřena vnikajícím Němcům.

Předtím jsme stáli u kolébky antické řecké a římské civilizace. Zde stojíme u její rakve. Po všech zemích kolem Středozemního moře přejížděl po staletí vše srovnávající hoblík římské světovlády. Pokud řečtina nekladla odpor, musely všechny národní jazyky ustoupit zkomolené latině; nebyly již žádné národnostní rozdíly, nebylo již Gallů, Iberů, Ligurů, Noriků, všichni se stali Římány. Římská správa a římské právo rozložily všude staré rodové svazy a tím zrušily poslední zbytek místní a národní svébytnosti. Novopečené římanství neposkytovalo náhrady; nevyjadřovalo národnost, nýbrž jen skutečnost, že tu žádná národnost není. Prvky nových národů se vyskytovaly všude; latinská nářečí různých provincií se stále více odlišovala; stále tu byly přirozené hranice, které dříve z Itálie, Gallie, Španělska, Afriky tvořily samostatná území, a stále se ještě uplatňovaly. Avšak nikde tu nebyla síla, která by tyto prvky spojila v nové národy; nikde nebylo ještě stopy po schopnosti rozvoje, po odolnosti, o tvořivé schopnosti vůbec nemluvě. Obrovská masa lidí na ohromném území měla jen jedno pouto, které ji spojovalo: římský stát, a ten se stal časem jejím nejhorším nepřítelem a utlačovatelem. Provincie zničily Řím; Řím sám se stal provinčním měs-

tem jako ostatní s výsadami, ale již bez vlády, již nikoliv střed světové říše, ba ani sídlo císaře nebo císařského místodržitele. kteří bydleli v Konstantinopoli, Trevíru, Miláně. Římský stát se stal obrovským složitým strojem výlučně k vyssávání svých poddaných. Daně, státní roboty a dávky všeho druhu tiskly masu obyvatelstva do stále hlubší bídý; tlak se stupňoval až k nesnesitelnosti vydíráním místodržících, výběřčích daní, vojáků. Až tam to dotáhl římský stát se svou světovládou: své právo na existenci založil na udržování pořádku uvnitř a na obraně proti barbarům z venku. Ale jeho pořádek byl horší než nejhorší nepořádek a barbaři, proti kterým prý chránil své občany, byli těmito občany pokládáni za vytoužené osvoboditele.

Stav společnosti byl neméně zoufalý. Již na sklonku republiky bylo římské panství založeno na bezohledném vykořisťování dobytých provincií; císařství toto vykořisťování neodstranilo, nýbrž naopak uspořádalo. Čím více říše upadala, tím výše stoupaly daně a dávky, tím nestydatěji loupili a vydírali úředníci. Obchod a průmysl nebyly nikdy věcí světovládných Římanů; jen v lichvářských úrocích předstihli všechno, co bylo před nimi a po nich. Co tu z obchodu zbylo a se udrželo, zaniklo vydíráním úředníků; úplně nezanikl jen ve východní, řecké části říše, které se již naše zkoumání netýká. Všeobecné zbídačení, pokles do-pravy, řemesla, umění, úbytek obyvatelstva, úpadek měřt, návrat zemědělství na nižší stupeň — to byl konečný výsledek římské světovlády.

Zemědělství, které bylo rozhodujícím výrobním odvětvím v celém starém světě, stalo se jím opět víc než kdy předtím. V Itálii byly obrovské komplexy statků (latifundie), které od konce republiky zaujímaly téměř celé území, zužitkovány dvojím způsobem. Jednak jako pastviny, při čemž obyvatelstvo byla nahrazeno ovce a voly, k jejichž hlídání bylo třeba jen několika otroků. Nebo jako dvory (villae), kde se pěstovalo zahradnictví ve velkém měřítku se spoustami otroků. Částečně pro přepych majitelů, částečně pro odbyt na městských trzích. Rozsáhlé pastviny se udržely, ba ještě rozšířily; dvorcové statky a jejich zahrady upadaly zároveň, jak jejich vlastníci chudli a města zanikala. Hospodářství na latifundiích, založené na práci otroků, se již nevyplácelo; ale bylo tehdy jedinou možnou

formou velkozemědělství. Malozemědělství se stalo opět jedinou výnosnou formou. Jeden dvorec po druhém byl rozdělován na malé parcely a rozdělen mezi dědičné pachtýře, kteří platili určitou sumu, anebo mezi partiarie, více správce než pachtýře, kteří dostávali za svou práci šestinu anebo dokonce devětinu ročního výnosu. Většinou však byly tyto malé polní parcely rozděleny kolonům, kteří platili určitou částku ročně, byli vázáni k půdě a mohli být prodáni i se svou parcelou; nebyli sice otroky, ale nebyli také svobodní, nemohli se ženit a vdávat se svobodnými občany a občankami a jejich sňatky navzájem nebyly plnoprávními sňatky, nýbrž se pokládaly jako u otroků za pouhé soužití (contubernium). Byli to předchůdci středověkých nevolníků.

Antické otroctví se přežilo. Ani na venkově ve velkozemědělství, ani v městských dílnách neposkytovalo již výnos, který by se vyplatil, protože trh výrobků zanikl. V malozemědělství však a v drobném řemesle, do nichž se obrovská výroba z doby rozkvětu říše sevrkla, nebylo místa pro četné otroky. Jen domácí a přepychoví otroci boháčů našli ještě umístění ve společnosti. Avšak vymírající otroctví stále ještě působilo tak, že všechna produktivní práce byla pokládána za činnost otroků, nehodnou svobodných Římanů, a těmi byli nyní všichni. Proto na jedné straně rostl počet propuštěných nadbytečných otroků, kteří se stali břemenem, na druhé straně přibývalo tu kolonů, tam zchátralých svobodných občanů, (podobně jako poor whites¹⁾ amerických otrokářských států). Křesťanství je zcela bez viny na postupném vymírání antického otroctví. Několik set let prodělávalo s sebou otroctví v římské říši a později nikdy nezabraňovalo křesťanům v otrokářství, ani Němcům na severu, ani Benátčanům ve Středomoří, ani pozdějšímu obchodu s černochoy.²⁾ Otroctví se již nevyplácelo, proto vymřelo. Avšak zanikající otroctví zanechalo tu své jedovaté žihadlo v pohrdání svobodných produktiv-

¹⁾ „Chud běloši“, sešli běloši v krajích s převahou černošského proletariátu. (Pozn. red.).

²⁾ Podle biskupa Liutpranda z Cremony bylo v 10. století ve Verdu, tedy svatě německé říši, jedním z hlavních odvětví průmyslu vyrábění kleštenců, kteří byli s velkým ziskem vyvázeni do Španělska do maurských háremů. (Engelsova poznámka).

ní prací. Zde byla slepá ulička, v níž uvízl římský svět: otroctví bylo hospodářsky nemožné, práce svobodných občanů byla morálně odsuzována. Jedna již nemohla a druhá ještě nemohla být základní formou společenské výroby. Jediným východiskem byla úplná revoluce.

V provinciích to nevypadalo lépe. Nejvíce zpráv máme z Gallie. Vedle kolonů tu byli ještě svobodní maloročníci. Aby se zajistili před násilnostmi úředníků, soudců a lichvářů, utíkali se často do ochrany, patronátu mocných; a nedělali to jen jednotlivci, nýbrž celé obce, takže císařové ve 4. století proti tomu několikrát vydali zákazy. Co to však pomohlo těm, kdo hledali ochranu? Patron jim dal podmínku, aby převedli vlastnictví svých pozemků na něho, za což jim zajistil doživotní užívání těchto pozemků — trik, který si zapamatovala svatá církev a který hojně napodobovala v 9. a 10. století k rozmnožení říše boží a svého vlastního nemovitého majetku. Tehdy ovšem kolem r. 475 bouří biskup Salvianus z Marseille ještě rozhořčeně proti takové krádeži a praví, že nátlak římských úředníků a velkostatkářů dosáhl takové míry, že mnoho „Římanů“ utíká do krajů obsazených barbary a že tam usazení římsští občané nemají z ničeho větší strach, než aby nepřišli zase pod římskou nadvládu. Že rodiče tehdy často z bídy prodávali děti do otroctví, dokazuje zákon, který byl proti tomu vydán.

Za to, že němečtí barbaři osvobodili Římany od jejich vlastního státu, vzali dvě třetiny veškeré půdy a rozdělili si ji mezi sebou. Dělení se dělo podle rodového zřízení; při poměrně malém počtu dobytých zůstaly velké kusy země nerozděleny ve vlastnictví částečně celého národa, částečně jednotlivých kmenů a rodů. V každém rodu byly pole i louky rozlosovány rovným dílem mezi jednotlivé domácnosti; zda se v této době po určitém čase dělilo znovu, nevíme; v římských provinciích to však rozhodně brzy zaniká a jednotlivé díly se staly zcizitelným soukromým vlastnictvím, alodem. Les a pastviny zůstaly nerozděleny ve společném užívání; toto užívání, jakož i způsob obdělávání rozdělených polí se řídily podle starého obyčeje a podle rozhodnutí celku. Čím déle rod žil ve své vesnici a čím více Němci a Římané postupně splývali, tím víc ustupoval příbuzenský charakter svazku rázu teritoriálnímu; rod za-

nikl v markovém společenství, v němž ovšem jsou často ještě viditelné stopy původu příbuzenstvím členů. Tak přecházelo rodové zřízení, alespoň v zemích, kde se uchovalo markové společenství — severní Francie, Anglie, Německo a Skandinávie — neznatelně v místní zřízení a získalo tak možnost včlenit se do státu. Při tom si však zachovalo samostatný demokratický ráz, který je příznačný pro celé rodové zřízení, a podrželo část rodového zřízení i v pozdější degeneraci, která mu byla vnucena, a tím udrželo v rukou utlačovaných zbraň, která zůstala živá až do nejnovější doby.

Jestliže pokrevní pouto rodu brzy zaniklo, bylo to následkem toho, že také v kmeni a v celém národě jeho orgány dobýváním degenerovaly. Víme, že vláda nad podmaněnými se nesrovnává s rodovým zřízením. Zde to vidíme ve velkém měřítku. Německé národy, vládci římských provincií, museli svému dobývání dát organisované formy. Ale nebylo možné masy Římanů ani přijmout do rodových celků, ani je ovládat prostřednictvím těchto celků. Do čela římských místních správních těles, která nejprve z valné části existovala dále, muselo být postaveno něco, co by nahrazovalo římský stát, a tím mohl být jen jiný stát. Orgány rodového zřízení musely se tak proměnit v orgány státní a to velmi rychle, protože okolnosti naléhaly. Samozřejmým představitelem dobyvatelského národa byl však vojevůdce. Zajištění dobytého území uvnitř i navenek vyžadovalo zvýšení jeho moci. Přišel okamžik, kdy se vojevůdcovství proměňovalo v království; a tato proměna byla provedena.

Vezměme říši Franků. Zde připadly vítěznému národu Saliů v plné vlastnictví nejen rozsáhlé římské státní domény, nýbrž také všechny obrovské kusy půdy, které nebyly rozděleny mezi větší a menší župní a marková společenství, jmenovitě všechny větší komplexy lesů. První, co udělal francký král, který se stal z prostého nejvyššího velitele skutečným zeměvládcem, bylo, že proměnil toto národní vlastnictví v královské statky, ukradl je lidu a rozdál a propůjčil je své družině. Tato družina, původně jeho osobní průvod ve válce a ostatní nižší velitelé ve vojsku, zvětšila se brzy nejen o Římany, t. j. romanisované Gally, kteří se pro krále brzy stali nepostradatelnými, protože

uměli psát, byli vzdělání, znali románský jazyk, jímž se mluvilo v zemi, i latinskou spisovnou řeč, jakož i zemské právo, nýbrž také o otroky, nevolníky a propuštěnce, kteří tvořili jeho dvořanstvo a z nichž si volil své milce. Všem těm zprvu většinou rozdával kusy půdy, uloupené lidu, později jim je propůjčoval ve formě beneficíi, zprvu většinou na dobu králova života, a tak vytvořil základ nové šlechty na úkor lidu.

Na tom však není dost. Pro svou rozlehlost se říše nedala ovládat prostředky starého rodového zřízení; i kdyby rada stařešinů nebyla dávno zanikla, nemohla by se scházet a byla brzy nahrazena lidmi, kteří se neustále pohybovali kolem krále; staré lidové shromáždění trvalo na oko dále, ale stávalo se také čím dál tím více pouhým shromážděním nižších vojenských velitelů a nově vznikajícího panstva. Svobodní sedláci, kteří vlastnili půdu a tvořili masu frankého lidu, byli věčnými občanskými a výbojnými válkami — výbojnými zvláště za vlády Karla Velikého — tak vyčerpáni a zbídačeni, jako předtím římstí sedláci na sklonku republiky. Oni, kteří původně tvořili všechno vojsko a po dobytí Francie jeho jádro, byli na počátku 9. století tak zchudlí, že stěží každý pátý mohl táhnout do boje. Na místo domobrany svobodných sedláků, svolávané přímo králem, nastoupilo vojsko sestavené ze služebnictva vznikajícího panstva, mezi tím také selští nevolníci, potomci těch, kteří dříve neznali jiného pána než krále a ještě dříve vůbec žádného pána, ani krále. Za Karlových nástupců byla zkáza franckého selského stavu dokončena vnitřními válkami, slabostí královské moci a z toho plynoucími přehmaty šlechticů, k nimž přistoupila nyní ještě Karlem zřízená župní hrabata (Gaugrafen), usilující o dědičnost tohoto úřadu, a konečně vpády Normanů. 50 let po smrti Karla Velikého byla francká říše vydána na milost a nemilost Normanům právě tak, jako 400 let před tím římská říše Frankům.

A nejen vnější nemohoucnost, nýbrž také vnitřní společenský pořádek či spíše nepořádek byl téměř stejný. Svobodní frančtí sedláci byli v podobné situaci jako jejich předchůdci, římstí kolonové, zničení válkami a drancováním museli se utéci do ochrany nově vzniklého panstva a církve, protože královská moc byla příliš slabá, než aby

je mohla chránit; ale tuto ochranu museli draze zaplatit. Jako dříve gallští sedláci museli přenést vlastnictví svého pozemku na ochránce a dostali jej zpět jako pacht v různých a měnících se formách, avšak vždy jen za určité služby a dávky; jakmile se jednou stali takto závislími, postupně ztráceli také osobní svobodu; po několika málo generacích stali se většinou nevolníky. Jak rychle probíhal zánik svobodného selského stavu, dokazuje Irminonova pozemková kniha opatství Saint Germain des Prés, tehdy nedaleko Paříže, nyní v Paříži. Na rozsáhlých pozemcích, roztroušených po okolí tohoto opatství, žilo tehdy — ještě za života Karla Velikého — 2.788 domácností, téměř bez výjimky Franků s německými jmény. Z toho 2.080 kolonů, 35 litů, 220 otroků a jen 8 svobodných usedlíků! Praxe, kterou Salvianus prohlásil za bezbožnou, že ochránce si dal převést na sebe vlastnictví sedlákovy pozemku a pouze mu jej propůjčoval k doživotnímu užívání, byla nyní všeobecně prováděna církví vůči sedlákům. Roboty, která byla nyní stále častějším zvykem, měla svůj vzor právě tak v římských angariích, nucených službách pro stát, jako ve službách německých členů marky při stavbě mostů a cest a k jiným společným účelům. Zdánlivě se tedy široké vrstvy obyvatelstva po 400 letech dostaly zase tam, kde byly na začátku.

To však dokazovalo pouze dvojí: Předně, že společenské rozčlenění a rozdělení vlastnictví v upadající římské říši odpovídalo plně tehdejšímu stupni zemědělské a průmyslové výroby, bylo tedy nevyhnutelné; a za druhé, že stav výroby v dalších 400 letech ani podstatně neklesl, ani podstatně nestoupl, že tedy z něho s touž nutností opět plynulo totéž rozdělení vlastnictví a tytéž třídy obyvatelstva. V posledních stoletích římské říše ztratilo město svou dřívější vládu nad venkovem a v prvních stoletích německé nadvlády ji již nezískalo zpět. To předpokládalo nízký vývojový stupeň jak zemědělství, tak průmyslu. Z této celkové situace vznikají nutně mocní velkostatkáři a závislí malorolníci. Že takové společnosti nebylo možno naroubovat na jedné straně římské hospodaření na latifundiích, prováděné s pomocí otroků, na druhé straně velkostatkářské hospodaření, prováděné s pomocí roboty, dokazují obrovské pokusy Karla Velikého se známými císařskými

dvorci-villami, které však beze stopy zanikly.¹⁾ V těchto pokusech pokračovaly pouze kláštery a jen pro ně byly výhodnými; kláštery však byly abnormální společenské útvary, založené na bezmanželství; mohly dokázat výjimečné věci, ale právě proto musely také zůstat pouze výjimkami.

A přece jen byl udělán za těchto čtyři sta let určitý krok kupředu. I když se na konci shledáváme se skoro stejnými hlavními třídami jako na počátku, přece jen se změnili lidé, tvořící tyto třídy. Zmizelo antické otroctví, zmizela zchátralá svobodná chudina, která pohrdala prací jako znakem otroctví. Mezi římským kolonem a novým nevolníkem stál svobodný franký sedlák. „Plané vzpomínání a marný spor“ zanikajícího římského světa byly ty tam. Společenské třídy 9. století se nevytvořily v bahně zanikající civilizace, nýbrž v porodních bolestech nové civilizace. Nové pokolení, páni stejně jako sluhové, srovnáme-li je s jejich římskými předchůdci, bylo pokolením mužů. Poměr mocných velkostatkářů a poddaných sedláků, který byl pro Řím formou neodvratného zániku antického světa, byl nyní východiskem nového vývoje. A pak, přestože těchto 400 let se zdá neproduktivní, jejich *jediným* velkým výsledkem bylo: moderní národnosti, přetvoření a nové seskupení západoevropského lidstva pro budoucnost. Němci skutečně Evropu znovu oživilí a proto neskončil rozklad států germánského období normansko-saracenským ujařmením, nýbrž dalším vývojem beneficí a komendací (poměr rolníka k velkostatkáři, pod jehož ochranu se utekl) až k feudalismu, a takovým mohutným vzrůstem obyvatelstva, že sotva za 200 let potom byly beze škody překonány křížácké výpravy, které znamenaly silné puštění žilou.

Co však bylo tajemným zakladadlem, jímž Němci vdechli odumírající Evropě nový život? Byla to zázračná síla, vrozená německému národu, jak se nám snaží namluvit naše šovinistické dějepisce? Nikterak. Němci byli, zvláště tehdy, vysoce nadaný arijský kmen v plném, živém rozvoji. Ale nebyly to jejich specificky národní vlastnosti, jež omladily Evropu, bylo to prostě — jejich barbarství, jejich rodové zřízení.

¹⁾ Pro obhospodařování těchto císařských residencí (falci) vydal Karel kolem r. 800 zvláštní zákoník (capitulare de villis). (Pozn. red.)

Jejich osobní zdatnost a statečnost, jejich svobodomyšlenkost a demokratický instinkt, který ve všech veřejných záležitostech viděl své vlastní záležitosti, zkrátka vlastnosti, které u Římanů zanikly a které jediné byly s to vytvořit z bahna římského světa nové státy a dát růst novým národnostem — co to bylo jiného, než charakteristické rysy barbarů na nejvyšším stupni vývoje — plody jejich rodového zřízení?

Jestliže přetvořili antickou formu monogamie, zmírnili nadvládu mužovu v rodině, přiznali ženě vyšší postavení, než jaké kdy klasický svět znal, co jim to umožňovalo, ne-li jejich barbarství, jejich rodové zvyklosti, jejich stále živý odkaz doby mateřského práva?

Jestliže alespoň ve třech nejdůležitějších zemích, totiž v Německu, severní Francii a Anglii přenesli do feudálního státu kus pravého rodového zřízení ve formě markových společenství a tím dali utlačované třídy, sedlákům, i v době nejtěžšího středověkého nevolnictví, místní soudržnost a tím možnost se vzepřít, což v hotové podobě ne našli ani antičtí otroci, ani moderní proletáři, čím to bylo způsobeno, ne-li jejich barbarstvím, jejich výlučně barbarským způsobem osidlování podle příbuzenských svazků?

A konečně, jestliže dokázali vytvořit mírnější formu poroby, v jejich vlasti již obvyklou, ve kterou i v římské říši přecházelo stále víc a více otroctví, a tu formu konečně prosadili jako jedinou formu, která, jak po prvé zdůraznil Fourier, dala zotročeným prostředek, aby se jako *tráda* poznenáhlu osvobodili (*fournit aux cultivateurs des moyens d'affranchissement collectif et progressif*¹⁾); formu, která pro toto stojí vysoko nad otroctvím, kde bylo možné jen okamžité propuštění jednotlivce na svobodu bez přechodného stavu (odstranění otroctví vítěznou rebelií starověk nezná) — zatím co nevolníci středověku skutečně postupně prosadili svoje osvobození jako třída — čemu za to vděčíme, ne-li jejich barbarství, které bylo příčinou, že ještě nedospěli k vyvinutému otroctví, a to ani k antickému pracovnímu otroctví, ani k orientálnímu domácímu otroctví?

¹⁾ „Poskytuje těm, kteří obdělávají půdu, prostředky společného a postupného osvobození.“ (Pozn. red.).

Všechno, co Germáni přinesli živého a plodného římskému světu, bylo barbarství. Jen barbari jsou skutečně s to omladit svět, který churaví zanikající civilizací. Nejvyšší stupeň barbarství, k němuž a na nějž se Němci pracovali před stěhováním národů, byl právě nejpříznivější pro tento proces. To vysvětluje vše.

IX.

BARBARSTVÍ A CIVILISACE

Sledovali jsme teď rozklad rodového zřízení na třech jednotlivých velkých příkladech Řeků, Římanů a Němců! Prozkoumejme nakonec všeobecné hospodářské podmínky, které podkopaly rodovou organizaci společnosti již na nejvyšším stupni barbarství a úplně ji odstranily s příchodem civilisace. Zde budeme potřebovat právě tak Marxův „Kapitál“, jako Morganovu knihu.

Rod, který vyrostl na středním stupni a rozvinul se na nejvyšším stupni divošství, dosáhl svého rozkvětu, pokud se dá z přístupných pramenů soudit, na nejnižším stupni barbarství. Tímto stupněm vývoje tedy začneme.

Setkáváme se tu, kde nám američtí rudokožci musí sloužit jako příklad, s dokonale vyvinutým rodovým zřízením. Kmen se rozčlenil do více, většinou dvou rodů; tyto původní rody se rozpadají, jak se počet obyvatelstva zvětšuje, každý ve více dceřinných rodů, proti nimž vystupuje pak mateřský rod jako fratrie; kmen sám se dělí ve více kmenů, z nichž v každém nacházíme opět většinou staré rody; svaz obsahuje alespoň v jednotlivých případech příbuzné kmene. Tato jednoduchá organizace vyhovuje dokonale společenským poměrům, z nichž vznikla. Je pouze vlastním samorostlým rozčleněním této společnosti a je s to srovnat všechny konflikty, které mohou vzniknout v takto organizované společnosti. Navenek se vyrovnání dosahuje válkou; válka může skončit zkázou kmene, avšak nikdy jeho ujařmením. To je právě to velkolepé, ale také omezené na rodovém zřízení, že tu není místa pro nadvládu a porobu. Uvnitř není ještě rozdílu mezi právy a povinnostmi; pro Indiána není otázkou, zda účast na veřejných záležitostech, krevní msta nebo její výkup je právem nebo povinností; připadala by mu právě tak absurdní jako otázka, zda jídlo, spaní, lov je právo nebo povinnost. Stejně tak nemůže dojít k rozštěpení kmene a rodu do různých tříd. A to nás přivádí k tomu, abychom zkoumali hospodářské základny tohoto stavu.

Obyvatelstvo je neobyčejně řídké: zhušťuje se jenom v místě sídla kmene, kolem něhož ve velkém kruhu leží nejprve loviště, pak neutrální ochranný les, který jej dělí od ostatních kmenů. Dělna práce vzniká zcela přirozeně; existuje jenom mezi oběma pohlavími. Muž vede válku, chodí na lov zvěře a ryb, opatřuje syrovou potravu a k tomu nutné nářadí. Žena obstarává dům a přípravu potravy a oděvu, vaří, tká, šije. Oba jsou pány na svém úseku: muž v lese, žena v domě. Každý je vlastníkem nářadí, které si vyrobil a kterého používá: muži patří zbraně, potřeby k lovu zvěře a ryb, ženě domácí nářadí. Domácnost je komunistická pro několik, často mnoho rodin.¹⁾ Co bylo vyrobeno a používáno společně, je společným vlastnictvím: dům, zahrada, člun. Zde tedy a jenom zde ještě platí „vlastnictví získané vlastní prací“, které právníci a ekonomové přibásnili civilisované společnosti, poslední lživá právní záminka, o kterou se ještě opírá dnešní kapitalistické vlastnictví.

Ale lidé nezůstali všude stát na tomto stupni. V Asii našli zvířata, která ochočovali a ochočená dále pěstovali. Divoká buvolí kráva musela být ulovena, ochočená dávala každoročně jedno tele a nadto ještě mléko. Určitý počet nejpokročilejších kmenů — Arijci, Semiti, snad také již Turanci — učinili hlavním odvětvím své práce nejprve ochočování, později již jen pěstování a opatrování dobytka. Pastýřské kmeny se odlišily od ostatní masy barbarů: to byla *první velká společenská dělna práce*. Pastýřské kmeny produkovaly nejen více potravy, nýbrž také potravu jiného druhu než ostatní barbaři. Měly výhodu před ostatními kmeny nejenom v tom, že měly mléko, mléčné výrobky a maso ve velkém množství, nýbrž také kůži, vlnu, koží srst a tím více přediva a tkaniva, čím více bylo surovin. Tím byla po prvé umožněna pravidelná směna. Na dřívějších stupních mohlo docházet jenom k příležitostné směně; zvláštní zručnost ve zhotovování zbraní a nástrojů může vést k dočasné dělně práce. Tak byly na mnoha místech nalezeny nepochybné zbytky dílen na kamenné nástroje

¹⁾ Zvláště na severozápadním pobřeží Ameriky, viz Bancroft, U Hajdahů na ostrovech královny Karolíny se vyskytují domácnosti až o 700 osobách pod jednou střechem. U kmene Nootkas žily celé kmeny pod jednou střechem. (Pozn. Engelsova).

z pozdní doby kamenné; umělci, kteří zde zdokonalovali svou obratnost, pracovali pravděpodobně na účet celku, jak je tomu ještě u stálých řemeslníků indických rodových společenství. Rozhodně nemohla na tomto stupni vzniknout jiná směna, než směna uvnitř kmene a i tato zůstala výjimečnou událostí. Zde však po oddělení pastýřských kmenů nacházíme všechny podmínky k směně mezi členy různých kmenů, k jejímu rozvíjení a upevnění jako pravidelné instituce. Původně směňoval kmen s kmenem prostřednictvím rodových stařešinů; když se však stáda začínala stávat odděleným majetkem, nabývala převahy stále víc a více směna mezi jednotlivci a ta se stala nakonec jedinou formou. Hlavním předmětem však, který pastýřské kmeny směňovaly se svými sousedy, byl dobytek; dobytek se stal zbožím, kterým se oceňovalo všechno ostatní zboží a které bylo všude ochotně výměnou přijímáno — zkrátka dobytek nabyl funkce peněz a zastával na tomto stupni již tutéž službu jako peníze. Tak nutně a rychle se vyvinula již na počátku směny zboží potřeba peněz.

Zahradnictví, které bylo asijským barbarům na nejnižším stupni pravděpodobně cizí, objevuje se u nich nejspíše na středním stupni jako předzvěst zemědělství. Podnebí turánské náhorní plošiny nepřipouští pastýřský život bez zásob krmiva na dlouhou a tuhou zimu; louky a pěstování obilnin byly zde tedy podmínkou. Totéž platí pro stepi severně od Černého moře. Když již byly pěstovány obilniny pro dobytek, staly se brzy také potravou lidskou. Obdělaná půda zůstává ještě kmenovým vlastnictvím, původně rodu, později je rodem přidělována domovním společenstvím a konečně jednotlivcům k užívání; je možné, že měli určitá vlastnická práva k půdě, více však ne.

Z průmyslových vymožeností tohoto stupně jsou důležité zvláště dvě. První je tkalcovský stav, druhou je tavení kovových rud a zpracovávání kovů. Měď a cín a směs obou, bronz, byly zdaleka nejdůležitější; z bronzu se dělaly dobře upotřebitelné nástroje a zbraně, přesto však nemohl úplně zatlačit kamenné nástroje; to dokázalo jedině železo a získávat železo v této době ještě nedovedli. Zlata a stříbra se začalo používat na klenoty a k ozdo-

bě a měly již určitě vysokou hodnotu proti mědi a bronzu.

Stupňování výroby ve všech oborech — chov dobytka, zemědělství, domácí řemeslo — umožnilo lidské pracovní síle vyrobit více, než bylo třeba k jejímu živobytí. Vystupňovalo současně denní množství práce, které připadalo na každého člena rodu, domovní společenství nebo jednotlivé rodiny. Bylo třeba zařadit nové pracovní síly. Ty dodávala válka: váleční zajatci se stávali otroky. První velká společenská dělba práce přinesla zároveň se svým vystupňováním produktivity práce, tedy bohatstvím, a se svým rozšířením výroby na další pole za daných celkových dějinných podmínek nutně otroctví. Z první velké společenské dělby práce vzniklo první velké rozštěpení společnosti do dvou tříd: na otroky a pány, vykořisťovatele a vykořisťované.

Jak a kdy přešla stáda ze společného vlastnictví kme-
ne nebo rodu do vlastnictví jednotlivých hlav rodin, o tom dosud nevíme nic. V podstatě se to však muselo stát na tomto stupni. Stáda však a ostatní nové bohatství přineslo revoluci do rodiny. Obživa byla vždy věcí mužovou, prostředky k obživě vyráběl on a byly jeho vlastnictvím. Stáda byla novým prostředkem obživy, jejich původní oho-
čení a pozdější chov byly jeho dílem. Jemu proto patřil dobytek, jemu patřilo zboží a otroci, za dobytek vymě-
nění. Všechn přebytek, který nyní výroba poskytovala, připadal muži; žena ho sice také užívala, avšak neměla podíl na vlastnictví. „Divoký“ válečník a lovec se spokojil v domě druhým místem po ženě; „mírnější“ pastevec, zakládaje si na svém bohatství, se tlačil na první místo a ženu zatlačil na druhé. A žena si nemohla stěžovat. Dě-
lba práce v rodině určila rozdělení vlastnictví mezi mužem a ženou; to zůstalo stejné, a přesto nyní obrátila dosa-
vadní poměr v domácnosti nohama vzhůru jedině proto, že dělba práce mimo rodinu se změnila. Táž příčina, která zajistila ženě její dřívější vládu v domě: její omezení na domácí práci, táž příčina zajistila nyní vládu v domě mu-
ži: domácí práce ženina byla nyní mizivá vedle řemeslné práce mužovy; jeho práce byla všechno, ženina práce bez-
významný přídavek. Zde se již ukazuje, že osvobození že-
ny, její zrovnoprávnění s mužem je a zůstane nemožností, pokud žena bude vyloučena ze společensky produktivní

práce a omezena pouze na soukromou domácí práci. Osvo-
bození ženy bude možné teprve, až se bude moci zúčast-
nit výroby ve velkém společenském měřítku a domácí prá-
ce ji bude zaměstnávat jen v nepatrné míře. A to je umož-
něno teprve moderním velkopřumyslem, který nejen při-
pouští práci ženy ve velkém měřítku, nýbrž ji doslova vy-
žaduje a také usiluje, aby soukromá domácí práce byla
stále víc a více pohlcována veřejným průmyslem.

Faktickou vládou mužovou v domě padly poslední pře-
kážky jeho samovlády. Tato samovláda byla potvrzena
a zvětřena pádem mateřského práva, zavedením otcovské-
ho práva, pozvolným přechodem párového manželství
v monogamii. Tím vznikla trhlina ve starém rodovém zří-
zení; jednotlivá rodina se stala mocí a zdvíhala se hrozi-
vě proti rodu.

Další krok nás vede na nejvyšší stupeň barbarství, do
období, v němž všechny kulturní národy prodělávají svo-
ji herojskou dobu: je to doba železného meče, ale také že-
lezného pluhu a sekery. Člověk se zmocnil železa, poslední
a nejdůležitější ze všech surovin, které hrály převratnou
roli v dějinách, poslední — až na brambory. Železo vyvo-
lalo obdělávání velikých ploch, mýcení a zorání celých le-
sů; dalo řemeslníkům náradí tak tvrdé a ostré, že mu
neodolal žádný kámen, žádný jiný známý kov. To všechno
ponenáhlu; první železo bylo často ještě měkkí než bronz.
Proto kamenné zbraně mizely jenom pomalu; nejenom
v písni o Hildebrandovi¹⁾, také ještě u Hastingsu²⁾ v roce
1066 se bojovalo kamennými sekerami, ale pokrok nyní
postupoval nezadržitelně, méně přerušované a rychleji.
Město s kamennými zdmi, opatřenými věžemi a cimbu-
řím a obklopujícími kamenné nebo cihlové domy, stalo se
hlavním střediskem kmene nebo svazu kmenů; byl to mo-
hutný pokrok ve stavebnictví, avšak také důkaz, že se
zvětšilo nebezpečí a potřeba ochrany. Bohatství rychle
rostlo, ale jako bohatství jednotlivců; tkalcovství, zpra-
cování kovů a ostatní řemesla, která se stále více a více
specialisovala, byla stále různotvárnější a umnější ve svých

¹⁾ Píseň o Hildebrandovi — Hildebrandslied, staroněmecká hrdinská
báseň, která líčí vzájemný boj německých kmenů. (Pozn. red.).

²⁾ Hastings, město na jižním pobřeží Anglie. U Hastingsu bylo anglosaské
vojsko poraženo Normany. (Pozn. red.).

výrobci; zemědělství poskytovalo vedle obilí, luštěnin a ovoce teď také olej a víno, které se naučili připravovat. Takováto různotvárná činnost nemohla již být prováděna jediným člověkem; nastala *druhá velká dělba práce*: řemeslo se oddělilo od zemědělství. Neustálé stoupání výroby a zároveň stoupání produktivity práce zvýšilo hodnotu lidské pracovní síly; otroctví, které na předchozím stupni vývoje teprve vznikalo a vyskytovalo se tu a tam, stalo se nyní podstatnou součástí společenského systému; otroci přestali být prostými pomocníky, jsou hnáni po tuctech do práce na poli a v dílnách. Tím, že se výroba rozdělila do dvou hlavních odvětví, zemědělství a řemesla, vzniká výroba přímo pro směnu, výroba zboží; s ní vzniká obchod nejen uvnitř země a na hranicích kmene, nýbrž již také zámořský. To všechno je však ještě velmi nevyvinuté; cenné kovy se začínají stávat převážným a všeobecným peněžním zbožím, nejsou však dosud raženy a vyměňují se jen prostě podle váhy.

Rozdíl mezi bohatými a chudšími se stal vedle rozdílu mezi svobodnými a otroky spolu s novou dělbou práce podnětem k novému rozdělení společnosti do tříd. Rozdíl vlastnictví jednotlivých náčelníků rodin rozrušil staré komunistické domovní společenství všude, kde se až dosud udržovalo; s ním zaniklo i společné obdělávání půdy na účet tohoto společenství. Pole byla jednotlivým rodinám přidělována do užívání nejprve na čas, později na vždy, přechod k plnému soukromému vlastnictví se uskutečňuje poznenáhlu a rovnoběžně s přechodem párového manželství v monogamii. Jednotlivá rodina začíná být hospodářskou jednotkou ve společnosti.

Větší hustota obyvatelstva nutí k dalšímu sjednocování, jak uvnitř, tak navenek. Svaz příbuzných kmenů se stává všude nutností; brzy také dochází k jejich splývání a tím se rozdělená území jednotlivých kmenů spojují ve společné území národa. Vojevůdce národa — rex, basileus, thiudans — se stává nepostradatelným, stálým úředníkem. Shromáždění lidu vzniká tam, kde dosud neexistovalo. Vojevůdce, rada, shromáždění lidu tvoří orgány rodové společnosti vyvinuté ve vojenskou demokracii. Vojenskou — neboť válka a organizace k válečným účelům se nyní staly pravidelnými funkcemi v životě národa. Bohatství sou-

sedů dráždí chtivost těch národů, u nichž nabytí bohatství nastupuje na první místo mezi účely života. Jsou to barbari: loupení je jim lehčí, ba dokonce čestnější než práce. Válka, která byla dříve vedena jen jako odveta za výboje nebo k rozšíření území, které již nestačilo, je nyní vedena pro pouhé loupežení, stává se trvalým způsobem obživy. Ne nadarmo tyčí se hrozné zdi kolem nových opevněných měst: v jejich příkopech zeje hrob rodového zřízení a jejich věže čnějí již do civilisace. Stejně tak je tomu uynitř. Loupežné války zvyšují moc nejvyššího vojenského velitele právě tak jako moc podvelitelů; zvyk volit nástupce z téže rodiny přechází po zavedení otcovského práva poznenáhlu v dědičnost, nejprve trpěnou, potom uplatňovanou, konečně usurpovanou; je dán základ dědičného království a dědičné šlechty. Orgány rodového zřízení se tak pomalu oddělují od svých kořenů v lidu, v rodu, fratirii, kmeni a celé rodové zřízení se mění ve svůj opak: z organisace kmenů, zřízené k svobodnému uspořádání vlastních záležitostí, stává se organisace k drancování a utiskování sousedů a zároveň se její orgány stávají z nástrojů vůle lidu samostatnými orgány nadvlády a útisku, namířenými proti vlastnímu lidu. Ale to by nebylo bývalo možné, kdyby touha po bohatství nerozdělila členy rodu na bohaté a chudé, kdyby „rozdíly majetkové uvnitř jednoho rodu nebyly proměnily jednotu zájmů v antagonismus členů rodu“ (Marx) a kdyby se nebylo začalo rozšiřovat otroctví, které způsobilo, že práce k obživě byla pokládána za pouhou otrockou činnost, za víc ponižující než loupež.

Tím jsme se dostali na práh civilisace. Je zahájena novým pokrokem dělby práce. Na nejnižším stupni vyráběli lidé jen přímo pro vlastní potřebu; směna se vyskytovala ojediněle a šlo při ní vždy jen o náhodou vzniklý přebytek. Na středním stupni barbarství setkáváme se u pastýřských národů s majetkem, který tvoří dobytek a který při určité velikosti stáda poskytuje pravidelně přebytek nad vlastní potřebu; současně se zde setkáváme s dělbou práce mezi pastýřskými kmeny a ostatními zaostalými kmeny bez stád, a tím se dvěma různými, vedle sebe

existujícími stupni výroby a tím s podmínkami pravidelné směny. Nejvyšší stupeň barbarství přináší další dělbu práce mezi zemědělstvím a řemeslo; tím stále větší část výrobků je přímo určena pro směnu a tím se směna mezi jednotlivými výrobci stává životní potřebou společnosti. Civilisace upevňuje a stupňuje všechny tyto předcházející stupně dělby práce, zejména zostřením rozdílu mezi městem a venkovem (při čemž město může hospodářsky ovládnout venkov jako ve starověku, avšak také venkov město jako ve středověku), a připojuje k tomu třetí, sobě vlastní dělbu práce rozhodující důležitosti: vzniká třída, která se již nezabývá výrobou, nýbrž jen směnou výrobků — *obchodnictvo*. Všechny dosavadní počátky tvoření tříd měly výlučně spojitost s výrobou; rozdělily lidi zúčastněné na výrobě na ty, kteří práci řídí, a ty, kteří ji provádějí, anebo na výrobce ve větším či menším měřítku. Zde se objevuje po prvé třída, která nemá žádnou účast na výrobě, zmocňuje se vedení výroby vcelku a výrobce si hospodářsky podmaňuje; třída, která se zmocňuje prostředkování mezi dvěma výrobci, kterou není možno obejít a která je vykořisťuje oba. Pod záminkou, že odnímá výrobcům námahu a risiko směny, že rozšiřuje odbyt jejich výrobků na vzdálené trhy, že tím je nejužitečnější třídou obyvatelstva, tvoří se třída parazitů, pravých společenských příživníků, která v odměnu za své ve skutečnosti velmi nepatrné výkony sbírá smetanu jak domácí, tak cizí výroby, získává rychle obrovská bohatství a příslušný vliv ve společnosti a právě proto v období civilisace je povolávána stále k novým a novým počtům a k stále většímu ovládnutí výroby, až konečně tvoří vlastní produkt — periodické obchodní krise.

Na tomto stupni vývoje, ke kterému jsme se nyní dostali, nemá ovšem ještě mladé obchodnictvo ani potuchy o velkých věcech, které je čekají. Ale tvoří se a stává se nepostradatelným a to stačí. Současně s ním vznikají *kovové peníze*, ražené mince, a s kovovými penězi nový prostředek pro nevýrobce k ovládnutí výrobce a jeho výrobků. Zboží všeho zboží, které v sobě obsahuje v skrytu všecko ostatní zboží, bylo objeveno, kouzelný prostředek, který se podle libosti může proměnit, v co si kdo přeje. Kdo je měl, ovládal svět výroby a kdo je měl především ?

Obchodník. V jeho rukou byl kult peněz v bezpečí. Postal se o to, aby bylo zřejmo, jak všechno zboží a tím všichni výrobci zboží se musí vrhnout v prach a uctívat peníze. Dokázal prakticky, jak velice všechny ostatní formy bohatství se stávají pouhým zdáním protu totožnění bohatství vůbec. Již nikdy se neobjevila moc peněz v takové původní surovosti a násilnosti, jako v tomto období svého mládí. Po prodeji zboží za peníze se objevila peněžítá záloha a s ní úrok a lichva. A žádné zákonodárství pozdější doby nevrhá dlužníka tak nešetřně a bez záchrany k nohám lichvářského věřitele jako zákonodárství staroathénské a starořímské — a obě vznikla spontánně jako zvykové právo pouze z tlaku hospodářského.

Vedle bohatství představovaného zbožím a otroky, vedle bohatství peněžního přistupuje nyní také bohatství pozemkové. Vlastnické právo jednotlivců k pozemkovým parcelám, které jim bylo původně přenecháno kmenem nebo rodem, se nyní tak dalece upevnilo, že tyto parcely jim patřily dědičně. Oč v poslední době především usilovali, bylo, aby se osvobodili od nároků rodového společenstva na parcelu, které jim byly na obtíž. Těto obtíže se zbavili — ale brzy potom ztratili také nové vlastnictví půdy. Plné svobodné vlastnictví půdy znamená nejen možnost vlastnit půdu nezkráceně a neomezeně, nýbrž také možnost ji zcizit. Pokud byla půda vlastnictvím rodovým, tato možnost neexistovala. Ale když nový vlastník se sebe nadobro setřásl okovy nadřizeného vlastnictví rodu nebo kmene, přetrhl také pouto, jež ho dosud nerozborně vázalo k půdě. Co to znamenalo, to si uvědomil na penězích, vynalezených současně se soukromým vlastnictvím pozemků. Půda se nyní mohla stát zbožím, jež lze prodat nebo zastavit. Hned jak bylo zavedeno vlastnictví půdy, byla také již vynalezena hypotéka (viz Athény). Právě tak jako se heterismus a prostituce přivěsily na paty monogamii, tak se od té doby věší hypotéka na paty vlastnictví půdy. Chtěli jste plné, svobodné, zcizitelné vlastnictví půdy, nu dobrá, máte je — tu řas vóulu, George Dandin!¹⁾

Tak s rozšířením obchodu, penězi, lichvou, vlastnictvím

¹⁾ Z Molièrových hry „George Dandin“, která vyšla v r. 1668: „Tys tomu chtěl, George Dandine!“ (Pozn. red.).

půdy a hypotékou postupovalo rychle soustředování a centralisace bohatství v ruku nepočetné třídy a vedle toho stále větší chudoba širokých vrstev a stále rostoucí masa chudiny. Nová aristokracie boháčů zatlačila starou rodovou šlechtu nadobro do pozadí, pokud s ní již od počátku nebyla totožná (v Athénách, v Římě a v Německu). A vedle tohoto rozdělení svobodných osob do tříd podle bohatství rozrůstal se zvláště v Řecku ohromně počet otroků²⁾, jejichž nucená práce tvořila základ, na němž spočívala nadstavba celé společnosti.

Přihlédněme nyní k tomu, co se stalo v tomto společenském převratu s rodovým zřízením. Proti novým prvkům, které vyrostly bez jeho přičinění, stálo tu úplně bezmocně. Jeho předpokladem bylo, že členové rodu nebo aspoň kmene byli usazeni jednotně na témž území, že zde byli jedinými obyvateli. Tomu tak již dávno nebylo. Všude byly rody a kmeny promíchány, všude bydlili otroci, klienti, cizinci uprostřed občanů. Lidé se začali trvale usazovat teprve ke konci středního stupně barbarství. Avšak obchod, změna obživy, a to, že pozemky přecházely z ruky do ruky, způsobovalo, že se lidé pohybovali a měnili bydliště. Členové rodových celků se již nemožili scházet k pořádání svých vlastních společných záležitostí; jen nedůležitější věci, jako náboženské slavnosti, byly jakž takž obstarávány. Vedle potřeb a zájmů, k jejich hájení byly rodové celky povolány a schopny, vznikly jako následek převratu podmínek výrobní činnosti a z toho plynoucí změny společenského rozčlenění nové potřeby a zájmy, které byly starému rodovému zřízení nejen cizí, nýbrž je v každém směru křížily. Zájmy řemeslnických skupin, vzniklých dělbou práce, zvláštní potřeby města na rozdíl od venkova vyžádaly si nové orgány; každá z těchto skupin se však skládala z členů nejrůznějších rodů, fratříi a kmenů, obsahovala dokonce i cizince; tyto orgány se musely tedy tvořit mimo rodovou soustavu, vedle ní a tím proti ní. — A na druhé straně se v každém rodovém celku objevoval tento konflikt zájmů, který dosáhl svého vrcholu tím, že bohatí i chudí, lichváři i dlužníci tvořili jeden rod, jeden kmen. —

²⁾ Počet otroků v Athénách viz výše str. 115. V Korintě v době rozkvětu města bylo asi 460.000, v Aigině asi 470.000 otroků, v obou případech desetkrát více než svobodného občanstva. (Pozn. Engelsova).

K tomu přistupovala masa nového obyvatelstva, cizího rodovým společenstvím, která jako v Římě měla všechny předpoklady, aby se stala mocí v zemi, a při tom byla příliš početná na to, aby se poznenáhlu včlenila do pokrevně příbuzných rodů a kmenů. Proti této mase vystupovala rodová společenství jako uzavřené celky s výsadami; původní samorostlá demokracie se změnila v nenávistnou aristokracii. — Konečně rodové zřízení vyrostlo ze společnosti, která neznala vnitřních rozporů a jen takové společnosti vyhovovala. Nemělo jiného donucovacího prostředku než veřejné mínění. Zde však vznikla společnost, která se v důsledku všech svých hospodářských životních podmínek musela rozštěpit na svobodné a otroky, na vykořisťující boháče a vykořisťované chudáky, společnost, která nejen nebyla s to smířit tyto rozpory, nýbrž která je musila neustále přiostrňovat. Tato společnost mohla existovat pouze buďto v neustálém otevřeném boji těchto tříd proti sobě, anebo pod nadvládou třetí moci, která stojíc zdánlivě nad svářícími se třídami, jejich otevřený konflikt potlačovala a připouštěla, aby třídní boj byl vybojováván nanejvýš na hospodářském poli, v t. zv. zákonné formě. Rodové zřízení se přežilo. Bylo rozbito dělbou práce a jejím důsledkem, rozdělením společnosti do tříd. Bylo nahrazeno *státem*.

Tří hlavních forem, v nichž se stát zvedl z trosek rodového zřízení, jsme si všimli výše v jednotlivostech. Athény poskytují nejčistší, klasickou formu: zde vzniká stát přímo a převážně z rozporů tříd, které se vyvíjejí v rodové společnosti samé. V Římě se rodová společnost stává aristokracií uzavřenou proti plebejcům, kteří stojí mimo ni a nemají práva, zato však povinnosti. Vítězství plebejců znamená konec staré rodové soustavy a na jejich troskách vzniká stát, v němž rodová aristokracie i plebs brzy zcela zanikají. U německých dobyvatelů římské říše vzniká stát přímo jako důsledek dobytí velkých cizích území, pro jejichž ovládnutí rodové zřízení neposkytovalo prostředků. Ježto však s tímto dobytím není spojen vážný boj se starým obyvatelstvem, ani pokročilá dělba práce, ježto hospodářský vývojový stupeň dobytých a dobyvatelů je téměř

stejný a hospodářská základna společnosti zůstává tedy nezměněna, může se rodové zřízení ve změněné, teritoriální formě jako markové zřízení udržet dlouhá století, ba dokonce může se v oslabené formě na určitou dobu obnovit v pozdějších šlechtických a patricijských rodech, ba i v selských rodech jako v Dithmarši.¹⁾

Stát tedy rozhodně není mocí vnucenou společnosti zvenčí; právě tak málo je „skutečností mravní ideje“, „obrazem a skutečností rozumu“, jak tvrdí Hegel. Je spíše výtvořem společnosti na určitém stupni vývoje; je doznáním, že společnost zabředla do neřešitelného rozporu sama se sebou, že se rozdělila do nesmiřitelných protikladů, jež není s to zvládnout. Avšak aby tyto protiklady, třídy s protichůdnými hospodářskými zájmy, nezničily sebe i společnost v neplodném boji, stala se nutností moc, která stojí zdánlivě nad společností a má tento konflikt tlumit a držet v mezích „pořádku“; a touto mocí, která vyšla ze společnosti, ale která se staví nad ni a stále víc a více se jí odcizuje, je stát.²⁾

Na rozdíl od starého rodového zřízení se stát vyznačuje předně tím, že dělí příslušníky státu *podle území*. Stará rodová společenstva, která byla tvořena a držela pohromadě poutem pokrevního příbuzenství, stala se, jak jsme viděli, nedostatečnými z valné části proto, že předpokládala vázanost svých členů na určité území, což již dávno zaniklo. Území zůstalo, ale lidé se dali do pohybu. Rozdělení podle území se tedy vzalo za východisko a stanovilo se, aby občané vykonávali svá veřejná práva a konali své povinnosti tam, kde se usadili, bez ohledu na rod a kmen. Tato organizace státních příslušníků podle místní příslušnosti je všem státům společná. Nám proto připadá přirozená; ale viděli jsme, jakých dlouhých a tvrdých bojů bylo třeba, než se toto pojetí v Athénách a v Římě prosadilo místo staré organizace podle příbuzenských svazků.

Druhým rysem je zřízení *veřejné moci*, která se již bezprostředně nekryje s obyvatelstvem, jež se samo orga-

¹⁾ První dějepisec, který měl alespoň přibližné ponětí o rodu, byl Niebuhr a za to — ale i za své přímo odtud přenesené omyly — vděčí tomu, že mu byly známy dithmaršské rody. (Pozn. Engelsova).

²⁾ Citováním tohoto odstavce začíná Lenin ve „Státu a revoluci“ podání marxistické nauky o státu. (Pozn. red.).

nisuje jako ozbrojená moc. Tato oddělená veřejná moc je nutná, protože po rozštěpení do tříd se samostatná ozbrojená organisace obyvatelstva stala nemožnou. Otroci patří rovněž k obyvatelstvu; 90.000 athénských občanů tvoří proti 365.000 otroků pouze privilegovanou třídu. Lidobrana athénské demokracie byla aristokratická veřejná moc proti otrokům a držela je na uzdě; ale také k tomu, aby i občané byli drženi na uzdě, bylo potřebí četnictva, jak jsme již vylicili. Tato veřejná moc existuje v každém státě; netvoří ji pouze ozbrojení lidé, nýbrž patří k ní také věcné příslušenství, jako vězení a donucovací instituce všeho druhu, o nichž rodové zřízení nic nevědělo. Může být velmi nepatrná, téměř mizivá, ve společnostech s ještě nevyvinutými třídními rozpory a na odlehlých územích, jako tomu bylo kdysi na určitých místech ve Spojených státech amerických. Sílí však tou měrou, jak se zostřují třídní protiklady ve státě a jak se sousedící státy stávají většími a zalidněnějšími. Podívejme se jen na dnešní Evropu, kde třídní boj a soutěžení ve výbojích vystupňovaly veřejnou moc do takové výše, že hrozí pohltnit celou společnost, ba i stát.

Aby byla udržena tato veřejná moc, je potřeba příspěvků občanů — *daní*. Rodové zřízení daně vůbec neznalo. Ale my dnes bychom o nich mohli leccos vyprávět. S postupující civilisací ani ty již nestačí; stát vystavuje směnky na budoucnost, vypůjčuje si, dělá *státní dluhy*. Také o tom by stará Evropa mohla vyprávět.

Úředníci, kteří mají v rukou veřejnou moc a právo vymáhat daně, stojí tu nyní jako orgány společnosti *nad* společností. Nevynucená a dobrovolná úcta, které se těšily orgány rodového zřízení, jim už nestačí, i kdyby ji mohli mít; jako pro nositele moci společnosti odcizené musí být pro ně vymáhán respekt s pomocí výjimečných zákonů, pro něž požívají zvláštní posvátnosti a nedotknutelnosti. Nejžalostnější policejní sluha civilisovaného státu má více „autority“ než všechny orgány celé rodové společnosti dohromady; ale nejmocnější kníže a největší státník nebo vojévůdce z doby civilisace by mohl závidět nejnepatrnějšímu rodovému stařešinovi nevynucenou a nepopiratelnou úctu, které se těšil. Jeden totiž stojí uprostřed společnosti; druhý je nucen chtít představovat něco, co je mimo ni a nad ní.

Ježto stát vznikl z potřeby brzdit třídní rozpory, jelikož

však zároveň vznikl uprostřed konfliktu těchto tříd, je zpravidla státem nejmocnější, hospodářsky vládnoucí třída, která se tím stává politicky vládnoucí třídou a tak získává nové prostředky k ujařmení a vykořisťování potlačené třídy. Tak byl antický stát především státem otrokářů k potlačení otroků, jako byl feudální stát orgánem šlechty k potlačení nevolných sedláků a moderní zastupitelský stát je nástrojem kapitálu k vykořisťování námezdní práce. Výjimečně se přesto vyskytují období, kdy bojující třídy jsou téměř v rovnováze, takže státní moc jako zdánlivý zprostředkovatel na čas nabývá jakési samostatnosti oproti oběma. Tak absolutní monarchie 17. a 18. století, kde je šlechta a měšťanstvo vzájemně vyváženo; tak bonapartismus prvního a zejména druhého francouzského císařství, který štvál proletariát proti buržoasii a buržoasii proti proletariátu. Nejnovější výkon tohoto druhu, kde vládcí i ovládaní vypadají stejně směšně, je nová německá říše bismarkovského národa: zde jsou navzájem vyvažováni kapitalisté a dělníci a stejně napalováni ve prospěch sešlých pruských provinčních junkerů.

Ve většině historických států jsou mimoto práva přiznaná občanům odstupňována podle majetku a tím přímo vysloveno, že stát je organizace majetných tříd na ochranu proti nemajetným. Tak tomu již bylo u athénských a římských majetkových kategorií. Tak tomu bylo ve středověkém feudálním státě, kde bylo politické mocenské postavení odstupňováno podle pozemkového majetku. Tak je tomu u volebního censu moderních zastupitelských států. Toto politické uznání majetkových rozdílů není však přesto nikterak podstatné. Naopak, znamená nižší stupeň vývoje státu. Nejvyšší forma státu, demokratická republika, která se v našich moderních společenských poměrech stává stále více nevyhnutelnou nutností a která je státní formou, v níž jedině může být vybojován poslední rozhodující boj mezi proletariátem a buržoasii — demokratická republika oficiálně neví nic o majetkových rozdílech. V ní vykonává bohatství svoji moc nepřimo, ale tím bezpečněji. Na jedné straně ve formě přímého uplácení úřednictva, čehož je Amerika klasickým příkladem, na druhé straně ve formě aliance mezi vládou a bursou, ke které dochází tím snáze, čím více stoupají státní dluhy a čím více akcio-

vé společnosti koncentrují ve svých rukou nejen dopravu, nýbrž výrobu samu a opět se soustřeďují kolem bursy. Pro to je pádným příkladem vedle Ameriky nejnovější francouzská republika a také bodré Švýcarsy přispěly po této stránce svou troškou do mlýna. Že však k takovému bratrskému svazku mezi vládou a bursou není třeba demokratické republiky, dokazuje mimo Anglii nová německá říše, kde je těžko říci, koho vyneslo všeobecné hlasovací právo výše, Bismarcka či Bleichrödera.¹⁾ A konečně vládne majetková třída přímo prostřednictvím všeobecného hlasovacího práva. Pokud utlačená třída, v našem případě proletariát, není ještě zralá k osvobození sebe sama, potud bude, přesto že má početní většinu, uznávat nynější společenský řád jako jediný možný a politicky bude chvostem třídy kapitalistů, jejím krajním levým křídlem. Avšak čím více dozrává k vlastní emancipaci, tím více se ustavuje jako vlastní strana, volí své vlastní zástupce, ne zástupce kapitalistů. Všeobecné volební právo je tak měřítkem zralosti dělnické třídy. Více nemůže být a nebude v dnešním státě; avšak to stačí. Toho dne, kdy teploměr všeobecného hlasovacího práva ukáže bod varu u dělnictva, budou vidět jak oni, tak kapitalisté, na čem jsou.

Stát tu tedy není od věčnosti. Byly společnosti, které se bez něho obešly, které neměly potuchy o státu a státní moci. Na určitém stupni hospodářského vývoje, který byl nutně spjat s rozdělením společnosti do tříd, stal se tímto rozdělením stát nutností. Blížíme se teď mílovými kroky k vývojovému stupni výroby, na němž tyto třídy nejen přestávají být nutností, nýbrž jsou přímou překážkou výroby. Padnou právě tak neodvratně, jako dříve vznikly. S nimi nevyhnutelně padne stát. Společnost, která nově zorganizuje výrobu na základě svobodného a rovného sdružení výrobců, uloží státní aparát tam, kam bude patřit, do musea starožitností, vedle kolovratu a bronzové sekery.

¹⁾ Berlínský bankovní dům S. Bleichröder, založený na začátku 19. století Samuelem Bleichroderem, byl v úzkém spojení s bankovní firmou Rothschildových. Syn zakladatele, Gerson Bleichroder, byl zvláštním finančním důvěrníkem Bismarckovým a prováděl hlavní finanční transakce pruského státu. R. 1871 byl povolán do hlavního stanu německých vojsk ve Versailles jako poradce při stanovení francouzských reparací. Za tuto službu byl „povýšen“ do šlechtického stavu. (Pozn. red.).

Podle toho, co bylo předesláno, je tedy civilisace vývojový stupeň společnosti, na kterém se plně rozvíjí dělba práce a z ní vznikající směna mezi jednotlivci a obojí v sobě zahrnující výroba zboží a na kterém tyto okolnosti způsobují převrat celé dřívější společnosti.

Výroba všech dřívějších společenských stupňů byla v podstatě společná a rovněž spotřeba se děla přímým rozdělováním výrobků uvnitř větších či menších komunistických společenství. Tato společná výroba se dala v nejužších hranicích; avšak jejím důsledkem bylo, že výrobci ovládali svůj výrobní proces a svůj výrobek. Věděli, co se s tímto výrobkem stane: spotřebovali jej, nedostal se z jejich rukou; a pokud byla výroba prováděna na tomto základě, nemohla výrobcům přerůst přes hlavu, nemohla zplodit strašidelné cizí moci, jim nepřátelské, jak tomu je pravidelně a nevyhnutelně v civilisaci.

Avšak do tohoto výrobního procesu se pomalu vsunuje dělba práce. Podkopává společnou výrobu a vlastnictví, činí individuální vlastnictví převážným pravidlem a dává tak vznik směně mezi jednotlivci — jak, to jsme již zkoumali předtím. Postupně se stává výroba zboží převládající formou.

S výrobou zboží, t. j. výrobou ne již pro vlastní potřebu, nýbrž pro směnu, přecházejí výrobky nutně z ruky do ruky. Výrobce svůj výrobek smění a neví již, co se s ním stane. Jakmile vstoupí mezi výrobce peníze a s penězi obchodník jako zprostředkovatel, stává se proces směny ještě spleťtější a konečný osud výrobků ještě nejistějším. Obchodníků je mnoho a žádný z nich neví, co dělá druhý. Zboží nejde již jen z ruky do ruky, nýbrž také z jednoho trhu na druhý; výrobci ztratili vládu nad celkovou výrobou ve svém životním okruhu a obchodníci ji nepřevzali. Výrobky a výroba se stávají hříčkou náhody.

Ale náhoda je jen jedním pólem souvislosti, jejíž druhý pól se nazývá nutnost. V přírodě, kde zdánlivě také vládne náhoda, jsme již dávno na každém jednotlivém úseku dokázali nutnost a zákonitost, která se v této náhodě uplatňuje. Co platí o přírodě, platí i o společnosti. Čím více se určitá společenská činnost, řada společenských pochodů vymyká vědomé kontrole lidí, čím více jim přerůstá přes hlavu, čím více se zdá přenechána pouhé náhodě, tím

více se uplatňují v této náhodě jakoby přírodní nutností zákony jí vlastní a v ní obsažené. Takové zákony ovládají i nahodilosti výroby a směny zboží; jednotlivému výrobcí a směniteli jsou cizími, z počátku dokonce nepoznanými silami, jejichž povaha musí být teprve pracně zjištěna a probádána. Tyto hospodářské zákony výroby zboží se obměňují podle různých vývojových stupňů tohoto výrobního způsobu; vcelku však stojí celé období civilisace pod jejich vládou. A ještě dnes ovládá výrobek výrobce; ještě dnes je celková výroba společnosti řízena ne společně promyšleným plánem, nýbrž slepými zákony, které se uplatňují živelnou silou, v poslední instanci bouřemi perodických obchodních krisí.

Viděli jsme již, jak na dosti raném vývojovém stupni výroby se lidská pracovní síla stává schopnou dodat podstatně více výrobků, než je třeba k životu výrobcovu, a jak tento vývojový stupeň je v podstatě totožný s tím, na němž dochází k dělbě práce a k směně mezi jednotlivci. Netrvalo pak již dlouho a byla odhalena veliká „pravda“, že také člověk se může stát zbožím; že lidská síla je směnitelná a spotřebitelná tím, že je člověk proměněn v otroka. Sotva začali lidé směňovat, hned byli sami směňováni. Aktivum se stalo pasivem, ať chtěli nebo nechtěli.

S otroctvím, které se nejplněji rozvinulo v době civilisace, dostavilo se první velké rozštěpení společnosti ve třídy vykořisťující a vykořisťované. Toto rozštěpení trvalo po celou dobu civilisace. Otroctví je první formou vykořisťování, vlastní antickému světu; po ní přichází nevolnictví ve středověku a námezdní práce novější doby. Jsou to tři velké formy poroby, které jsou příznačné pro tři velké epochy civilisace; otevřené a v poslední době zakryté otroctví je neustále doprovází.

Stupeň výroby, kterým začíná civilisace, je hospodářsky vyznačen zavedením 1. kovových peněz, tím peněžního kapitálu, úroku a lichvy; 2. zavedením obchodnictva jako zprostředkující třídy mezi výrobcí; 3. soukromého vlastnictví půdy a hypotéky a 4. otrocké práce jako převládajícího výrobního způsobu. Forma rodiny, která odpovídá civilisaci a zároveň s ní se dostává definitivně k moci, je monogamie, vláda muže nad ženou a jednotlivá rodina jako hospodářská jednotka společnosti. Souhrn civilisova-

né společnosti je stát, který ve všech vzorných obdobích je bez výjimky státem panující třídy a ve všech případech v podstatě zůstává aparátem k ujařmení utlačené a vykořisťované třídy. Příznačné pro civilisaci je dále: upevnění protikladu mezi městem a venkovem jako základ veškeré společenské dělby práce: na druhé straně zavedení testamentů, s jejichž pomocí může vlastník pořizovat o svém majetku i po smrti. Toto zařízení, které je přímo ranou do tváře starému rodovému zřízení, bylo v Athénách až do doby Solonovy neznámo; v Římě bylo zavedeno již brzy, kdy, to nevíme¹⁾; U Němců je zavedli kněží, aby bodrý Němec mohl bez překážky svoje jmění odkázat církvi.

S tímto základním zřízením mohla civilisace vykonat věci, na které stará rodová společnost ani zdaleka nestačila. Vykonala je však tak, že rozpoutala nejspínavější pudů a vášně lidí a ty rozvíjela na úkor všech jejich ostatních sklonů. Nízká ziskuchtivost byla hnací silou civilisace od jejího prvního dne až do dneška, bohatství a ještě jednou bohatství a po třetí bohatství, a to bohatství ne společnosti, nýbrž tohoto jednotlivého ničemného individua byla jejím hlavním cílem. Jestliže jí přitom spadl do klína rostoucí vývoj vědy a v určitých obdobích vždy znovu velkolepý rozkvet umění, tedy jen proto, že bez nich by nebylo v naší době možné získávání bohatství.

Protože základem civilisace je vykořisťování jedné třídy druhou, probíhá její vývoj v neustálém rozparu. Každý pokrok ve výrobě je krokem zpět v postavení potlačované třídy, t. j. velké většiny. Každé dobrodiní pro jedny je nutně zlem pro druhé, každé nové osvobození jedné třídy je novým utlačením druhé třídy. Nejpádnejším důkazem toho je zavedení strojů, jehož účinek je dnes všeobecně znám. A jestliže, jak jsme viděli, mohl být u barbarů stěž

¹⁾ Lassallův „System nabytých práv“ (System der erworbenen Rechte) se točí v druhé části hlavně kolem věty, že římský testament je tak starý jako Řím sám, že prý nebylo v římských dějinách „doby bez testamentu“; testament spíše vznikl v předřímské době z kultu zemřelých. — Lassalle jako věřící starohegelovec odvozuje římské právní instituce nikoli ze společenských poměrů v Římě, nýbrž ze „spekulativního pojmu“ vůle a dochází tak k naprosto nehistorickému tvrzení. Nelze se tomu divit v knize, ve které se dochází na základě téhož spekulativního pojmu k výsledku, že pro římské dědictví byl převod majetku úplně vedlejší věcí. Lassalle nejen věří v ilusi římských juristů, zvláště starší doby, nýbrž jde ještě dál. (Pozn. Engelsova).

dělán rozdíl mezi právy a povinnostmi, ukazuje civilisace rozdíl a protiklad tak jasně, že musí být jasný i tomu největšímu hlupákovi, protože jedné třídě přiznává téměř všechna práva a druhé naproti tomu téměř všechny povinnosti.

Tak tomu však nemá být. Co je ku prospěchu vládnoucí třídy, má být i ku prospěchu celé společnosti, s níž se vládnoucí třída ztotožňuje. Čím víc tedy civilisace postupuje, tím více je nucena přikrývat pláštíkem lásky špatné zjevy, které nutně vyvolává, zkrašlovat je nebo popírat, zkrátka, zavést konvenční pokrytectví, které nebylo známo ani dřívějším společenským formám, ani ještě prvním vývojovým stupňům civilisace a které vrcholí v tvrzení, že vykořisťování potlačených tříd je prováděno vykořisťovatelskou třídou jediné a výlučně v zájmu vykořisťované třídy samé; a když to tato třída neuznává, nýbrž se dokonce bouří, je to nejčernější nevděk k dobrodincům, vykořisťovatelům.¹⁾

A nakonec Morganův soud o civilisaci: „Od nastoupení civilisace nabyl růst bohatství takových rozměrů a tak různotvárných forem, tak rozsáhlého využití a bohatství bylo tak obratně spravováno v zájmu vlastníků, že se stalo — proti lidu — mocí, kterou nelze již zvládnout. *Lidský duch stojí bezmocně a jako zakletý před svým vlastním výtvořem.* Ale přesto přijde doba, kdy se lidský rozum vzhopí a ovládne bohatství, kdy stanoví jak poměr státu k vlastnictví, které chrání, tak meze práv vlastníků. Zájmy celku mají absolutně přednost před zájmy jednotlivců a obojí musí být uvedeny ve spravedlivý poměr a soulad. Pouhý hon za bohatstvím není konečným posláním člověka, jestliže jen pokrok má zůstat zákonem pro budoucnost, jako byl pro minulost. Čas uplynulý od počátku civilisace je jen malým zlomkem času lidstvem prožitého, zlomkem času, který má ještě před sebou. Rozklad společnosti stojí hrozivě před

¹⁾ Původně jsem měl v úmyslu postavit vedle Morganovy a své kritiky brilantní kritiku civilisace, která je porůznu v dílech Charlese Fouriera. Na neštěstí se mi k tomu nedostává času. Podotýkám pouze, že již Fourier pokládá monogamii a vlastnictví pozemků za hlavní znaky civilisace a že ji nazývá bojem bohatých proti chudým. Stejně tak lze v jeho spisech najít hluboký postřeh, že ve všech narušených, do protikladů rozštěpených společnostech jsou hospodářskými jednotkami jednotlivé rodiny (les familles incohérentes). (Pozn. Engelsova).

námi jako ukončení té dějinné epochy, jejímž jediným konečným cílem je bohatství; neboť taková epocha v sobě chová prvky vlastního zániku. Demokracie ve správě, bratrství ve společnosti, rovnost práv, všeobecná výchova posvětili příští vyšší stupeň společnosti, k níž zkušenost, rozum a věda neustále směřují. *Bude znovuoživením — avšak ve vyšší formě — volnosti, rovnosti a bratrství starých rodů.*“ (Morgan, Ancient Society, str. 552).

DODATEK.

B. Engels:

NOVĚ OBJEVENÝ PŘÍPAD SKUPINOVÉHO MANŽELSTVÍ

(Z „Neue Zeit“, 1892, XI. ročník, 1. svazek, seš. 12, str. 373-375.)

Proti popírání skupinového manželství, které se u jistých racionalistických ethnografů stalo v poslední době módou, je zajímavá níže uvedená zpráva, kterou překládám z „Ruských vědomostí“ (Moskva, 14. října 1892 star. leto-počtu). Skupinové manželství, t. j. právo vzájemného pohlavního styku mezi řadou mužů a žen, se tu nejen konstatuje výslovně v plné platnosti, nýbrž také jeho forma, která úzce navazuje na punaluanské manželství Havajanů, tedy na nejvyvinutější a nejklassičtější fázi skupinového manželství.¹⁾ Zatím co u punaluanského typu rodiny se vyskytuje řada bratří (pokrevních i vzdálenějších), kteří jsou ženatí s řadou pokrevních a vzdálenějších sester, nacházíme zde — na ostrově Sachalinu — typ, kde muž vstupuje do manželství se všemi ženami svých bratří a všemi sestrami své ženy, což s hlediska ženy znamená, že jeho žena je oprávněna se volně pohlavně stýkat s bratry svého muže a s muži svých sester. Rozdíl od typické formy punaluanského manželství je pouze v tom, že bratři mužovi a muži sester nejsou nutně totožní.

Dále je třeba poznamenat, že se zde také potvrzuje, co jsem napsal v „Původu rodiny“, 4. vydání, str. 22¹⁾, že skupinové manželství nevypadá naprosto tak, jak si je představuje bordelová fantasie našich šosáků; že skupinové manželé nevedou veřejně takový zhýralý život, jaký vedou šosáci potají, nýbrž že tato forma manželství, alespoň v těch příkladech, které se ještě dnes vyskytují, se v praxi liší od volného párového manželství nebo i od mno-

¹⁾ Také v jednom dopise z 21. září 1890 mluvil B. Engels o vývojových formách punaluanského manželství (viz Marx—Engels „O historickém materialismu“).

¹⁾ V tomto vydání na str. 48. (Pozn. red.)

hoženství jen tím, že mrav dovoluje řadu případů pohlavního styku, na něž jsou jinak přísné tresty. Ze praktické vykonávání těchto práv poznenáhlu vymírá, dokazuje jen, že tato forma manželství sama je na vyhynutí, což potvrzuje i její řídký výskyt.

Jinak je celé vyličení zajímavé tím, že znovu dokazuje, jak podobná, ba v základních rysech totožná, jsou společenská zařízení takovýchto primitivních národů, které stojí na skoro stejném vývojovém stupni. Většina toho, co bylo řečeno o těchto sachalinských mongoloidech platí i o dravidských kmenech indických, o jihomořských ostrovanech v době jejich objevení, o amerických rudokožcích. Zpráva zní:

„Na zasedání dne 10. října (starý kalendář — 22. října podle nového kalendáře) anthropologického oddělení Spolku přátel přírodních věd v Moskvě přečetl N. A. Jančuk zajímavé sdělení p. Šternberga o Giliacích.¹⁾ málo probádaného kmene z ostrova Sachalinu, který je na vývojovém stupni divošství. Giliakové neznají ani orbu, ani hrncířství, živí se hlavně lovem zvěře a ryb, ohřívají vodu v dřevěných korytech tím, že do ní házejí rozpálené kameny atd. Zvlášť zajímavé jsou jejich instituce rodinné a rodové. Giliak nazývá otcem nejen svého skutečného otce, nýbrž i všechny bratry svého otce: ženy těchto bratrů, jakož i sestry matčiny nazývá vesměs svými matkami; děti všech těchto „otců“ a „matek“ jmenuje svými bratry a sestrami. Tento způsob oslovování se vyskytuje, jak je známo, také u Irokesů a jiných indiánských kmenů v severní Americe, jakož i u některých kmenů v Indii. Zatím co však u těchto kmenů již dlouho neodpovídá skutečným poměrům, slouží u Giliaků k označení stavu, *kteřý platí až dodnes. Ještě dnes má každý Giliak manželská práva na ženy svých bratrů a na sestry své ženy*; alespoň výkon takovýchto práv se nepokládá za něco nedovoleného. Tyto zbytky skupinového manželství v rámci rodu připomínají známé punaluanské manželství, které se vyskytovalo na Sandwichských ostrovech ještě v první polovině 19. století. Tato forma rodinných a rodových poměrů je základem celého rodového řádu a společenského uspořádání Giliaků.

¹⁾ Sovětská ethnografie používá pro tento národ názvu „Nivchové“. (P. r.)

Rod Giliakův se skládá ze všech — bližších i vzdálenějších, skutečných i jen podle jména — bratrů jeho otce, z jejich otců a matek (?)¹⁾, z dětí jeho bratrů a z jeho dětí. Je pochopitelné, že takto pojímaný rod může obsahovat ohromný počet lidí. Život v rodu probíhá podle těchto pravidel. Manželství v rodu je bezpodmínečně zakázáno. Žena zemřelého Giliaka připadá rozhodnutím rodu jednomu z jeho bratrů pokrevných či podle jména. Rod pečuje o obživu všech práce neschopných členů. „U nás není chudých,“ prohlásil referentu jeden Giliak, „kdo to potřebuje, toho živí chal (rod)“. Členové rodu jsou dále spojeni společnými obětními slavnostmi a svátky, společným pohřbištěm atd.

Rod ručí každému svému členu za život a ochranu proti útokům nečlenů. Jako prostředek odvety platí krevní msta, jejíž užívání však za ruské vlády značně pokleslo. Ženy jsou z rodové krevní msty zcela vyňaty. — V jednotlivých, ostatně velmi řídkých případech adoptuje rod také příslušníky jiných rodů. Za všeobecné pravidlo platí, že jmění zemřelého má zůstat v rodu. V tomto smyslu platí u Giliaků doslova známý předpis zákona dvanácti desek: *si suos heredes non habet, gentiles familiam habento* — nemá-li vlastních dědiců, nechť dědí členové rodu. Žádná důležitá událost v životě Giliakově se neodbude bez účasti rodu. Ještě před nedávnem, před jednou nebo dvěma generacemi byl nejstarší člen rodu stařešinou popolitosti, „starostou“ rodu; dnes se omezuje úloha stařešiny rodu téměř jen ještě na vedení náboženských obřadů. Rody jsou často roztroušeny po místech, která leží daleko od sebe, ale i přes to, že jsou odloučeni, členové rodu neustále na sebe vzpomínají, vzájemně se navštěvují, vzájemně si poskytují pomoc a ochranu atd. Giliak opustí svůj rod nebo hroby svého rodu jen v nejkrajnější nouzi. Rodové zřízení vtisklo duševnímu životu, charakteru, mrávům, institucím Giliaků svůj velmi určitý ráz. Zvyk prodávat všechno společně, nutnost neustále zasahovat do zájmů členů rodu, solidarita při výkonu krevní msty, nutnost a zvyk bydlet pohromadě s deseti nebo více sobě rovnými ve velkých jurtech, zkrátka určitým způsobem

¹⁾ Otazník udělal v textu Engels. (Pozn. red.).

neustále být mezi lidmi, to všechno dodalo Giliakům družný a povídací charakter. Giliak je neobyčejně pohostinný, rád hostí a sám je rád hoštěn. Krásný zvyk pohostinství vyniká zvláště ve zlých časech. V neúrodných letech, když není u Giliaků do čeho kousnout, jak pro lidi tak pro psy, Giliak nejde žebrať, nýbrž klidně se dá pozvat a je zde živen často po značně dlouhou dobu.

U sachalinských Giliaků se téměř nevyskytují zločiny ze ziskuchtivosti. Svě cenné předměty chová Giliak v zásobárně, která není nikdy zamčena. Giliak je tak citlivý a nesnáší pocit hanby, takže jakmile je mu dokázán nějaký hanebný čin, odejde do lesa a oběsí se. Zabití se vyskytuje velmi zřídka, a to pouze ze zlosti; nikdy ze ziskuchtivosti. Ve styku s jinými je Giliak spravedlivý, spolehlivý a svědomitý.

Přestože byli dlouho podrobeni počínštěným Mandžurům a přes zhoubný vliv osídlení amurského území, zachovali si Giliakové, pokud jde o mravnost, mnoho ctností primitivního kmene. Avšak osud jejich společenského řádu je zpečetěn. Ještě jedna či dvě generace a Giliakové na pevnině se úplně poruší a přivlastní si s výhodami kultury také její neřesti. Sachalinští Giliakové, kteří jsou více či méně vzdáleni od středisek ruského osídlení, mají naději, že si svou nezkaženost udrží trochu déle. Ale také u nich se začíná projevovat vliv ruského sousedství. Přicházejí do vesnic za obchodem, chodí do Nikolajevsku na práci a každý Giliak, který se vrátí z takové práce domů, přináší s sebou stejnou atmosféru, kterou dělník z města přináší do své ruské vesnice. Mimo to porušuje práce ve městě se svým střídavým štěstím víc a více onu původní rovnost, která je hlavním znakem prostého hospodářského života těchto národů.¹⁾

Článek pana Šternberga, který obsahuje také zprávy o náboženských představách a zvycích a právních institucích Giliaků, vyjde nezkráceně v „Etnografických obzorech“ (Etnografičeskoje obozrenije).

---

¹⁾ Vítězství Říjnové socialistické revoluce od základů změnilo osud všech plemen a národností SSSR a tím i osud Nivčů (Giliaků), osvobodilo je od zhoubného vlivu kapitalismu, zachránilo je před vymřením a zajistilo jim svobodný rozvoj v rámci sovětské ústavy. (Pozn. red.).

JMENNÝ REJSTŘÍK

(Mythologická jména nebyla do rejstříku pojata.)

A

- Agassiz, Louis Jean Rudolf (1807-1873), americký přírodovědec 53.
Aischylos (525-456 př. n. let.), slavný řecký básník, zvaný „otcem tragedie“ 17, 63, 102, 103.
Alexander Veliký (356-323 př. n. let.), od r. 336 král macedonský 61.
Ammianus Marcellinus (asi 330-400), římský dějepisec 70, 92.
Anakreon (VI. stol. př. n. let.), řecký lyrik 76.
Anaxandridas a Ariston (asi VII.-VI. stol. př. n. let.), králové staré Sparty 64.
Appius Claudius (V. stol. př. n. let.), římský státník, podle podání tvůrce nejstaršího římského zákonníku, zvaného 12 desek 118.
Aristides (asi 535-467), řecký státník a vojevůdce 112.
Aristofanes (asi 450-335 př. n. let.), slavný řecký autor komedií 65.
Aristoteles (384-322 př. n. let.) řecký filosof, podal vyličení athénské ústavy 105.
Artaxerxes, jméno tří staroperských králů, kteří vládli od roku 465-338 př. n. let. 123.
Augustus (63 př. n. let. - 14 n. let.), první římský císař 118, 140.

B

- Bachofen, Johann Jakob (1815-1887), švýcarský právník, historik a archeolog 15, 16, 17, 18, 19, 20, 23, 25, 36, 44, 45, 51, 53, 54, 58, 81.
Bancroft, Hubert Howe (1832-1918), badatel o severoamerických domorodých kmenech 39, 52, 54, 152.
Bang K. D. (1822-1898), norský literární historik 132.
Becker, Wilhelm Adolf (1796-1846), německý badatel o starověku 99.

- Beda „Venerabilis“ (asi 674-735), anglický theolog a mnohostranný učenec, autor četných historických kronik a životopisů 130.
Bismarck, Otto von (1815-1898) 64, 165.
Bleichroder, Gerson (1822-1893), vedoucí stejnojmenného berlínského bankovního domu 165.
Bugge, Elseus Sophus (1833-1907), norský jazykozpytec 132.

C

- Caesar, Gajus Julius (100-44 př. n. let.), jeden z nejslavnějších římských vojevůdců a státníků, autor dějia galské války 22, 32, 44, 90, 128, 130, 135-136, 138, 140.
Civilis, Julius (I. stol.), vůdce povstání Bataverů a jiných germánských kmenů proti římské nadvládě r. 68 133.
Cunow, Heinrich (nar. 1862) 61.
Cuvier, George, baron z (1769-1832), slavný francouzský přírodovědec 35.

D

- Darwin, Charles Robert (1809-1882) 24.
Demosthenes (asi 384-322 př. n. let.), řecký politik a slavný řečník 98.
Dikaiarchos (IV. stol. př. n. let.), řecký dějepisec a zeměpisec, žák Aristotelův 99.
Diodorus Siculus (I. stol. př. n. let.), řecký dějepisec, autor 40svazkové „Historické biblioteky“ 132, 140.
Dionysius z Halikarnassu (I. stol. př. n. let.), římský dějepisec 102.
Dureau de la Malle, Adolphe (1777-1857), francouzský národohospodář a historik 125.

E

- Espinas, Alfred Viktor (1844-1922), francouzský biolog a sociolog 37, 38.
Euripides (480-406 př. n. let.), autor řeckých tragedií 65.

F

- Ferdinand Katolický (1452-1516) král kastilský a aragonský 54.
Fison, Lorimer (1832-1907), anglický misionář a ethnolog a Howitt, Alfred William (1830-1908) austral, ethnolog, společně zpracovali knihu o „Skupinovém manželství u australských domorodců“ r. 1884 46, 48.
Fourier, Charles (1772-1837), francouzský socialista-utopista, jehož si Marx a Engels vysoce cenili pro jeho šířavou satiru na měšťáckou společnost 26, 71, 149, 169.
Freeman, Edward Augustus (1823-1892), anglický historik 14.
Fustel de Coulanges, Numa Denis (1830-1889), francouzský historik 102.

G

- Gajus (II. stol.) římský právník 59.
Giraud-Teulon, Alexis (nar. 1839), francouzsko-švýcarský historik 23, 26, 37, 38, 63.
Gladstone, William (1809-1898), anglický státník, vůdce liberální strany, autor theologických a literárně-historických děl 103.
Goethe, Johann Wolfgang von (1749-1832) 41.
Grimm, Jakob (1785-1863), německý jazykozpytec 131.
Grote, George (1794-1817), anglický kulturní historik 98-101.

H

- Hegel, Georg Wilhelm Friedrich (1770-1831) 162.
Herodes (37 př. n. let.—4 n. let.), král Judaea 123.
Herodot (484-425 př. n. let.), nejstarší řecký dějepisec 44, 65.
Heussler Andreas (1834-1921), švýcarský právník 61.

- Homer (asi IX. stol. př. n. let.), pokládán za autora Iliady a Odysseie 31, 32, 64, 101-104.
Howitt, Alfred William (1830-1908), viz Fison 48.
Huschke, Georg Philipp Eduard (1830-1909), německý právní historik 122.

I

- Irminon (IX. stol.), francký mnich benediktin 147.

J

- Jančuk, Nikolaj Andrejevič (1859-1921), ruský ethnolog 182.
Jaroslav (987-1054), velkokníže kijevský 61.

K

- Karel Veliký (742-814) od r. 768 král francký, od r. 800 císař římský, zakladatel t. zv. „říše římské německého národa“ 146, 147.
Kaye John Williams, Sir (1814-1876), anglický ethnolog 44.
Kleisthenes (VI. stol. př. n. let.), athenský státník 113.
Kovalevský, Maxim Maximovič (1851-1916), ruský ethnograf a sociolog 58-61, 127, 131, 135.

L

- Lange, Ludwig (1825-1864), německý jazykozpytec a historik 122.
Lassalle, Ferdinand (1825-1864), 168.
Latham Robert Gordon (1812-1888), anglický jazykozpytec a ethnograf 20.
Letourneau, Charles Jean Marie (1831-1902), francouzský sociolog 36, 37, 39.
Livius, Titus (59 př. n. let.—19 n. let.), autor 142 knih římských dějin „Od založení města“ 120, 122.
Longos (III.-II. stol. př. n. let.), řecký spisovatel 76.
Lubbock, John (1834-1913), anglický přírodovědec, archeolog a kulturní historik 22-23.
Luitprand z Cremony (asi 929-972), biskup, autor řady historických kronik 143.

M

MacLennan, John Fergusson (1827-1881), anglický právník a kulturní historik 19-24, 25, 26, 34, 50, 127.

Maine, Henry Janes Sumner, Sir (1822-1888), anglický právní historik a sociolog 79.

Marx, Karel (1818-1883) 13, 24, 26, 34, 41, 44, 58, 59, 63, 66, 69, 97, 99-101, 103, 104, 151, 157.

Maurer, Georg Ludwig, rytíř z (1790-1872), německý historik, autor základních děl o sociálních a hospodářských poměrech starých Germánů 94, 133, 135.

Mommsen, Theodor (1817-1903), německý historik a liberální politik 99, 119-121, 122, 123.

Morgan, Lewis Henry (1818-1881), 13-15, 20-26 27, 28, 32, 33, 35, 40-42, 45, 46, 49, 67, 82, 84, 85, 88, 94, 103, 105, 106, 114, 122, 130, 151, 170.

Moschus (kolem r. 250 př. n. let.), řecký básník 76.

N

Napoleon I. (1769-1821) 63, 68, 86.

Nearchos (IV. stol. př. n. let.), admirál loďstva Alexandra Velikého. Zachovaly se zlomky jeho popisu tažení do Indie 61.

Niebuhr, Barthold Georg (1776-1831), německý dějepisec 99, 101, 123, 162.

O

Odoaker, (zemř. 493), německý vojévůdce v římských službách, svrhl posledního římského císaře Romula Augustula a povolal se králem Ostrogotů v Itálii 139.

P

Peisistratos (asi 605-527 př. n. let.), první athenský tyran 115.

Perseus (212-166 př. n. let.), poslední král staré Makedonie 140.

Plinius Mladší (62-asi 113), římský spisovatel a státník 137, 140.

Plutarchos (asi 50-120), řecký historik 64.

Prokop (asi 490-562), byzantský právník a dějepisec 70.

R

Romulus (asi 753-716 př. n. let.), jeden z legendárních zakladatelů města Říma 118, 123.

Ř

Řehoř z Toursu (asi 539-594), biskup theolog a historik 134

S

Salvianus z Marseille (asi 400-484), biskup, slavný řečník 144, 147.

Saussure, Henri (1829-1905), švýcarský přírodovědec a ethnolog 37.

Scott, Walter (1771-1832), skotský romanopisec a historik 130.

Servius Tullius (asi 578-534 př. n. let.), šestý římský král 125.

Schomann, Georg Friedrich (1793-1879), německý jazykozpytec a historik 64, 103.

Solon (asi 640-559 př. n. let.), řecký státník, který dal Athenám novou ústavu 100, 108, 111, 125, 168.

Sugenheim, Samuel (1811-1877), německý historik 54.

Š

Šternberg, Lev Jakovlevič (1861-1827), ruský ethnolog, vypovězený carskou vládou na ostrov Sachalin, autor četných prací o domorodcích na Sachalinu a na Kamčatce 172, 174.

T

Tacitus, Publius Cornelius (asi 55-120), známý římský dějepisec 14, 22, 31, 32, 69, 132-138.

Tarquinius Superbus, (vládl asi od 534-510 př. n. let.), sedmý římský král, po jehož pádu se Řím stal republikou 124, 125

Theodorich, jméno tří gotských králů, kteří panovali v době od r. 419-526 123.

Theokritos (III. stol. př. n. let.), řecký básník 76.

Theseus, mythologický řecký hrdina a kníže, je mu připisováno sjednocení

různých attických obcí s Athenami jako střediskem 107.

Thukydides (asi 460-403 př. n. let.), řecký dějepisec, autor „Peloponeské války“ 105.

Tiberius (42 př. n. let.—37 n. let.), římský císař od r. 14 n. let. 123.

Tylor, Edward Burnett, Sir (1832-1917,) anglický antropolog a ethnolog 16.

U

Ulfilas (asi 310-383), první gotský biskup, vypracoval gotskou abecedu a přeložil do gotštiny bibli 123.

V

Varus, P. Quinctilius (zemř. r. 9), římský vrchní velitel v Germanii, jehož legie byly v bitvě v Teutoburském lese úplně porušeny od Germánů 118.

W

Wachsmuth, Ernst Wilhelm Gottlieb (1784-1866), německý dějepisec 65.

Wagner, Richard (1813-1883) 41.

Waitz, Georg (1813-1886), německý dějepisec 135.

Watson, John Forbes (1827-1892), anglický ethnolog, který spolu s J. W. Kayem napsal několik děl o novějších dějinách Indie 44.

Westermarck, Edward Alexander (nar. 1862), švédský kulturní historik 37, 40, 52.

Wolfram von Eschenbach (asi 1170-1220), německý středověký básník 70.

Wright, Eter Arthur (1803-1875), misionář u Irokézů, Morganův spolupracovník 51.

Z

Zurita, Alonso de (kolem pol. XVI. stol.), španělský dějepisec, jeden z prvních badatelů o Mexiku 61.

VĚCNÝ REJSTŘÍK

A

Adopce do rodu 33, 87, 99, 119
Arijci a semité 30, 56, 60, 152.

B

Barbarství 29 nn., 55; a rod 42, 151;
a výroba zboží 106, 158; a párová
rodina 55, 74; a civilisace 31, 32,
151 nn.
Basileus 156; u Řeků 103 nn., 106,
108, 123; a dědičná monarchie 103 n
Beneficie 146, 148.
Bonapartismus, jeho třídní povaha 164.

C

Centurie 125 n.
Civilisace 31, 32, 58, 108, 157 167 n.;
původ civilisace 97, 157 nn., 166;
základ civil. 168; a barbarství 150,
151 nn.; a monogamie 55, 63, 64,
74, 167; a prostitute 67 n.; a třídní
rozpory 66, 67, 167, 168; a stát 168;
a rozštěpení společnosti 167 n.; Mor-
ganův soud o c. 25-26, 169-170.

D

Demokratická republika v Athénách
115; a třídní protiklady 74, 115; jako
státní forma, v níž jedině může být
vybojován konečný rozhodující boj
mezi proletariátem a buržoasií 164 n.;
a panství majetných tříd 164; a vše-
obecné hlasovací právo 165.
Dědické právo v rodu 57, 59, 73, 86 n.,
98, 99, 117 n.
Dějiny, viz Němci.
Dějiny rodiny, vývoj d. r. 15 nn.; u
Morgana 35; a dosavadní dějepi-
sectví 99.
Dělba práce 66, 106, 107, 110 n., 157,
158, 160, 161, 166, 168; první velká
společenská d. p. 152 n., 154; druhá
velká d. p. 156; třetí d. p. příznačná
pro civilisaci 158 n.; d. p. uvnitř ro-
diny 154; mezi oběma pohlavími 51,
66.

Divošství 27 nn., 32; a skupinové man-
želství 55, 74; a párová rodina 55.
Dobyvatelská konkurence v dnešní Ev-
ropě 163.

Domácí společenství 51, 60 nn., 131,
135 nn., 147 n., 152, 153, 154, 156;
viz též rodinné společenství.

E

Endogamie a exogamie 47, 86, podle
Morgana 23; podle McLennana 19-
20; nejsou protikladem 23, 25; přísně
exogamní kmen 24; endogamní
kmen 23, 24; u indických Magarů
a u Irokesů 20, 86; u Římanů 118,
120, 121, 122 n.; exogamní třídy u
australských černochů 46.

Exogamie, viz endogamie.

F

Fratrie 88 n., 95, 100, 117, 151; funk-
ce u Irokesů 89 n.; u Řeků 98, 99,
101 n., 106; u Římanů 122; a stát
101.

G

Gens, viz rod.

H

Heterismus, hetery 16, 17, 36, 55, 64,
65, 67, 68, 70, 71, 72, 76, 159; a
prostitute 75.

Hlasovací právo všeobecné a proleta-
riát 165.

Ch

Chov dobytka, viz ochočování zvířat.

I

Individuální pohlavní láska 50, 76 nn.

K

Kmen 42, 94 n., 100, 151, 156; in-
diánský 88 nn., 102 n.; řecký 98,
106 n., 113; a svaz kmenů 91, 92
nn., 96, 98, 105, 107, 138, 151, 156,
157; v době skupinového manžel-

ství 23; a rody 24; s rodovým zřízením 50; u australských negrů 46; a fratricie u Indiánů 88 n., 90; v Římě 117, 122, 123, 124, 125.

Kolonové 143, 144.

Komunistická společnost a poměr pohlavní v ní 75 n., 82.

Krevní msta 87, 88, 95, 101, 130, 134, 151, 173.

Křesťanství a antické otroctví 143.

Kurie 117, 122, 123, 124, 125.

L

Latifundie a práce otroků 142, 147; a dvorce 142, 147-148; a parcely 143.

M

Manželství 66 n.; tři hlavní formy manželství, které odpovídají třem hlavním stadiím lidského vývoje 74; ve starověku 76 n.; ve středověku 76, 77 n.; v měšťácké společnosti 70, 77, 79 n.; manželství z lásky, proklamované za lidské právo 80; „loupež manželky“ 19, 50; podle tříd v Australii 46; srovná rodina, skupinové a párové manželství.

Markové zřízení a společenství 61, 62, 94, 130, 135, 145, 162; a rod 145, 149.

Materialistické pojetí dějin, rozhodující moment v dějinách 13 n.

Mateřské právo 16, 155; v Aischylově „Oresteji“ 17 nn.; základ m. p. 45, 51 n.; převrat mateřského práva. světodějná porážka ženského rodu 59; zbytky m. p. 54 n.; u missourských kmenů 58; v irokeském rodu 85 nn.; u severoamerických Indiánů 88; ve Skotsku 130; u Germánů 69, 132, 133, 134, 149.

Město a venkov, protiklad m. a v. 147, 158, 160, 168.

Mnohomužství 35, 37, 39, 62, 81.

Mnohoženství 35, 36, 38, 39, 48, 49, 59, 62 n., 74, 75, 81, 134, 171-172.

Monarchie 104 nn., 138 n., 145; absolutní m. 164.

Monogamie 16, 55, 59, 62, 63 nn., 67, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75 n., 78 n., 81 n., 82, 101, 108, 117, 127,

134, 149, 155, 156, 159, 167; viz rodina, Němci, soukromé vlastnictví prostitute, otcovské právo.

N

Národ, národnost 92, 141, 149.

Neupravený pohlavní styk 16, 18, 35 n., 39, 40 n., 44, 46-47, 52.

Nevolnictví, nevolníci 54, 59, 133, 143, 146, 147, 149, 167.

Němci 140; úloha Němců v dějinách 69 n., 148 n.; a monogamie (3), 70, 149; a instituce landsknechtů 139; dobytí římské říše Němci 141, 144.

O

Obchodní krise 158, 167.

Obchodnictvo 158 n., 166, 167; a peníze 158; a periodické obchodní krise 158.

Ochočování zvířat, chov dobytka 29, 30, 55, 56, 153.

Otcovské právo 17, 119; v Aischylově „Oresteji“ 17 nn.; vznik o. p. 58 nn., 155; hospodářský základ o. p. 73 n., 75, 98, 154; zrušení o. p. 74, 75, 81 nn., 155; a monogamie 63 nn.; a patriarchální rodina 60 n.; u missourských kmenů 58; u severoamerických Indiánů 88; u Řeků 99, 103, 105; u římského rodu 117; u skotského rodu 127, 130; u Germánů 133 n., 138; a dědičné království a rodová šlechta 157; a prodej dětí do otroctví 108.

Otroctví, otroci 63, 66, 142 n., 144, 147, 157, 159, 160 n., 167 n.; vznik o. 56 n., 154, 156; u Řeků 102, 105, 108, 110, 114, 115; odumírání o. 143 n.; a mnohoženství 62; a latifundie 142; a křesťanství 143; a války 154; a první velká dělba práce 154; a první velké rozštěpení společnosti 154, 167; u patriarchální rodině 59; a rod 96; a stát v Athénách ve starověku 115.

P

Parcelv a latifundie 143.

Párová rodina, párové manželství 33, 46, 48 n., 50 n., 53, 55 n., 57, 59, 64, 66, 69, 70, 74, 78, 81, 127, 128,

134, 155, 156, 171; viz rodina.
Patriciové 123, 161; a plebejci 124
125.
Patron 144.
Pastýřské národy 30, 56, 152 n., 157.
Peníze, vznik peněz 153; kovové p.
156, 158, 167; a rodová společnost
108 n., 110; p. jako všeobecná moc
109, 159; a úrok a lichva 108, 159
nn.; a obchodnictvo 158 n., 166; a
směna 153; a půda 159; a třídy
158 n.
Plebejci, plebs 124, 125.
Pohlavní láska, viz individuální pohlav-
ní láska.
Polyandrie, viz mnoho mužství.
Polygamie, viz mnohoženství.
Pralidé, viz rodina.
Proletariát ve starém Římě 125; a měš-
tácký stát 164 n.; a všeobecné hla-
sovací právo 165.
Prostituce 40, 65; vznik p. 67; zani-
káni p. 75 n.; a heterismus 75; a
monogamie 75 n., 159; a civilizace
67 n.
Příbuzenská soustava, viz rodina.
Přirozený výběr u člověka 42, 49, 55.

R

Reformace lutherská a kalvínská 79.
Revoluce 58, 125, 144, 154; obsah
všech dosavadních r. 111; r. Kleisthe-
nova 93.
Rex u Římanů 104, 123, 125, 156.
Rod (viz gens), vznik r. 42, 44, 100 n.;
původní r. organisovaný podle ma-
teřského práva 24 n., 44 n., 85; vý-
znam objevu r. u Morgana 24; jeho
ráz 86, 99 n.; r. jako základ spole-
čenského zřízení většiny, ne-li všech
barbarských národů 42, 84; hospo-
dářský základ r. 95, 96; jeho struk-
tura 88 n., 90, 99 n., 151 n.; a
krevní msta 86, 87, 88, 95, 101, 130,
134, 151, 173; a soukromé vlastni-
ctví 56, 156; příčiny zániku r. 96 n.,
107 n., 151 nn.; a třídy 14, 96, 107,
108, 109, 151; a stát 107, 111, 161;
a rodokmen 100, 101 n.; a rodina
100; a peněžní hospodářství 108 nn.;
a markové společenství 144-145, 149;

u Australanů 44; u Irokesů 85 nn.,
109; řecký r. 98 nn., 105, 106 nn.;
římský r. 117 nn., 125; u Keltů a
Germánů 127, 128, 129, 130, 131;
u punaluánské rodiny 41 nn., 85; u
Giliaků 172 n.; a dosavadní dějepisci
klasického starověku 99.
Rodina, dějiny rodiny 15 nn.; a prastav,
praspolečnost, pravěk, pralidé 16,
18, 26 34 n., 38, 39, 40, 51; pokrevní
rodina jako první stupeň r. 40, 41,
42, 46; a její vývoj 34 n., 49, 50, 74;
punaluánská rodina 41 nn., 85, 130,
171; původní význam slova „fami-
lia“ 59; a příbuzenská soustava 33,
34, 35; a americká příbuzenská sou-
stava 22, 33, 34 n., 43, 46, 88; a ha-
vajska příbuzenská soustava 35, 42;
a vznik rodu 42, 44; a smečka 37,
38; postavení ženy v rodině 18,
51 n., 59, 63 n., 64, 65, 73, 128, 133;
patriarchální r. 16, 59 nn., 73; vznik
hospodářský základ monogamní r. 66, 75;
protiklady uvnitř monogamní r.
68 n.; monogamní r. u proletářů 72;
mužova vláda v r. 62, 65 n., 68, 69,
72, 74; a individuální pohlavní láska
66, 69; a otroctví 59, 63, 64; a třídní
rozpory 66; u Dorů (Sparta) 64 n.;
u Ionů (Athény) 65; a Němci 69 n.,
151; a němečtí šosáci 68, 71; mo-
derní r. a protiklad společnosti a
státu 59, 66, 68; a měštácké manžel-
ství našich dnů 70 n.; a proletariát
71 n.; a prostituce 67 n., 71; a cizo-
ložství 49, 64, 68-70, 71, 72, 74, 76,
77, 128, 134; a zákonodárství 72 n.;
rozrušení jejího hospodářského zá-
kladu 73 n., 75, 81; a předpoklad
osvobození ženy 74, 155; a soukromé
vlastnictví 14, 57, 58, 78; v rodovém
zřízení 99, 100; a stát 100; srovnéj
skupinové manželství, mateřské prá-
vo, párové manželství, párová rodi-
na, civilizace.
Rodinná pospolitost, rodinné společen-
ství 42 n., 60 n., 135 nn.; srovnéj do-
mácí společenství.
Rodové společenství (indické) 153.
Rodové zřízení 95 n., 97, 100, 102 nn.,
106, 107, 108, 109, 110, 111, 112,

113, 123 nn., 132, 134, 135, 137, 138, 139, 144, 145, 146, 149, 151, 157, 160, 161, 162, 168.

Rolnictví viz zemědělství.

Rozdělení obyvatelstva podle sídlišť 13, 14, 111, 113, 144, 160, 162.

S

Semité 30, 31, 56, 60, 152.

Skupinové manželství 22, 36, 39, 40, 44, 46 nn., 50, 54, 55, 60, 62, 63, 64, 67, 74, 78, 98, 128; nejstarší původní forma rodin 39, 48; v příbuzenské soustavě amerických Indiánů 22; u australských negrů 46 nn.; její nejvyšší vývojový stupeň 46, 49; a přechod k párovému manželství 49, 50, 51, 52 nn., 55; zbytky s. m. 52 nn., 67 n.; u Nairů v Indii 62; u Giliaků 171 nn.; srovnání manželství a rodina.

Soukromé vlastnictví 105, 112; vznik s. v. 56, 157; a otroctví 56 n.; a rodina 14, 57, 58, 154, 156 n.; a otcovské právo 58; a monogamie 56 nn, 66; a výroba zboží 106; a směna 109 n., 152 n., 166 n.: v athénském státě 111 n., 112.

Směna, vznik s. 14, 152; vývoj s. 158; a peníze 153.

Stát 94; vznik státu 106, 107, 110, 113, 114, 115, 116, 139, 152 nn., 160 nn.; a třídní protiklady 115, 160 nn.; jako organizace hospodářsky vládnoucí třídy 164 nn., 168; a zrušení tříd 165; historická podmíněnost s. 165; a rodová společnost 107 n., 110, 113, 162 n.; jako moc nad společností 162; a státní moc jako zdánlivý zprostředkovatel mezi třídami 164; nejvyšší forma státu — demokratická republika 164; a veřejná moc 94, 106, 111, 114 n., 125, 162 n.; a policie 114 n., 163; feudální s. 164; u Hegela 162; produkt společnosti na určitém vývojovém stupni 162; a daně a státní dluhy 163, 164; tři hlavní formy, v nichž roste s. z trosek rodového zřízení 161; v Athénách

106 nn.; římský s. 125 n., 141 n., 161; germánský s. 144 n., 161; francký s. 145 n.; antický feudální a moderní s. 164; a rodina 100.

Š

Šlechta 157, 164; šlechtická rodina u Irokesů a Řeků 104, 105; její role v athénském státu 107 nn., 112, 113, 115; patricijská š. 126; u Římanů 123, 124, 161; u Němců 138, 139, 146; rodová š. 160.

T

Testamenty 168.

Třídní protiklady a třídní boje, obsah veškerých dosavadních psaných dějin 14; a dobovatelská konkurence 163.

Třídy, vznik t. 154, 163, 164, 165; třídní boj 161, 162, 168, 169; a stát 160 n., 162, 163, 164, 165; a rody 157, 159 nn.; a peníze 159; v Athénách 107, 111 nn.; v Římě 124 n.; a koncentrace a centralisace bohatství 160; zrušení t. 165.

V

Války, punské 118; loupežné 157; a otroctví 154; a rodové zřízení 151; německé v. 141.

Venkov, viz město a venkov.

Vlastnictví půdy 109, 111, 112, 113, 124, 159 n.; a hypotéka 108, 160, 167.

Výroba, barbarská 109; pro směnu 156; a spotřeba 166; a výrobci 166, 167.

Výroba zboží, vznik v. z. 109 n., 156 nn.; zákony v. z. 166 nn.; a směna 109 n., 152, 153, 156, 166 n.; a obchod 106, 108, 110, 156; srovnání výroba.

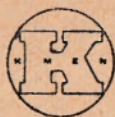
Z

Zádruga 60 n.

Zákonitost v přírodě a společnosti 166 n.

Zemědělství 29, 30, 31 n., 56, 60, 134, 142, 153, 155.

Bedřich Engels
PŮVOD RODINY,
SOUKROMÉHO VLASTNICTVÍ A STÁTU

Z německého originálu *Der Ursprung der Familie, des Privateigentums und des Staats*, vydaného v Moskvě Nakladatelstvím cizojazyčné literatury r. 1938, přeložili dr Pavel Levit a Jaroslav Bílý za redakční spolupráce Karla Kreibicha a Miluše Svatošové. Předmluvu napsal dr Vladimír Outrata. Obálku navrhl Karel Poličanský. Vydalo r. 1948 nakladatelství Svoboda v Praze jako 11. svazek „Velké knihovny marxismu-leninismu“ v nákladu 10.750 výtisků. Druhé, ve Svobodě první, autorisované vydání. Vytiskla Hanácká knihtiskárna v Olomouci. Cena brožovaného výtisku 35 Kčs. Publikace č. 408.

OBSAH

Předmluva k II. českému vydání	5
Předmluvy I. k prvnímu vydání roku 1884	13
II. ke čtvrtému vydání roku 1891	15
I. Předdějinné kulturní stupně	27
II. Rodina	33
III. Irokeský rod	84
IV. Řecký rod	98
V. Vznik athénského státu	106
VI. Rod a stát v Římě	117
VII. Rod u Keltů a Němců	127
VIII. Vytvoření státu u Němců	140
IX. Barbarství a civilisace	151
D o d a t e k	
E. Engels: Nově objevený případ skupinového manželství	171
Jmenný rejstřík	175
Věcný rejstřík	179